

Giới thiệu Xùy Xùy, Các Nam Chính Mau Tránh Ra

Thể loại: Nữ phụ, np, còn có H hay không thì chưa biết.

Đạo này dịch vụ xuyên vào tiểu thuyết có vẻ đang rất thịnh hành, nhất là xuyên vào nhân vật nữ phụ! Chẳng hiểu vì sao cô cũng bị "mời" gia nhập vào cái đoàn này?

Thường thì người ta chỉ xuyên khi cần kẻ cái chết, còn cô, chỉ là đi ngủ thôi mà?? Đã vậy còn xuyên vào bệnh viện ==

Người ta xuyên qua thì biết bao soái ca mỹ nữ bu theo, dù trước đó có đáng ghét ra sao thì cuối cùng cũng người gặp người thích hoa gặp hoa nở, sao cô xuyên qua lại người gặp người ghét thế?!

Nhưng mà khoan đã, sao mấy tên nam chính nam phụ, thậm chí cả nhân vật quần chúng abcef nào đó cũng không ngừng tới kiểm chuyện với cô thế này, cô nhớ là mình rất an phận a~ vẫn chưa làm gì nữ chính mà, xùy xùy, các anh mau tránh ra nha, không thì chị nữ chính thấy sẽ không tha cho tôi đâu á. Tác giả đâu, tôi muốn về nhà~

Giới thiệu chỉ là thứ yếu, nội dung mới là chính, quảng cáo vô năng, hi vọng mọi người bỏ qua và.... hoan nghênh nhảy hố~ lần đầu viết truyện nếu có gì không phải mong mọi người chân thành góp ý,

Bạn đang đọc truyện *Xùy Xùy, Các Nam Chính Mau Tránh Ra* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Có ai cho tôi biết đây là đâu không?

Trước khi đọc chương này tác giả khuyến cáo là nên đọc kĩ giới thiệu bên ngoài, mọi thắc mắc về nội dung truyện tác giả sẽ không giải thích gì thêm, cảm ơn.

Trong căn phòng ngập tràn mùi thuốc của bệnh viện, một cô gái nhỏ đang lặng yên nằm trên giường bệnh. Bỗng nhiên đôi mắt cô mở to, đập vào mắt cô là trần nhà trắng muốt. Cái quái gì đang xảy ra thế này?! Đây đâu phải phòng cô?! Thảm rùa một tiếng, đạo này bọn bắt cóc tổng tiền cũng ghê gồm thật, ngay cả dân nghèo cũng không tha.

Ừ thì bắt cóc thì bắt đi, nhưng có ai nói cho cô biết sao lại giam cô trong bệnh viện không? Người ta bị bắt cóc thì bị trói này trói kia, còn cô bị bắt cóc thì được ở phòng bệnh tiện nghi thế này, còn được tự do đi lại, hơn nữa còn được ngắm trai đẹp, thôi thì bọn họ bắt cô luôn cũng được.

Nhắc trai đẹp mới nói, cái thằng nhóc canh giữ cô cũng đẹp trai ghê, khuôn mặt tỏa sáng như ánh mặt trời, mắt thì to ời là to, mũi thon gọn, làn da thì trắng bóc, ừ, rất có tư cách đi làm tiểu bạch kiểm, nhìn thật là đáng yêu, nhưng đó chỉ là khi che đi hai con mắt của thằng nhóc này thôi.

Thoạt nhìn bạn nhỏ này chỉ mới có mười lăm mười sáu gì đó, nhưng sao có thể khí lạnh tăn ra bốn phía như thế? Hơn nữa ánh mắt khinh bỉ kia là sao, cô nhớ là chưa từng gặp thằng nhóc này trước đây nhá, chưa từng đụng chạm gì nhóc hết nhé, sao lại nhìn cô với ánh mắt khinh bỉ thù địch thế này?! Nhìn mặt mũi cũng sáng sủa đẹp trai, không ngờ lại thần kinh. Nhưng thần kinh thì thần kinh đi, có cần trừng cô ghê thế không?

Thế là việc đầu tiên sau khi mở mắt và phát hiện mình bị "bắt cóc" của bạn nữ nào đó không phải là la làng la xóm, cũng không phải là một khúc hai nháo ba thất cổ, mà là đấu mắt với một tên nhóc đẹp trai.

Dường như cảm thấy nhàm chán với việc đấu mắt với cô, thằng nhóc kia mở miệng, trong giọng nói tràn ngập mùi khinh bỉ:

"Mạc Nhiên, nếu cô đã tỉnh rồi thì tôi về đây. Ở đây nhìn cô chỉ tổ làm bẩn mắt tôi!"

WTF! Bẩn mắt á? Vậy tên nào nãy giờ lườm liếc cô thế? Bẩn mắt à, vậy đi nhanh đi cho đẹp trời! Mà khoan, Mạc Nhiên? Cái này đâu phải tên cô, có gì lầm lẫn không vậy, không lẽ bắt lộn người?

"À... bạn gì ơi, hình như... có sự nhầm lẫn gì rồi, tôi không phải là Mạc Nhiên gì đó đâu, mấy người bắt nhầm rồi!"

"Cô làm nhầm gì thế, không lẽ hôm qua té xuống hồ bơi xong đập mạch luôn sao? Tội ghê, đã mang tiếng hám trai rồi giờ còn bị điên, không biết nhiều lí do đó đã từ hôn được chưa nhì. Chỉ tội cho anh trai tôi, phải rước thứ hàng nát như cô về nhà."

Cái gì vậy trời, cái gì mà hồ bơi, rồi hám trai rồi hôn ước nữa trời! Cô nhớ tôi qua mình có đi hồ bơi nào đâu mà ngã đập mạch, hơn nữa nào giờ cô làm gì có hãm hại đời trai đứa nào đâu mà bảo cô hám trai. Còn hàng nát.... TMD thằng nhóc này quá đáng rồi nha, nãy giờ cô nhìn đủ rồi đó, đừng thấy hiền hiền không nói gì mà ăn hiếp hoài. Tức giận túm áo thằng nhóc kia lại:

"Này, nãy giờ tôi nhìn cậu lắm rồi nhé! Cảm phiền cậu điều chỉnh lại cách dùng từ ngữ, tôi nói một lần nữa là tôi không phải Nhiên gì đó đâu, cho nên mong cậu rút lại mấy câu nói kia giùm."

"Tôi không rút đấy, làm gì được nhau. Hôm nay còn chơi trò mất tri nữa à, hừ, cho dù cô có làm gì thì anh tôi cũng không thèm liếc cô cái nào đâu, đừng phí công vô ích. Mà tôi, Dạ Tích Dương, cũng không để cô thực hiện được âm mưu đâu!"

Nói xong thẳng nhóc kia còn thô bạo rút áo lại, giống như cô là thứ ôn dịch gì đó cần tránh xa, sau đó đi thẳng ra cửa, đã thế còn không quên đập mạnh cửa một cái như để trút giận.

Khoan, Dạ Tích Dương? Mạc Nhiên? Té hồ bơi? Hôn ước? Sao nghe quen thế nhỉ? Cái này giống như trong cuốn truyện cô đọc tối qua ấy, tựa đề là.... à, "tóm được em rồi cô gái nhỏ!"

A..... Đừng nói là cô xuyên vào sách nha?! Công nhận là đạo này xuyên sách thịnh hành thật nhưng cô cũng không muốn loại 'may mắn' này rơi vào người cô đâu! Tiền của cô a~ bao năm dành dụm chưa kịp xài thì đã xuyên mất tiêu. Mà xuyên ai không xuyên lại đi xuyên trúng cái cô Mạc Nhiên đại tiểu thư cao ngạo nữa chứ.

Nhắc cô Mạc Nhiên này mới nói, cô ta là tiểu thư của một tập đoàn lớn, từ nhỏ đã yêu thích Dạ Tích Phàm nhưng người nọ lại vô tâm, cô ta điên cuồng theo đuổi bao nhiêu năm vẫn không thể giành được trái tim nữ nam. Rồi ngày định mệnh ấy cũng tới, ngày anh hoàng tử trong mộng của cô ta gặp được công chúa của đời mình, vâng, chính là nữ chính đại nhân đây ạ, thế là từ ngày đó, cũng như bao nữ phụ trong tiểu thuyết khác, cô ta không ngừng lập kế hãm hại bạn nữ chính kiên cường như cô đại, nhưng cũng giống như bao tiểu thuyết khác, mọi mưu kế đều được nữ chính và dàn nam chính nam phụ phá giải hết. Cuối cùng thì cô ta tiền mất tật mang, không những không được tình yêu của hoàng tử mà còn khiến người người đều ghét, nhà nhà đều không ưa và kết cục tất nhiên cũng không mấy tốt đẹp rồi.

Còn cái vụ hồ bơi kia là xảy ra ở phần đầu câu chuyện, khi đó nữ chính chưa xuất hiện. Trong một lần tham dự dạ tiệc của Dạ gia, bạn nữ phụ này không biết đã làm gì chọc tới ôn thần nhà họ Dạ _ Dạ Tích Dương khiến bạn nhỏ này tức giận đẩy thẳng xuống hồ bơi, thế là cô ta đã hoa họa lệ lệ được chuyển vào bệnh viện, và cô đã xuyên vào như hôm nay đây.

Aiz... thiệt là đau đầu, sao mà xui thế này, cô không muốn chịu cái kết của nữ phụ kia chút nào đâu, thôi thì mai mốt ráng giảm thiểu tối đa mọi liên quan với mấy đồng chí nam nữ chính kia để khỏi rước họa vào thân.

Ngay lúc bạn nữ nào đó hạ quyết tâm trong lòng thì cửa phòng bật mở, sao cái thẳng nhóc chết tiệt kia âm hồn bắt tán quá vậy, ghét nhau thì biến đi cho đẹp trời, sao nói ghét mà cứ lượn trước mặt cô rồi trưng ra cái mặt đen thui thối hoặc kia là ý gì!

"Này, sao không về đi, bảo ghét nhau lắm mà!"

"Nếu về được thì đã về rồi, ai bảo tôi làm cô vào bệnh viện chứ. Dù có ghét tới đâu thì cũng không thể về lúc này được, lương tâm cắn rứt lắm!"

"Thôi khỏi, nhìn cái mặt của cậu làm tôi bệnh nặng hơn chứ tốt lành gì đâu mà nhòm hoài, mà cậu cũng có tốt lành gì đâu, không phải cha cậu không cho về thì chắc cũng biến mất dạng từ đời nào rồi nhỉ, bày đặt lương tâm cắn rứt nữa chứ!"

Bạn nam nào đó giống như bị nói trúng tim đen, mặt đỏ lên, cổ cắt:

"Người ta có lòng tốt thế mà cô còn nói bóng nói gió à, nếu không thích thì tôi về đây!"

"Xin mời, cửa ở đằng kia kìa!" trên mặt của bạn nữ nào đó có hai chữ trêu tức được viết thật to, cười khinh khinh thách thức bạn nam nào đó.

"Hừ!" Hừ lạnh một tiếng, rõ ràng là không thể về, trong lòng ngạc nhiên với thái độ của bạn nữ ngồi kế bên.

Mọi khi nếu hần nói xóc nói xia như thế thì cô ta chỉ cúi đầu không nói, làm như mình cao giá lắm ấy, nhìn cái mặt là buồn nôn, hôm nay sao đánh đá thế này, hần nói câu nào là móc họng ngay câu đó, không lẽ té chấp mạch thật? Thôi kệ, thế này cũng tốt, thú vị ra phết, trong thời gian chăm bệnh cho cô ta cũng không tới nỗi buồn chán.

Thật ra thì nói cô đánh đá cũng có phần không đúng, nhiều lắm cũng chỉ tính là nhanh mồm nhanh miệng thôi, hơn nữa với người thường cô cũng không như thế, chỉ là không hiểu sao với thẳng nhóc này cô lại trẻ con tới vậy, không muốn chịu thua chút nào, có lẽ là do ghét hần đã khiến cô vào bệnh viện đây mà, hoặc là cảm thấy tên nhóc này ngốc ngốc nên thích trêu đùa một chút. Thôi mặc kệ vì cái gì, có thẳng nhóc này ở lại cùng cũng đỡ nhàm chán hơn là một mình một phòng, đúng không nào.

Cứ như thế, hai người không ngừng đấu võ mồm với nhau, vô tư không hề biết rằng một màn này bị một người khác đang đứng bên ngoài nhìn thấy.

Bạn đang đọc truyện *Xùy Xùy, Các Nam Chính Mau Tránh Ra* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: Thì ra đây chính là Dạ Tích Phàm

Sau một hồi đấu võ mồm với thẳng nhóc Dạ Tích Dương, cuối cùng thì cô cũng có thể tiễn tôn đại thần này về nhà rồi. Một phờ cả người, dù cho thân

thể này có là kim chi ngọc điệp, lá ngọc cảnh vàng, nhưng mới cái có vài câu mà đã một phờ người thể này thì đúng là hơi quá rồi, cần phải bồi dưỡng lại.

Đang tính chui vào chần đánh một giấc cho lại sức thì cửa phòng lại bật mở.

Không phải đó chứ, không lẽ tên nhóc kia còn chưa cài sừng miệng nên muốn quay lại đấu võ mồm tiếp? Không thể nào, nhìn đáng điệu bỏ đi của hắn rất có quyết tâm một đi không trở lại mà.

Tiếng bước chân càng lúc càng gần, không phải tiếng giày vải của Dạ Tích Dương, nó là tiếng giày da từ tốn thong thả nên xuống sàn nhà, chỉ nghe thấy tiếng bước chân thôi cũng có thể thấy người tới khoan thai trầm tĩnh tới mức độ nào.

cô vội vàng lật chăn ra, đập vào mắt cô là hình ảnh một chàng trai khoảng hơn hai mươi, khuôn mặt tinh xảo không chút tí vết, nếu Dạ Tích Dương là mỹ nam rực rỡ như ánh mặt trời trên khuôn mặt còn mang chút hương vị thiếu niên thì người đàn ông này lại trầm tĩnh âm áp như gió xuân, đôi môi luôn nhếch lên thành một nụ cười ôn nhu như thể con người này ôn hòa như thế, nhưng đáy mắt trầm tĩnh như hồ băng kia lại bán đứng anh ta.

Đột nhiên trong đầu cô toát ra một đoạn miêu tả sau: "Người nọ có nụ cười âm áp như gió xuân giống như chính con người anh, âm áp khiến người ta nhìn không được mà sa vào."

Nhưng anh ta thật sự âm áp như thế sao? Một người đàn ông mới hơn hai mươi đã có thể khiến tập đoàn MK của Dạ gia vinh dự đứng trong top 10 tập đoàn hùng mạnh nhất châu Á thì có thể ôn nhu âm áp vô hại như vẻ ngoài sao? Không còn nghi ngờ gì nữa, anh ta chính là người mà nữ phụ này yêu nhất, người thâm sâu nhất trong hậu cung của nữ chính_ Dạ Tích Phàm.

Có thể nói trong xuyên suốt bộ truyện mà cô xuyên vào này thì Dạ Tích Phàm là người khó hiểu nhất, anh ta dường như vô dục vô cầu, có lẽ gánh vác MK là trách nhiệm lớn nhất mà anh ta phải làm, đối với Mạc Nhiên, có lẽ anh ta không chút tình cảm thì cũng thôi đi, nhưng với nữ chính, anh ta dường như cũng không quá bận tâm, cho dù tới khi trở thành một trong những nam nhân của nữ chính thì cô vẫn không cảm thấy anh ta quá yêu nữ chính như lời tác giả miêu tả, hoặc nếu có thì cũng là có hứng thú hơn so với nhiều người phụ nữ khác mà thôi.

Đối với cô, người nguy hiểm nhất bộ truyện này không phải là nữ chính được các nam chính nam phụ che chở mà là người đàn ông này.

Vẫn nụ cười ôn nhu đó, vẫn giọng điệu khoan thai nhẹ nhàng, anh ta quan tâm hỏi thăm:

"Anh tới thăm em, em đã khỏe hơn chút nào chưa?"

Đây, vấn đề chính là đây, dùng giọng điệu thể này cùng với cử chỉ quan tâm giống như tình nhân vậy thì ai mà không đổ chứ, huống chi là bạn nữ phụ thiếu vắng tình thương như Mạc Nhiên? Nếu cô không biết trước tên này chỉ tới hỏi thăm lấy lệ thì chắc cũng đổ đứ đừ luôn rồi. Cảnh giác nhìn anh ta, cô dè dặt đáp lại, cố gắng khiến bản thân không khác quá nhiều với bản chính, cô cũng không muốn thay đổi hấp dẫn nam chính gì đó theo định luật nữ phụ đâu, dù biết tí lệ tên này rơi vào trường hợp đó gần như 0%:

"Cảm ơn anh, em khỏe hơn nhiều rồi, anh tới thăm làm em vui quá!" sau đó còn không quên khuyến mãi cho anh ta một ánh mắt cảm động dào dạt, nhu tình muốn chảy nước.

Anh ta cũng chỉ mỉm cười ôn nhu, đáy mắt vẫn hờ hững như trước nhưng cô có thể nhận ra một tia chán ghét như có như không xẹt qua đáy mắt trầm tĩnh ấy, "Vây à, nếu thế thì anh yên tâm rồi, nhưng mà..."

Mắt anh ta đột nhiên tối lại, khuôn mặt trầm xuống đưa gần về phía cô, giọng nói tràn ngập mùi nguy hiểm, "Tôi cảnh cáo em, đừng đưa ánh mắt của em về phía em trai tôi, đừng mong lợi dụng được gì từ nó, nếu không anh cũng không nể mặt đâu, vị hôn thê yêu quý!"

Nói xong anh ta lập tức tránh ra xa cô, nụ cười đã ôn nhu như trước, ngữ điệu nhẹ nhàng, người này lật mặt còn nhanh hơn lật giấy ấy:

"Nếu không còn chuyện gì khác thì anh về nhé, em chóng khỏe nha"

Không phải là "khi nào rảnh anh sẽ tới" mà là "em chóng khỏe nha", tên này chán ghét tới mức không muốn nhìn mặt Mạc Nhiên lần thứ hai luôn, vậy mà thân thể này cứ điên cuồng vì hắn là sao, cô thật không hiểu nổi. Nhưng mà ai nói với anh ta là hết chuyện vậy, lời uy hiếp hời hợt này là ý gì, sợ cô ăn thịt em trai anh à. Nở một nụ cười si mê, đáy mắt cô lạnh hơn vài phần:

"Sao anh lại nói như vậy a, anh có biết như thế khiến người ta đau lòng lắm không!"

Nói xong cô còn ôm ngực như thể đang đau ghê lắm ấy, Dạ Tích Phàm hứng thú nhìn một màn trước mắt mình, lẩn lộn trên thương trường bao năm nay, tất nhiên là anh nhận ra người nào đó đang diễn sâu rồi, nhưng anh muốn nhìn coi mục đích của cô ta là gì, phụ nữ thôi, không phải vì tiền thì cũng vì địa vị.

Nữ phụ nguyên tác mà nghe thấy tiếng lòng của anh ta chắc tức hộc máu quá, yêu người ta bao nhiêu năm vậy mà cuối cùng lại được xếp vào hàng phụ nữ tham tiền tham quyền, ai mà không tức, nhưng đáng tiếc là bạn nữ đó không có thuật đọc tâm và người trong thân xác kia cũng không còn là Mạc Nhiên ban đầu nữa rồi, đúng như anh ta nghĩ, quả nhiên là bạn nữ nào đó sau một hồi diễn sâu đã nói ra mục đích thật của mình, nhưng mà... hình như có hơi sai sai:

"Anh làm em đau lòng quá, vậy nên mình ngưng gặp nhau một thời gian đi, em cần thời gian để hồi phục vết thương lòng."

Đùa à, ở chung với người nguy hiểm như anh ta thì có ngày cũng bị lộ mặt nạ, không bằng tránh xa một chút, mà chủ động đòi hủy hôn thì chắc chắn anh

ta sẽ nghỉ ngơi, không bằng mình tạm thời ra kế hoãn binh, chờ một thời gian nữa tìm cách để anh ta chủ động hủy hôn, cô không tin sau khi nữ chủ xuất hiện mà anh ta lại không chịu tha cho cô.

Dạ Tích Phàm không ngờ cô lại ra điều kiện như thế, anh còn nghĩ cô sẽ ra điều kiện là anh phải cho cô ta cái này cái kia cơ, cái này có phải là lạc mềm buộc chặt không nhỉ, cười giễu trong lòng, tốt nhất là như thế, bằng không cô ta còn có âm mưu nào khác thì anh sẽ không bỏ qua dễ dàng đâu.

"Nếu em đã muốn như vậy thì anh cũng không còn cách nào khác, thôi thì em nghỉ đi, anh đi đây."

"Anh đi thông thả, em không tiễn nhé!"

Lúc anh quay lưng lại, cô còn bồi thêm một câu, tay không ngừng vẫy vẫy giống như muốn anh đi lẹ ấỵ, vốn nghĩ người nào đó không biết nhưng thật không ngờ lại bị Dạ Tích Phàm thấy hết qua lớp cửa kính.

Hôm nay còn đuổi anh nữa à, coi bộ cô ta có chút thay đổi rồi, nhưng anh không quan tâm, miễn là không ảnh hưởng tới anh là được.

Lạnh lùng đi thẳng ra cửa, khép cửa phòng lại, người ngoài phòng ngưng trọng hai mắt, người trong phòng vui sướng phát điên.

Bạn đang đọc truyện *Xìu Xìu, Các Nam Chính Mau Tránh Ra* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Suy tính cho tương lai

Sau khi cánh cửa phòng bệnh khép lại, cô không tài nào chợp mắt nổi. Có lẽ sự xuất hiện của Dạ Tích Phàm chính là lời cảnh báo cho cô biết rằng nơi này nguy hiểm hơn rất nhiều so với những gì cô đang nghĩ.

Có lẽ cô đã quá ngây thơ khi nghĩ rằng bản thân có thể sống yên thân mà quên mất mình là một nữ phụ không hơn không kém cùng với mớ bông bồng mà nguyên chủ để lại.

Thật ra hoàn cảnh của nữ phụ này phức tạp rất nhiều so với một người luôn sống trong yên bình hai mươi mấy năm như cô. Cô ta mồ côi cả cha lẫn mẹ khi chỉ mới mười tuổi, hiện tại người giám hộ của cô ta chính là một người anh họ. Theo như miêu tả trong nguyên tác thì người này yêu thương cô ta hết mực, yêu tới nỗi cô ta muốn gì là cho đó bất kể vô lý tới đâu, chính vì thế mới nuôi ra được một nữ phụ kiêu ngạo ngang ngược. Điều đáng nói là sau cái đêm ba mẹ cô ta mất thì tính cách cô ta dường như thay đổi hoàn toàn, từ một tiểu thư đáng yêu hiền淑 chuyển thành một cô bé ngang ngược, lớn hơn một chút lại mang danh hám trai.

Nhưng cô bé này cũng chẳng ngang tàng được bao lâu. Ngày vị anh họ đáng kính của cô mang nữ chính về chính lời kết thúc cho những ngày tháng tươi đẹp của cô. Sự kiêu ngạo của cô làm nền cho sự ngoan hiền hiền淑 chuyển của nữ chính, tính cách ngang tàng của cô càng làm sự kiên cường như cỏ dại của nữ chính càng tỏa sáng. Cô gái nhỏ bắt đầu ghen tị, vì sao nữ chính vừa xuất hiện đã chiếm hết mọi ánh sáng của cô, nhưng sự ghen tị bắt đầu đạt tới đỉnh điểm khi cô gái kia thân thiết với Dạ Tích Phàm, thế là một hồi âm mưu được mở ra để rồi cuối cùng cô lại bị chính những âm mưu của mình hại chết.

Sau khi đọc xong cuốn tiểu thuyết này cô cũng không mấy quan tâm về nữ phụ này, nhưng giờ nghĩ lại mới thấy, có quá nhiều bí ẩn xung quanh chuyện này.

Tại sao cô bé ngoan hiền chỉ trong một đêm đã quay ngoắc 180 độ? Tại sao một người kiêu ngạo như cô lại ganh tị với một lí do rất củ chuối là lấy hết ánh hào quang gì đó như tác giả nói? Sau khi tiếp xúc với Dạ Tích Phàm cô lại phát hiện ra tình cảm của thân thể này không hề tha thiết như lời tác giả miêu tả, ít nhất là sẽ không vì anh ta mà vứt hết tôn nghiêm đi lập kế hãm hại người khác, bằng chứng là khi gặp lại Dạ Tích Phàm, thân thể này thậm chí còn có chút đề phòng anh ta một cách rất bản năng.

Vậy vì nguyên nhân gì mà cô gái này lại đi hãm hại nữ chính để rồi chết thảm?

Hơn nữa còn một vấn đề rất lớn... một người dung nưóc lã như vị anh họ kia sao lại yêu thương cô bé này như thế?

Thật nhiều chuyện đan xen vào nhau khiến cô không tài nào giải đáp được, thân thể này có nhiều bí mật hơn cô tưởng.

Thật sự rất đau đầu, nguyên chủ ơi là nguyên chủ, tại sao mới có tí tuổi đầu mà đã có nhiều bí mật tới vậy làm gì chứ! Tôi còn muốn làm sâu gao, còn muốn đùa nữ nam a~

Mà nhắc nữ nam mới nhớ, cô còn chưa biết khuôn mặt của cô bé này tròn dẹt ra sao, dù sao cũng không thể mang một cái mặt như miếng lạp xưởng chạy ra đường đùa nữ nam phải không nào?

Chạy vội vào nhà vệ sinh, đứng trước gương, cô không thể thốt ra được lời nào.

OMG, bà tác giả này chém gió hơi quá tay rồi, cái mặt thế này mà đi nói thành tục không chịu được, rồi gì mà diêm dúa, cô thấy nếu khuôn mặt này mà

tục với diêm dúa thì hoa hậu thế giới còn xấu hơn Thị Nở, rõ ràng bà tác giả đang ganh tị với sắc đẹp của con người ta mà!

Hài lòng với khuôn mặt hiện tại, đùa sao, nếu còn không hài lòng nữa thì cô muốn trở thành hoa hậu thế giới luôn à. Bạn nữ nào đó rất không tiết tháo yy về một tương lai tươi sáng với nữ nam đẹp trai phong độ cùng giấc mơ sâu gao của mình.

Nhưng nghĩ tới chuyện nào đó, bạn nữ đành ngậm ngùi đẹp khuôn mặt đáng khinh qua một bên, cô còn cái hôn ước với tên Dạ đen tối nữa a~

Suy tính một chút cái nào, hiện tại đang là mở đầu của cuốn tiểu thuyết, khoảng chưa tới ba tháng nữa thì nữ chính xuất hiện, khi đó bạn Dạ đen tối sẽ gặp nữ chính trong một buổi dạ tiệc do công ti của anh họ kia tổ chức, bị hấp dẫn bởi tính tình quật cường không ham tiền tài của bạn nữ chính nên bạn Dạ đen tối quyết định tiến tới, dù sao thì so sánh giữa một tiểu thư đông đảo đánh với một cô gái ngoan cường không ham tiền tài thì ai cũng chọn về sau.

Thế là Dạ đen tối quyết định tiến tới tìm hiểu con gái nhà người ta, khi đó cô chỉ cần xúc tiến tiến độ của bọn họ, cho Dạ đen tối chết mê chết mệt một nữ chính, như vậy hẳn sẽ tự từ hôn, vậy thì cô không lo bị lộ mặt nạ, mà còn không phải cưới tên Dạ đen tối kia, một công đôi việc!

Nghĩ tới những ngày tháng tốt đẹp sau này, bạn nữ nào đó rất không có tiết tháo cười mỉm mãi với những suy tính trẻ con của mình, mỉm cười trên giường ngủ, trong mơ còn không ngừng cười tới ngốc miệng.

Cô không biết rằng mọi chuyện không hề đơn giản như những gì cô nghĩ, cô đang bị cuốn vào một âm mưu lớn không có hồi kết, kẻ thắng làm vua, đó là nguyên tác sống trong xã hội từ xưa tới nay, vậy ai làm vua ai làm giặc còn chưa thể biết được.

.....

Trong một căn phòng tối, người đàn ông nhìn vào màn hình máy tính, khuôn mặt của người nọ bị bóng tối che khuất.

Một cơn gió vút qua, rèm cửa sổ bay lên không trung tạo thành một đường cong tuyệt đẹp.

"Nó sao rồi." người đàn ông bỗng nhiên mở miệng, giọng nói của người nọ khẽ tới mức dường như lọt thỏm trong không trung.

"Thưa chủ nhân, cô ta chỉ bị chấn thương nhẹ." từ trong bóng tối truyền tới một giọng nói, trầm thấp như tu la tới từ địa ngục.

"Hừ, chưa chết sao, nhưng không sao, nếu nó chết rồi thì còn gì là thú vị nữa, ta còn chưa chơi chán đâu!" người đàn ông cười khẩy, trong giọng nói tràn ngập khinh bỉ.

"Cậu lui xuống đi, tiếp tục theo dõi."

Một cơn gió vút qua, trong phòng không còn bất cứ tiếng động nào khác ngoài tiếng lách cách của bàn phím.

Bạn đang đọc truyện *Xìu Xìu, Các Nam Chính Mau Tránh Ra* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Cận vệ

Tỉnh lại một lần nữa, bên giường cô lại xuất hiện thêm một cô gái khóc rầm rức, không ngừng gọi tên nữ phụ nguyên tác.

Cô gái kia độ khoảng mười sáu mười bảy, khuôn mặt tròn tròn thật thà, cũng tạm xem là khả ái, nhìn thấy cô tỉnh dậy, cô bé càng la to hơn:

"Tiểu thư, tiểu thư, cuối cùng thì tiểu thư cũng tỉnh rồi, tiểu thư cho em xin lỗi, tại vì Phong thiếu gia bảo em là không làm ồn lúc tiểu thư bệnh nặng nên hôm nay mới đưa em tới."

Nói xong, đôi mắt to tròn còn dâng lên tia nước khiến cô muốn từ chối cũng không được, cô gái này luôn miệng gọi cô là 'tiểu thư', có lẽ đây chính là người hầu thân cận bên người cô_ Tiểu Mai rồi.

Còn Phong thiếu gia? Sao cô chưa từng nghe nói có người này trong truyện nhỉ? Hẳn ta là ai? Nghe ngữ khí cung kính của Tiểu Mai khi nhắc về hẳn, chắc chắn thân phận của người này cũng không đơn giản rồi, cô làm bộ hồ đồ hỏi:

"Phong thiếu gia?"

"Tiểu thư quên Phong thiếu gia rồi sao? Oa.... không ngờ người lại té nặng như vậy, thế mà Phong thiếu gia cứ bảo chỉ chấn thương nhẹ thôi không phải lo. Oa...."

Tiểu Mai khóc càng lúc càng to, hơn nữa còn ôm chặt lấy cô mà khóc. Khụ khụ, cô bé à, không cần phải kích động thế đâu, mau trả lời vào chủ đề chính đi chứ, bạn nữ nào đó không ngừng bắt mắt trong lòng.

"Khụ... em còn chưa trả lời câu hỏi..."

"Tiểu thư! Người đừng lo, em nhất định sẽ báo cho thiếu gia biết, để ngài ấy tìm thầy thuốc chữa trị cho tiểu thư!" cô bé kia hoàn toàn không phát giác được bản thân đang đi lạc đề, còn kích động nắm tay cô hứa hẹn.

Cô biết em rất trung thành, rất tận tâm, nhưng không cần quá khích thế đâu, chỉ cần vào chủ đề là được rồi.

"Không cần đâu, em chỉ cần cho ta một số chuyện quan trọng là được rồi."

Đôi mắt vẫn còn chút tia nước, cô bé bây giờ mới chịu vào vấn đề:

"Dạ thưa tiểu thư, Phong thiếu gia là cận vệ truyền thừa đi theo tiểu thư từ nhỏ, mọi chuyện từ ăn mặc ở đi lại của tiểu thư từ nhỏ tới giờ đều do Phong thiếu gia lo hết."

Mọi chuyện của mình đều do người đó lo hết? Không phải chứ, không có chút riêng tư nào luôn. Trên đầu chảy xuống ba vạch đen, cô tiếp tục thăm dò:

"Vậy sao em lại gọi người nọ là thiếu gia?"

"Phong thiếu gia vốn thuộc gia tộc hắc đạo lâu đời Phong gia, em cũng không rõ vì sao nhưng nghe nói người Phong gia muốn đòi làm cận vệ cho truyền nhân của Mạc gia, cha của Phong thiếu gia từng làm cận vệ cho Mạc gia chủ, tức là cha của tiểu thư, đến đời của tiểu thư thì Phong thiếu gia làm cận vệ."

"Ồ, thì ra là vậy." cô cố gắng tiêu hóa mớ thông tin vừa thu thập, tại sao người quan trọng này lại không hề được đề cập tới trong truyện? Có uẩn khúc gì chăng?

Đang lúc cô đang trầm tư suy nghĩ thì cánh cửa bật mở, một dáng người cao gầy bước vào.

Người nọ có dáng người thon dài, thậm chí còn có chút gầy, khuôn mặt điềm tĩnh lạnh lùng nhưng lại hoàn hảo không thể soi mói, đôi mắt sắc bén như chim ưng. Hắn có khí chất của một đế vương, dường như thượng đế tạo ra hắn là để làm vua, làm kẻ thống trị. Đôi mắt sắc như ưng kia liếc về phía cô, cố gắng che giấu tia chán ghét xẹt qua nơi đáy mắt nhưng vẫn bị cô thấy được:

"Bác sĩ nói tình trạng của tiểu thư không có gì đáng ngại lắm, nhưng vẫn còn phải theo dõi thêm, nếu không có gì thì tuần sau có thể xuất viện."

Giọng nói lạnh lẽo rõ ràng vang khắp không gian, không một lời dư thừa tựa như một người máy được lập trình sẵn.

Cô không nói gì đánh giá người nọ, chắc người này chính là Phong thiếu gia mà Tiểu Mai nhắc đến, nhìn thái độ của anh ta thì biết người này cũng không có hảo cảm gì với thân chủ này rồi thật thú vị. Như nhận thấy được ánh mắt đánh giá của cô, trong mắt của hắn xẹt qua một đạo nghi hoặc, nhưng rất nhanh lại bị che giấu. Hôm nay cô ta rất lạ, không hào sắc nhào tới như mọi lần, cũng không dùng ánh mắt khó hiểu nhìn hắn, cô ta chỉ nhàn nhạt đánh giá như đang nhìn một mặt hàng.

Hắn rất không thích ánh mắt này, dòng máu kiêu ngạo trong hắn không cho phép bất cứ ai nhìn mình bằng ánh mắt như thế, huống chi còn là người mà bấy lâu nay hắn xem thường.

Không khí trong phòng tự nhiên đông cứng, nhiệt độ giảm xuống rõ rệt, rõ ràng là người nào đó đang không ngừng tản ra khí lạnh. Giọng nói của hắn rõ ràng lạnh hơn ban đầu rất nhiều:

"Tiểu thư muốn xử lý Như Hoa thế nào?"

Như Hoa nào nữa vậy? Đưa ánh mắt khó hiểu nhìn về phía Tiểu Mai, nhưng ánh mắt kia lại khiến bạn người hầu nào đó thương tâm, nước nớc:

"Chuyện này mà tiểu thư cũng quên sao? Là do Như Hoa hại tiểu thư té xuống hồ đó!"

Hả, không phải là do Dạ Tích Dương sao, tự nhìn sao lại ra Như Hoa gì nữa vậy? Đáp lại đôi mắt tràn ngập dấu chấm hỏi của cô, Phong Dật Hàn lạnh lùng giải thích, giọng nói cung kính như cũ:

"Hôm đó trong lúc hỗn loạn tiểu thư có hành vi không đúng với Dạ nhị thiếu gia, Như Hoa nhìn thấy tỏ thái độ bất bình thay nên mới lỡ tay đẩy tiểu thư một cái, không ngờ tiểu thư lại rơi vào hồ bơi, bất tỉnh nhân sự."

Ngoài miệng thì nói như mọi tội lỗi là do Như Hoa gì đó gây ra, nhưng ẩn ý bên trong lại muốn cô tự gây sự làm loạn thì tự chịu, còn trách ai được. Người này đúng là thâm, xem ra bên cạnh cô gái này cũng không có ai tâm thông, sau này phải cẩn thận hơn một chút.

"Nếu vậy thì như mọi lần đi." cô cố gắng không để lộ chút sơ hở, không thể để mấy người này phát hiện ra cô không phải là Mạc Nhiên trước kia, nơi này nguy hiểm hơn những gì cô thấy trong tiểu thuyết, cô có cảm giác mọi chuyện không hề đơn giản chỉ là một hồi ghen tuông tranh giành tình nhân, có rất nhiều bí mật đã được che giấu trong những trang sách kia. Tại sao một nhân vật quan trọng như Phong thiếu gia này lại không được đề cập? Tại sao chuyện cô bị Như Hoa kia đẩy xuống hồ bơi lại bị nói thành Dạ Tích Dương hại? Cô thật không hiểu và cũng không muốn đi tìm hiểu, cô muốn sống cuộc sống sâu gạo của mình thôi, nhưng hình như có cái gì đó đang dần vén lên trước mắt cô.

"Nếu không còn chuyện gì nữa thì tôi xin lui xuống, tiểu thư nghỉ ngơi đi." giọng nói vẫn lạnh lạnh như vậy, không mang một tia tình cảm, trong mắt xẹt qua tia phức tạp. Hắn cảm giác vị tiểu thư trước mắt hắn dường như thay đổi thành một người khác, mặc dù cô ta cố tỏ ra giống bình thường nhưng

không thể không lộ ra sơ hở, hẳn cần điều tra.

Lạnh lùng xoay người đi, hẳn không chấp nhận chuyện trộm long tráo phụng như thế xảy ra dưới mí mắt của mình được. Cô híp mắt nhìn vào bóng lưng quyết tuyệt của hắn, linh cảm mách bảo cho cô người này không thể tin tưởng, càng không thể tin bất cứ một ai ở nơi này nếu không cô sẽ chết rất thảm.

Cô cần chút thời gian để hiểu rõ những chuyện đang xảy ra gần đây. Trong đầu cô hiện tại đang rối như tơ vò, hàng ngàn câu hỏi đang quay mòng mòng, bản năng thôi thúc cô phải làm gì đó để tự bảo vệ lấy mình.

Xem ra ngày lạnh của cô không kéo dài được lâu.

Bạn đang đọc truyện *Xìu Xìu, Các Nam Chính Mau Tránh Ra* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Giấc mộng

Trong khu vườn tràn ngập ánh nắng mặt trời, một bé gái cười trong trẻo như tiếng chuông bạc, không ngừng chạy nhảy chơi đùa, như nhận thấy người đang đi tới, cô bé quay đầu lại, cười thật tươi, sau đó chạy về phía người đàn ông.

"Ba ba ơi, bé bé Nhiên Nhiên nào!"

Có lẽ là do chạy quá nhanh, bé gái ngã sấp xuống đất, nước mắt chảy giàn dụa trên khuôn mặt nhỏ.

Người đàn ông không nói gì, cũng cười thật hiền với bé gái, ông bế bổng cô bé lên, xoay một vòng trong không trung.

"Nhiên Nhiên bé bỏng của ta, con phải cẩn thận chứ, nín nào, làm con gái của Mạc gia ta thì nhất định phải kiên cường, biết không?"

Cô bé nghe thế thì lập tức nín khóc, nhưng đôi mắt to tròn còn vuton vài giọt hơi nước khó hiểu nhìn người đàn ông.

"Tại sao vậy ạ? Con vẫn thường hay thấy chị Mộng Cẩm và chị Như Họa vẫn hay khóc nhè làm nũng mà!"

"Con khác bọn họ, trên vai con mang một nhiệm vụ rất lớn, con phải kiên cường thì mới hoàn thành nhiệm vụ của mình được chứ!" giọng nói của người đàn ông ồ ồ vang lên, rõ ràng nghiêm túc hơn rất nhiều.

Nhận thấy được sự nghiêm túc của người đàn ông, bé gái cũng không làm nũng nữa, "Nhiệm vụ lớn ạ?"

"Đúng vậy, con phải kiên cường để bảo vệ gia tộc này, phải kiên cường để bảo vệ những người con yêu thương."

Bé gái nghe thế thì cười rộ lên, "Con nhất định sẽ kiên cường để bảo vệ cha mẹ và gia tộc."

Người đàn ông nghe thế thì cười hiền, "Chưa đủ, con còn phải bảo vệ người đó. Nó đã chịu khổ quá nhiều vì chúng ta rồi!"

Dường như hiểu ra 'người đó' mà người đàn ông nhắc tới là ai, cô bé vẫn ngoan ngoãn gật đầu, "Con nhất định sẽ bảo vệ người đó thật tốt, sẽ không để bất cứ ai có thể đụng vào người đó."

Người đàn ông cũng cúi xoa đầu cô bé, "Con hãy nhớ lấy, phải bảo vệ người đó thật tốt, thật tốt."

"Vâng, con hứa với cha. Nghéo tay nào."

Một lời hứa đã được đặt ra, lời hứa phải đánh đổi bằng máu và nước mắt để thực hiện.

.....

Cô giật mình thức giấc, nhìn vào đồng hồ đặt trên tủ đầu giường. Mười hai giờ đêm!

Đã hai ngày liên tiếp cô mơ về giấc mơ này, rốt cục thì 'người đó' là ai, cô bé này phải bảo vệ thứ gì? Cô dường như cảm thấy trái tim mình đang sôi sục, phải, nó kêu gào như muốn giải phóng thứ gì đó, càng lúc cô càng cảm thấy bản thân đang hòa làm một với thân xác này, kế thừa mọi cảm xúc buồn vui, thậm chí là.... hận!

Phải, trong trái tim này dường như đang rạo rực một mối hận thù rất to lớn, cô càng lúc càng không hiểu bản thân nữa rồi. Tại sao lại phải hận? Rốt cục thì thân thể này đã chôn vùi bí mật gì?

Càng ngày cô càng cảm thấy bất an, nhưng lại càng tò mò. Cô muốn vén bức màn đang che chắn mọi chân tướng xung quanh những chuyện này.

Đặt tay lên trái tim còn đang nhảy loạn, cảm nhận ngọn lửa hận thù đang rạo rực trong tim, nụ cười trên môi càng trở nên đậm hơn. Cô vốn không muốn dlay đưa vào những thứ rắc rối trong cuốn tiểu thuyết này, một lòng muốn làm sâu gạo, nhưng rõ ràng cô cảm nhận được một thứ gì đó đen tối đang mạnh nha tiến gần về phía cô, chính xác hơn là thân thể này. Xem ra cô cần phải làm rõ mọi chuyện!

Cả đêm hôm đó, có một người không ngủ.

.....

"Này, bộ tối qua cô không ngủ hay sao mà mặt như con gấu trúc thế?"

Bạn nam nào đó rất đúng giờ tới 'thăm bệnh', quơ quơ tay trước khuôn mặt mắt hờn của bạn nữ nào đó, chính xác hơn là đập vào khuôn mặt của con gái nhà người ta.

Chết tiệt, thằng nhóc Dạ Tích Dương này mắc chứng gì mà thu dai thể không biết, bạn nữ nào đó bắt đầu bực mình.

Chuyện là thế này, ngày ngày có một bạn nhỏ họ Dạ không ngừng tới đây 'thăm bệnh' bạn nữ nào đó, nhưng thăm bệnh thì thôi đi, còn sẵn tiện tới đây gây chuyện. mấy ngày đầu thì còn thấy có chút trẻ nãi, nhưng đến ngày thứ ba thì cực kì đúng giờ, sáng ba tiếng chiều ba tiếng, đã thế còn lên lịch hẳn hơi hôm đó gây chuyện gì với cô.

Cô dám cá trăm phần trăm tên nhóc này đang trả thù vụ nguyên chủ này 'thất lễ' với hần (dù cô chẳng biết hai người này đã có xích mích gì), con trai gì mà thu dai thấy ón, ngày nào cô cũng thăm khinh bỉ bạn nhỏ nào đó như thế.

Lúc trước không tin nhưng bây giờ thì cô tin cái gọi là 'sinh ra là để làm kẻ thù của nhau'. Phải nói cô và tên nhóc này chính là như thế, trái ngược nhau hoàn toàn, thậm chí có hôm cãi nhau vì ba cái chuyện dơ hơi như.... cô phải ăn món gì. Ví dụ như hôm nay.

"Này, cô bị bệnh mà sao suốt ngày cứ tống mấy thứ chiền xào vào mồm thế hả? Mập như con heo rồi mà không biết phẩn đấu, nhờ cô không khỏi lại mắc công tôi đi chăm!"

"Ồ thế à, cảm ơn nhé, không nhọc cậu đâu. Tôi ăn gì thì mặc kệ tôi đi, có cần phải sĩ nhục như thế không. Này nhé, thân hình của tôi là chuẩn hơn cả chuẩn nhé, không cần phải ganh tị thế đâu."

"Buồn nôn, không biết xấu hổ!"

"Thì liên quan gì tới cậu nào? Đồ con trai lăm mồm"

"Cô vừa nói cái gì?"

"Đồ con trai lăm mồm lăm mồm!"

"Cô..."

Vâng, trận đấu võ mồm kết thúc dưới sự vui sướng của bạn nữ và sự tức hộc máu của bạn nam. Ban đầu hần chỉ nghĩ con nhóc này nhiều lăm chỉ lạnh miệng tí thôi, không ngờ miệng mồm ghê thật.

Mấy hôm nay tiếp xúc với con nhóc này mới thấy, cô ta hình như thay đổi rất nhiều. Nếu trước kia là một cô tiểu thư kiêu căng đứng nghĩa thì bây giờ chính là một con nhóc độc miệng hơn không kém. Cãi nhau với cô ta phải nói sao nhỉ...ừ thì... máu dồn tới não! Nhưng khi nghĩ lại thì thấy vui ra phết. Hần không biết cô ta thay đổi thật hay chỉ là giả vờ, mà hần cũng lười quản. Dù sao có một món tiêu khiển thú vị như vậy, hần cũng không muốn lật mặt quá sớm, hơn nữa cãi nhau thế này lại làm hần vui vẻ lạ thường. Nhưng nếu có một ngày cô ta để hần biết được bộ mặt này chỉ là giả dối, chỉ để lợi dụng một thứ gì đó từ hần thì hần cũng không ngần ngại hủy hoại bộ mặt đó đâu.

Cô không hiểu tại sao từ khi tới thế giới này, cô đề phòng tất cả mọi người, mang mặt nạ mọi lúc mọi nơi nhưng khi cãi nhau với tên nhóc này cô lại không thể không dỡ mặt nạ xuống, có lẽ hần là người duy nhất không liên quan tới mạch truyện nên cô không hề đề phòng hần, hoặc là làm kẻ thù lâu ngày thì cũng hóa tri kỉ? Có lẽ đi!

Có lẽ hai người không hề nhận ra khi ở chung họ trẻ con tới mức nào, nhưng người trong cuộc không thấy nhưng không có nghĩa là người ngoài cuộc cũng mù tịt luôn.

Một ánh mắt lạnh lẽo từ bên ngoài cửa phòng bắn vào bên trong. Cô ta thay đổi quá nhiều, nhất định có cái gì đó xung quanh chuyện này, nhưng tại sao hần lại không điều tra ra chút gì?

Hay là..... Không! Cô gái trong kia không có vẻ gì là có bản lĩnh đó, trừ phi cô ta che giấu sâu tới mức không chút kẻ hở, nhưng nếu thế thì ngay từ đầu hần cũng không thể nhìn ra chút manh mối gì rồi. Rốt cục thì mọi chuyện là sao?

Toàn thân người ngoài của tỏa ra khí thế âm trầm, đôi mắt ngưng trọng xen lẫn vài tia sáng khó hiểu nhìn hai con người đang vô tư đầu mất trong phòng.

Bạn đang đọc truyện *Xùy Xùy, Các Nam Chính Mau Tránh Ra* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Ba vị thiếu gia

Một buổi sáng như bao buổi sáng khác, bạn nữ nào đó nằm chán ôm gối ngồi trên giường bệnh không ngừng chuyển kênh ti vi. Cô đã xuyên tới nơi này hai tuần rồi a! Không phải tên Phong thiếu gia kia bảo rằng không có chuyện gì nghiêm trọng thì một tuần là cô có thể xuất viện rồi sao, vậy mà hôm nay đã là tuần thứ hai rồi, sao cô vẫn chưa được ra khỏi chỗ này?

Đã vậy ngay cả đi lại cũng mất tự do nữa, chỉ cần cô bước ra khỏi phòng nửa bước thôi là cái tên Phong thiếu gia kia liền làm bộ mặt hầm hờ đi lèo đèo theo sau. Nói không chừng cô đi vào nhà vệ sinh nữ hần cũng theo vào luôn ấy chứ!

Nhưng cũng may là ngày ngày có bạn nhỏ Dạ Tích Dương tới đây chơi đùa với cô cũng đỡ buồn, nhưng ngặt nỗi... hôm nay tên nhóc đó báo bạn ở nhà a! Đã thế còn bận tới hai ngày luôn. Ôi chắc cô lên mốc vì buồn quá!

Đôi khi cô cảm thấy thói quen là một thứ rất đáng sợ. Ví dụ như việc đấu võ mồm với Dạ Tích Dương hai tuần nay đã tập cho cô một thói quen ngày ngày có người nói chuyện, nhưng một khi hần có bận việc (ví dụ như hôm nay) thì cô sẽ cảm thấy rất thiếu vắng, rất buồn miệng. Ví dụ như việc đeo mặt nạ làm Mặc Nhiên, cô dường như cảm thấy càng ngày cô càng hòa làm một với nữ phụ này.

Haiz, và ví dụ như việc vừa coi ti vi vừa nghe bạn người hầu nào đó lải nhải bên tai, giống như hiện tại.

"Tiểu thư! Con gái gì mà ngồi kiểng nhễ như thế, nếu người khác thấy được thì biết làm sao bây giờ! Mau điều chỉnh lại đi thôi!"

"Tiểu thư, đừng ăn mấy cái thứ không có dinh dưỡng như thức ăn nhanh nữa, đau bụng thì biết làm sao bây giờ?"

"Tiểu thư, ngáp phải bịt miệng lại chứ, thật kiểng nhễ quá đi thôi!"

"Tiểu thư....."

Và có hàng tá thứ khác mà ngày ngày bạn Tiểu Mai luôn lải nhải bên tai cô không ngừng, cô không biết cô nhóc này lấy đâu ra một đồng lí lẽ như bà già thế này. Đôi khi cô thấy thật phiền, nhưng đôi khi cô lại thấy... đáng yêu quá đi thôi!

Nhịn không được đưa tay捏 má của bạn nữ không ngừng lải nhải kia một cái, mặt tròn tròn捏o thật thích, càng捏o càng thấy nghiện a!

Đổi lại lại khiến bạn nữ kia la lên oai oái, "Tiểu thư! Đừng捏o em, đau quá đi thôi."

Bạn tiểu thư bất lương nào đó nghe thế thì nuối tiếc buông ra, cười hề hề xin lỗi bạn người hầu, bàn tay xấu xa kia còn xoa xoa thêm vài cái cho đã ghiền.

"Tiểu thư à!"

"Hi hi, tại em dễ thương quá đi thôi!"

Bạn người hầu nào đó phụng phịu, cô có cảm giác tiểu thư thay đổi thật nhiều, trước kia tiểu thư rất kiêu ngạo, không thèm liếc bọn người hầu như cô cái nào chứ nói gì tới đùa giỡn như từ nãy tới giờ, nhưng mà cô không hiểu tại sao tiểu thư chỉ thoải mái với mỗi mình cô và Dạ nhị thiếu gia thôi, còn những người khác thì vẫn giữ nguyên bộ mặt kiêu kì. Nhưng mặc kệ, cô rất thích tiểu thư bây giờ, rất đáng yêu nha (mặc dù đôi khi có chút lưu manh).

"Mà ba vị thiếu gia cũng thật tệ, tiểu thư nằm bệnh viện bao nhiêu ngày rồi mà chẳng có một lời hỏi thăm!"

"Ba vị thiếu gia?" bạn nữ nào đó khó hiểu hỏi lại, tay cầm ly nước lên đưa lên miệng.

"Dạ đúng a, ba vị thiếu gia mà tiểu thư mang về đó, không lẽ cái này tiểu thư cũng quên?" bạn Tiểu Mai cực kì tự tin nói ra ý nghĩ của mình.

"Phụt!" nhưng bạn nữ nào đó thì không tự tin khoe cá tính thế đâu, Ba vị thiếu gia? Do cô mang về? Có cần làm quá thế không trời, không phải chỉ mê có một mình Dạ Tích Phàm thôi sao? Cô có biết nữ phụ này được tác giả miêu tả là háo sắc thành tính nhưng có cần phải như thế không a~ Hèn chi mấy người đàn ông kia nhìn cô tràn đầy khinh bỉ như thế, cô còn tự thấy khinh bỉ mình nữa là!

"Hình như... hình như va chạm quá mạnh khiến ta quên một số chuyện rồi, em nói một chút về ba người đó người đó được không?"

Tiểu Mai không chút nghi ngờ từ tốn nói, "Không ngờ tiểu thư lại quên luôn cả ba vị thiếu gia, xem ra Phong thiếu gia quyết định cho tiểu thư tiếp tục ở lại theo dõi là đúng."

Uống một ngụm nước cho thông cổ, Tiểu Mai tiếp tục, "Cái này em cũng chỉ nghe người ta nói thôi, nếu có gì không phải thì tiểu thư tha tội cho em nhé! Vị thiếu gia thứ nhất là Phượng Mặc Dung thiếu gia, nghe nói người này do tiểu thư đem về từ trại trẻ mồ côi. Nhưng em rất không hiểu, mặc dù tiểu thư cứu hần khỏi nơi đen tối nhưng hần lại rất hận tiểu thư, nghe nói chỉ cần hần thấy mặt tiểu thư thôi thì sẽ không ngừng đòi đánh đòi giết, còn về nguyên nhân sâu xa thì em cũng không rõ lắm."

Hình như có gì đó sai sai nhỉ, tại sao lại hận cô? Cô đã làm gì hắn mà hắn lại hận như vậy? Thấy mặt là đòi đánh đòi giết, chỉ nhiều đó thôi cũng đủ thấy hận hận cô thấu trời. Không lẽ cô bắt ép con trai nhà lành?

"Người thứ hai là Hàn Du thiếu gia."

"Người này cũng do ta cướp về sao?" bạn nữ nào đó cực kì đau khổ a~ không ngờ nguyên chủ này không phải dạng vừa, sau này cô biết sống làm sao bây giờ?

"Dạ không ạ, người này là do biểu thiếu gia tặng. Người này là người hầu mà thiếu gia thắng trong một cuộc đấu giá nô lệ, biết tiểu thư thích người có dung mạo xinh đẹp nên thiếu gia đặc biệt tặng tiểu thư. Thiếu gia thật thương tiểu thư."

Trời ạ, cái này gọi là thương trong miệng tác giả sao trời, vị anh họ này đúng là rất hao tâm tổn trí, 'yêu thương' cô hết mực nha. Hạnh phúc con khi, cái này ra đường chưa bị người người đuổi đánh nhà nhà thóa mạ là may lắm rồi.

"Tiếp tục tiếp tục."

Tiểu Mai cực kì nhiệt tình tiếp tục, "Người thứ ba là Du Tử Nhiên thiếu gia, người này tự nguyện đi theo tiểu thư nha!"

"Tự nguyện đi theo?" có lắm chỗ nào không vậy, người như cô mà cũng có người tự nguyện đi theo nữa sao trời.

"Dạ vâng, nghe nói hắn hâm mộ mỹ mạo của người đã lâu, nên quyết định theo đuổi." Tiểu Mai cực kì tự hào nói.

"Hắn là người thế nào?"

"Du thiếu gia là một người rất hào hoa phong nhã nha. Đường như gặp phải nữ nào trong Mạc gia ngài ấy cũng dừng lại tươi cười hết a!" nhắc tới người này, khuôn mặt của Tiểu Mai lại nhin không được mà đỏ lên, xem ra cực kì thích người này.

Cũng phải thôi, hàng tốt thì sao lại đi theo một người như cô được chứ, chỉ nghe thôi cũng đủ biết người nọ phong lưu tới đâu rồi. Bên ngoài trêu hoa ghẹo nguyệt còn chưa đủ, đã vậy con gái trong nhà cô cũng không tha.

Ôi, thật là nhức đầu quá đi, coi bộ nguyên chủ của thân thể này cũng không tốt đi chỗ nào. Cô cần hít thở không khí, cô cần ổn định tâm thần, cô cần tiêu hóa hết mấy chuyện này!

"Thôi thôi, ta đi ra ngoài hít thở chút không khí đây. Ở trong phòng hoài chắc ta lên mốc mọt!" ở trong phòng hoài chắc cô điên mất. Vội vàng bước xuống giường, định bụng là sẽ phóng ra cửa thì lại bị bạn Tiểu Mai cản lại.

"Tiểu thư không trang điểm sao ạ?"

"Trang điểm? Nhưng ta chỉ ra ngoài một chút thôi mà!"

"Bình thường chỉ cần bước ra khỏi phòng thôi là tiểu thư đã trang điểm rồi, tiểu thư rất thích làm đẹp mà"

Đùa sao? Chỉ cần ra khỏi phòng là trang điểm? Có cần khoa trương thế không? Thôi kệ, nhanh nhanh là được, cô cần không khí để tĩnh tâm a

"Nhanh lên nha."

"Tiểu thư cứ tin ở em!" bạn nhỏ nào đó cực kì hăm hở đi lấy đồ nghề. Cô miễn cưỡng ngồi xuống ghế, nhắm mắt lại cho bạn nhỏ nào đó làm việc, sau một hồi lâu, chỉ nghe bạn nhỏ nào đó "xong" một tiếng, cô liền đứng dậy. Nhưng nhìn mình trong gương cô lại đôi ý muốn trốn luôn trong phòng.

Trời ạ, bây giờ cô mới thấy bà tác giả không nói quá chút nào, cái mặt này... cái mặt này... chẳng khác nào đi hát tuồng mà không cần hóa trang!

Trời ạ, có cần trang điểm đậm thế không a! Cô nhìn còn thấy buồn nôn nữa chứ đừng nói người ngoài.

"Tiểu Mai này, bình thường ta cũng trang điểm thế này ra đường sao?"

"Vâng ạ, tiểu thư bảo trang điểm như vậy càng khiến nét trang nhã của tiểu thư càng phô bày ra ngoài ạ!" Tiểu Mai làm vẻ mặt hiền nhiên nói.

Cô chỉ biết nhìn trời thờ dài, cô vốn chỉ nghĩ nguyên chủ chỉ háo sắc kiêu căng thôi, không ngờ mặt cô ta còn có vấn đề dẫn tới lệch lạc về mặt thẩm mỹ nữa a~

Bạn đang đọc truyện *Xây Xây, Các Nam Chính Mau Tránh Ra* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Nghi ngờ

Trong lòng thì nghĩ thế thôi chứ cô cũng mặc kệ, dù sao nữ phụ này cũng mang bộ mặt như hát tuồng thế kia ra đường cũng bao nhiêu năm rồi, cô đi một chút chắc cũng không tới nỗi chết đâu nhỉ, dù sao cô cũng không muốn bị nghi ngờ, ít nhất là không bị tên Phong thiếu gia kia nghi ngờ.

Ai ngờ vừa đẩy cửa phòng ra, điều đầu tiên đập vào mắt cô lại chính là cái bộ mặt như cá chết của Phong Dật Hàn. Có phải không thế, không lẽ tên này không có chuyện gì làm ngoài chuyện suốt ngày đi canh mẹ người khác như vậy hả? Cô thế với lòng luôn là khi hắn nhìn thấy cái bộ mặt như quỷ dạ xoa của cô, trong mắt hắn ngoài tia chán ghét ra còn có một số tia sáng phức tạp và... sát khí!

Đúng, là sát khí, hắn không thèm che giấu tia chết chóc kia trong mắt, cô không hiểu mình đã chọc gì tôn đại thần này để hắn sinh ra sát khí như thế, nhưng cô dám khẳng định một điều, bây giờ mà đi chung với hắn thì người thế thảm nhất chính là cô, con người này không nên dây vào.

Cố gắng nở một nụ cười mà cô cho là mê hoặc nhất, cô cố nén cảm giác nổi da gà khắp người dùng giọng nói ngọt chết người không đền mạng thỏa hiệp với bạn nam mặt lạnh:

"Bây giờ tôi muốn ra ngoài hít thở một chút... nhưng mà... nhưng mà..." bạn nữ nào đó còn đưa cái vẻ mặt thẹn thùng đáng khinh ra, ọe, cô còn phải tự ói trong lòng, không ngờ bản thân có thể diễn sâu như thế. Nhắm mắt nhắm mũi phun ra một câu quyết định:

"Nhưng mà tôi bận một số việc... con gái, không biết... không biết là có thể tự đi ra ngoài một mình được không?"

Đùa, cái mặt này của cô ra đi ra ngoài đường đã muốn làm tâm điểm của sự chú ý rồi, nếu còn có tên mặt mày bặm trợn này đi theo sau lưng, cô không nghĩ là mình có thể quay về trong yên bình đâu.

Nhưng dường như người nào đó không nghe được tiếng lòng của cô, mà cho dù có nghe thì cũng bật chế độ tự động bỏ qua, dùng cái mặt lạnh như tiền, không chút thương tiếc đập nát tia hi vọng cuối cùng của cô:

"Không, nếu là đi mua BVS thì tôi có thể đi cùng, dù sao cũng không phải là chưa nhìn thấy."

Phụt, có cần phải nói thẳng vậy không, tên này có biết ngại ngùng là gì không thế! Có thể dùng cái mặt lạnh lùng không chút cảm xúc để nói mấy chuyện tế nhị như thế, cô thật bội phục a. Nhưng vấn đề quan trọng nhất ở đây chính là... sao hắn không chịu buông tha cho cô!?

Đành ngậm ngùi bước đi, cô không có cách nào trị nấy người mặt dày như bức tường thành giống tên này a!

Mọi chuyện chắc sẽ ổn thôi nhỉ, sẽ ổn nếu... bỏ qua cái ánh mắt sắc như dao cạo đang nhìn chằm chằm vào lưng cô. Miễn cưỡng bỏ qua cái ánh mắt đó đi, nhưng cô không nghĩ là mình có thể coi sự chỉ trích bàn tán không chút che giấu của những người xung quanh như không khí đâu. Dù biết khi nhìn thấy tổ hợp nữ thì bộ mặt như quỷ dạ xoa, nam lại như nam thần lãnh khốc người người mê đắm nó rất kì, nhưng mà mọi người cũng nên lịch sự chút chứ!

Âm thầm gặt lệ trong lòng, cô cố ý quẹo vào con đường vắng người hơn, không thể chịu được vậy thì né đi, không tội gì mà phải đưa mắt ra cho người ta chỉ trích, nhưng cô lại gặp một vấn đề to bự hơn nữa a!

Bạn nam nào đó nãy giờ vẫn đi sau lưng cô đột nhiên lại vượt lên phía trước, níu tay cô lại đẩy vào một góc tường gần đó. Đột nhiên cô có cảm giác tự bẽ mặt đập vào chân mình.

Cố nở một nụ cười mê luyến nhìn hắn, giương cái bản mặt ngượng ngùng mà chính cô cũng thấy buồn nôn ra:

"Dật Hàn, không thể... ở đây được a, sẽ có người nhìn thấy!"

Chỉ có cách phát gợn này mới đưa cô thoát khỏi hiểm cảnh được thôi, chả biết tên này phát bệnh gì nhưng nhìn thấy cái mặt này của cô mà không đi ói thì cũng quá trâu bò rồi. Nhưng dường như ông trời không nghe được tiếng lòng của bạn nữ đáng thương, bạn nam mặt lạnh chính là giống loài trâu bò đẳng cấp cao hiếm có khó tìm a~ Lạnh lùng buông một câu tức chết người không đền mạng:

"Cô đẹp cái bản mặt buồn nôn đó vào đi, ở đây không cần phải diễn nữa đâu!"

Cô trừng lớn hai mắt nhìn hắn, diễn? Không lẽ hắn biết cô không phải nguyên chủ? Không thể nào, chuyện này chỉ có thể xảy ra khi hắn không phải loài người. Vậy hắn đang nghi ngờ điều gì ở cô?

"Anh nói gì vậy tôi không hiểu."

"Đừng có giả bộ nữa, khai thật đi, Mạc Nhiên thật đang ở đâu, ai là người phái cô tới." mặt hắn đánh lại, giọng nói tràn đầy uy hiếp như thể chỉ cần cô nói sai một câu thì đừng mong sống yên.

"Tôi chính là Mạc Nhiên đây này, anh còn muốn ai nữa?" cô nói thật mà, cô chính là Mạc Nhiên, Mạc nhiên chính là cô, hắn còn muốn gì nữa. Thì ra bấy lâu nay hắn nghi ngờ cái này.

"Cô nghĩ mình diễn giỏi lắm sao, vẫn còn non lắm! Mạc Nhiên thật sẽ không bao giờ trêu con đi cãi nhau với Dạ Tích Dương, sẽ không bao giờ nói chuyện đàng hoàng với Dạ Tích Phàm, cũng không bao giờ đùa giỡn với Tiểu Mai, tôi đi theo cô ta bao nhiêu năm nay, nhiều đó thôi cũng nhìn không ra thì cũng quá uống cơm uống gạo rồi!"

Không ngờ tên này từ trước tới nay vẫn âm thầm quan sát cô, cũng phải công nhận mắt quan sát của hắn không tầm thường, trực giác cũng rất tốt. Nhưng vậy thì được gì chứ, thân xác này chính là Mạc Nhiên hàng thật giá thật, hắn có điều tra cách mấy thì cũng thế thôi.

"Sau vụ tai nạn đó, một số chuyện tôi đã quên rồi, nếu chỉ vì mấy cái nhỏ nhặt như vậy đã nghi ngờ tôi thì không phải quá vô lí rồi sao?" cô dừng dừng.

"Tất nhiên, mấy thứ đó chỉ là suy đoán của riêng tôi, chưa thể buộc tội được ai, nhưng bây giờ tôi sẽ đưa ra chứng cứ vạch trần bộ mặt thật của cô, để xem cô chối đi đường nào!"

Cô chưa kịp phải ứng thì một tay của hắn đã bịt chặt miệng cô, tay khác nhanh nhẹn lật người cô lại thành từ thế cô đưa lưng về phía hắn, nhanh nhẹn cúi cúc áo bệnh nhân trên người cô. Cô mở to hai mắt, tên này có ý gì, không lẽ giữa ban ngày ban mặt lại làm chuyện bị ối thế sao? Không ngừng vùng vẫy muốn thoát khỏi cái gọng kìm kia nhưng khổ nỗi tay hắn cứng như đá ấy, muốn la lên kêu cứu nhưng miệng lại bị hắn bịt chặt, cô chỉ có thể bất lực 'ư ư' vài tiếng xem như kháng nghị.

Cúi tới cái cúc thứ ba thì hắn dừng lại, cô cảm nhận được tầm mắt nóng rực của hắn đặt lên vai cô, rõ ràng nơi đó có thứ gì đó.

Hắn ngăn người nhìn vết bớt đỏ tươi trên vai cô, không thể nào, sao lại... hắn đã chắc chắn cô ta là hàng giả, nhưng cái bớt này không thể làm giả được, không lẽ cô ta mất trí thật? Nhưng bác sĩ khẳng định là cô ta không bị gì về đầu mà!

Sắc mặt ngưng trọng, hắn buông cô ra. Lấy lại được tự do, cô chỉnh lại quần áo, sau đó lạnh lùng nhìn hắn. Cô phải cẩn thận với người này, hắn ta không chỉ đơn giản là một cận vệ.

"Xin lỗi đã thật lễ tiểu thư, thuộc hạ chỉ vì an toàn của tiểu thư thôi." Lời nói rất xúc tích, một lời phui sạch mọi tội lỗi của hắn này giờ. Hắn đã xuống nước như thế rồi thì cô còn bắt bẻ gì được nữa chứ!

"Không sao, anh làm vậy cũng vì tốt cho tôi." cô cũng không thể mặt dày đi bắt tội hắn được, đánh phải ngậm bồ hòn làm ngọt, cho qua mọi chuyện.

Lạnh lùng bỏ lại một bóng lưng cho hắn, cô phải giữ khoảng cách với người này, tránh ngày bản thân chịu thiệt.

Bạn đang đọc truyện *Xìu Xìu, Các Nam Chính Mau Tránh Ra* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: Du tử nhiên

Sau cái bữa khủng bố cô hôm trước thì phải nói tên Phong Dật Hàn này ngoan cực kì, vẫn cái bộ mặt như ai thiếu hắn mấy trăm triệu không trả nhưng không suốt ngày đi rình mò cô nữa, cũng không dùng cái bộ mặt bặm trợn đi kè kè sau lưng cô. Không khí xung quanh cô đã trong lại trở lại rồi.

Hôm nay bạn nhỏ Dạ Tích Dương sẽ trở lại a! Hai ngày không được đấu võ mồm với hắn thật làm cho cô có chút ngứa ngáy buồn miệng nha. Không cãi lộn với hắn có hai ngày mà thấy thiếu thiếu trong người. Cô có chút mong chờ rồi đó!

Tiểu Mai thấy bạn nữ nào đó từ sớm đã nhòm hoài ra cửa thì nhìn không được mà trêu chọc:

"Ai nha, tiểu thư đang chờ ai vậy a! Hình như thường ngày Dạ nhìn thiếu gia phải tám giờ mới tới lận đó nha."

"Ta có chờ ai đâu! Em nghĩ vậy rồi!" bạn nữ nào đó quyết tâm chối bay, thiệt ngượng ghê, không lẽ nhận mình trông chờ cái tên nhóc chết tiệt kia sao? Không bao giờ nhé, cửa sổ cũng không có đâu nhé!

Đang lúc bạn nữ nào đó đang tự kỉ trong góc vẽ vòng tròn thì cửa phòng bật mở, mắt của bạn nữ nào đó lập tức sáng lên nhìn ngay ra cửa, bạn nữ hầu nào đó bắt đầu triển khai về mặt mờ ám. Nhưng nhìn thấy người bước vào thì nụ ánh mắt của Mạc Nhiên tối lại, nụ cười gian trên mặt Tiểu Mai cũng cứng đờ.

Người này tuyệt đối không phải Dạ Tích Dương!

Người mới vào có dáng người thon dài, mảnh khảnh, mái tóc màu hạt dẻ hơi rối làm nổi bật lên phong cách lãng tử, áo sơ mi không gài hai nút trên cùng để lộ ra khuôn ngực rắn chắc quyến rũ, khuôn mặt thì... phải dùng hai từ yêu nghiệt để hình dung. Tên này nhìn là biết thụ rồi, mà thả hắn ra đường chắc chắn sẽ gây ừn tắc giao thông trên diện rộng luôn, bạn nữ nào đó không phúc hậu tặc lưỡi.

Ngay khi bạn nữ nào đó đang yy về hiện tượng công thụ trong truyền thuyết thì yêu nghiệt nam kia cũng mở miệng phun lời vàng ngọc:

"Em yêu, mấy hôm nay anh lo lắng cho em chết được, thật may là em không sao!" miệng thì nói vậy nhưng trên mặt hắn không hề có chút gì gọi là 'lo lắng' hết trơn.

Nhưng bạn nữ nào đó vừa nghe hắn nói xong thì lập tức đứng hình, em yêu? Ai vậy, hắn đang gọi ai vậy. Hành động tiếp theo của Mạc Nhiên làm bạn

yêu nghiệt kia trực tiếp ngấm miệng:

"Tiểu Mai, tên này từ đâu xông chuồng vậy. Mà hần kêu ai là em yêu thế, kêu em hả?" bạn nữ nào đó làm vẻ mặt tức hận, "Ta không ngờ mắt em kém thế, người này vừa nhìn là biết không đáng tin rồi, em phải cẩn thận đó."

Bạn nam nào đó đen mặt, dù chủ tớ hai người kia kéo nhau ra một góc phòng thì thầm tâm sự nhưng tai hần rất thính nha, hần nghe thấy rõ mồn một. Xông chuồng? Không đáng tin? Cô ta nghĩ hần là cái gì vậy, thú hay lưu manh?

Bạn nữ hầu nào đó nghe xong cũng méo miệng, tiểu thư à, kẻ không có mắt nhìn người đó chính là tiểu thư đó! Trước kia chẳng phải tiểu thư rất thích hần sao, sao bây giờ lại... khụ, bô đen thế a. Tiểu Mai đành nhắc nhở bạn tiểu thư nào đó:

"Tiểu thư quên rồi sao, đây là Từ Nhiên thiếu gia đó ạ!"

Lần này tới lượt cô đờ người, Du Từ Nhiên là người này sao? Không ngờ mắt thường thức của nguyên chủ lại kém thế. Mới đầu nghe kể thôi cô đã không có cảm tình gì với tên này rồi, từ hồi nào tới giờ cô ghét nhất là thể loại đàn ông trắng hoa hão sắc, giờ diện kiến dung nhan rồi thì càng ghét hơn.

Mặt mũi thì cũng được đấy, nhưng dùng để dụ dỗ phụ nữ thì cũng chỉ là đồ bỏ. Đàn ông thì cần yêu nghiệt thế làm gì, bán nam bán nữ. Nói chung là nhìn là không ưa rồi. Không ngờ cô lại xui xẻo hứng chịu hậu quả mà nguyên chủ để lại.

Rồi cái gì mà em yêu, quan tâm cô chết mắt? Cô phi, có ai quan tâm mà hai tuần cô lên mốc trong bệnh viện mà không một lời hỏi thăm không? Quan tâm mà cái mặt như thế đấy à? Coi cô là con nít lên ba sao?

Như nhận thấy được ánh mắt khinh bỉ cộng với nghi ngờ của cô, bạn nam nào đó vẫn cực kì bình tĩnh, giải đáp mọi thắc mắc trong lòng cô.

"Em giận anh không tới thăm em à? Anh cũng rất lo cho em nha, nhưng anh cũng rất bận rộn." hần nói thật, hần rất bận rộn, bận rộn hoàn thành nhiệm vụ của mình a, hần rất ngoan không nói dối đâu.

Bạn nữ nào đó nghe xong thì thấy lưng bùng lỗ tai, bận? Buồn cười, hần ta ở nhà cô, ăn của cô, xài của cô, thế thì bả đn trong miệng hần chắc là "bận" với mấy em chân dài rồi! Trong lòng khinh bỉ bạn nam nào đó, châm chọc mở miệng:

"Ai nha, anh bận rộn vậy mà còn dành thời gian tới thăm làm em cảm động quá chừng."

Bạn nam yêu nghiệt nhường mày, ha, hôm nay còn biết châm chọc hần cơ đấy. Xem ra sau khi tai nạn xong cũng tiến bộ lên không ít nhì. Bình tĩnh đáp trả bạn nữ:

"Không có gì, dù sao ở với nhau bao nhiêu năm, không có tình thì cũng có nghĩa, huống chi chúng ta vừa có tình vừa có nghĩa thì sao lại không thể bớt chút thời gian tới thăm em được chứ, đúng không nào!"

Vô sỉ, cực kì vô sỉ! Cô không tin hần không nghe ra cô đang châm chọc hần, là mặt hần quá dày hay trình độ xóc xia của cô bị tụt level rồi?

Cười quyến rũ với hần, ánh mắt cũng tràn ngập mê luyến si mê nhìn bạn nam yêu nghiệt đang ngồi gần bên cô:

"Em không ngờ tình cảm của anh lại sâu đậm thế, xem ra em đã không nhìn lầm người!"

Du Từ Nhiên không tự giác nhích ra ngoài một chút, che giấu tia khinh thường như có như không xẹt qua đáy mắt, hần vốn nghĩ cô ta có chút thay đổi sau vụ tai nạn kia, nhưng sợ là hần nghĩ nhiều rồi, đuôi cáo của cô ta cuối cùng vẫn lòi ra ngoài.

Bạn nữ nào đó cười thầm, cô biết ngay mà, tên này tới bên cạnh cô là có mục đích. Không có tên đàn ông nào lại đi si mê một người tiếng xấu vang xa như cô, nguyên nhân gương ếp thế này chắc chỉ có nguyên chủ mới dám đem anh ta về nhà. Nếu cô nhìn không lầm thì khi nãy trong mắt anh ta xẹt qua tia khinh thường a, cũng tốt, cứ khinh thường đi, tôi muốn xem thử mục đích thật của anh là gì.

Hai người lâm vào trầm mặc, không khí trong phòng cũng có thể xem là bình thường nếu bỏ qua hai người đang "liếc mắt đưa tình" kia.

Bạn Tiểu Mai ngồi kế bên không ngừng run rẩy, sao cô thấy lạnh vậy nè, rõ ràng tiểu thư và Du thiếu gia đang bày tỏ nhưng nhớ yêu thương, lửa tình bắn ra bốn phía, sao cô lại thấy rét thế này a!?

đang lúc bạn Tiểu Mai đáng thương tự ki trong góc thì của phòng bật mở phá tan không khí ngột ngạt.

"Mạc Nhiên, nhớ tôi không nè!"

-

Bạn đang đọc truyện *Xây Xây, Các Nam Chính Mau Tránh Ra* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: Phát hiện

"Mạc Nhiên, nhớ tôi không nào?" bạn nam nào đó hớn hờ đá bay cửa phòng, trên mặt là nụ cười tới tận mang tai, trên tay cầm một mớ đồ ăn vặt mà cô thích.

Phải nói là sau hai ngày không gặp cô hẳn cảm thấy có chút không quen, dù sao cũng chơi đùa với cô hai tuần rồi, đã sớm tập thành thói quen ngày ngày phải đấu võ mồm giải tỏa với cô mấy tiếng mới dễ chịu, dù sao cãi nhau với cô cũng giải tỏa được không ít căng thẳng.

Nhưng hai ngày nay hẳn thật sự bận, mấy tên không biết điều trong gia tộc không ngừng làm khó dễ anh trai hẳn, hẳn không thể khoan tay làm ngơ. Dù cho hẳn không quan tâm ba cái chuyện tranh đấu trong gia tộc thì cũng không thể bỏ mặt người anh trai yêu thương hẳn từ nhỏ tới lớn bị mấy lão già tham lam đó chèn ép.

Hắn biết từ nhỏ đến lớn anh trai đã trả giá những gì để bảo vệ hắn, để giành lấy địa vị ngày hôm nay, những gì gia tộc đạt được hôm nay là máu là nước mắt của anh em Dạ Tích Phàm và Dạ Tích Dương. Vậy mà đám lão già vô si trong gia tộc lại mặt dày mày dạn đòi đi chia phần. Buồn cười! Sao hồi công ti bị mấy tên vô dụng đó phá đến gần nát kia thì không đòi chia đi, giờ anh em hẳn làm công ti vực dậy thì chia chác gì chứ? Đùng mớ, ít nhất là khi Dạ Tích Dương hẳn còn sống trên đời này!

Với hẳn anh trai chính là người quan trọng nhất, chỉ cần là thứ anh ấy muốn thì cho dù có bất chấp tất cả hẳn cũng phải dành lấy được, cho dù có hi sinh mạng sống hẳn cũng phải bảo vệ người anh này, bởi vì hẳn nợ anh quá nhiều. Vì thế mấy lão già đó cứ từ từ mà hưởng thụ đi, hưởng thụ hậu quả cho sự tham lam quá đáng của mình.

Nhưng cũng thật lạ, mỗi khi rảnh rỗi trong đầu hẳn lại hiện lên bóng hình ngồi trên giường bệnh ngày ngày đấu võ mồm với hẳn a! Mới có mấy ngày mà hẳn cứ cảm thấy thiếu thiếu gì ấy, dường như cãi nhau hằng ngày với cô đã trở thành một thói quen khó bỏ, hẳn cũng không phải trẻ con nữa, tất nhiên biết mình bị làm sao.

Dường như hẳn đang thích cô!

Nhưng hẳn biết tình cảm của mình dành cho cô cũng chỉ dừng lại ở mức "thích", có cảm tình chứ chưa thật sự gọi là tình yêu, dù sao chỉ mới tiếp xúc có mấy tuần thì làm sao có thể khiến một người yêu một người mà trước đó bản thân ghét cay ghét đắng chứ!

Cũng may, hẳn phát hiện sớm, không để tình cảm này đậm quá sâu vào trong lòng. Hẳn biết lúc này hẳn không thể yêu được, hẳn còn quá nhiều trọng trách đè nặng trên vai, nếu lúc này có tình cảm nam nữ xen vào thì nghiệp lớn của hẳn và anh trai sẽ tan thành mây khói.

Hơn nữa hẳn có thể yêu bất cứ ai nhưng không thể là cô! Cô chính là người phụ nữ định sẵn cho anh trai hẳn, là chị dâu tương lai của hẳn, cho dù anh trai có không thích cô thì hẳn cũng không thể bất chấp tất cả mà yêu cô gái này.

Vì thế đoạn tình cảm này cần phải chặt đứt!

Biết là thế nhưng nói dễ hơn làm, cái này là ghét của nào trời trao của đó trong truyền thuyết sao trời?

Dù có quyết chí hôm nay tới thăm cô một lát rồi về, không dây dưa buồn dưa lê via hè nữa nhưng hẳn vẫn nhịn không được mà tạt ngang qua mấy tiệm bán đồ ăn vặt mua cho cô mấy thứ mà thường ngày hẳn luôn cần nhằn mỗi khi cô dụng tới.

Hắn đúng là không hiểu mình nữa rồi!

Thôi kệ, cứ nghĩ tới cái mặt cười te tét của cô khi nhận mấy gói bánh này thì hẳn lại thấy lòng lâng lâng. Vừa mở cửa ra, định bụng sẽ gây bất ngờ cho cô, ai ngờ lại thấy hình ảnh làm hẳn chướng mắt: một tên đàn ông yêu nghiệt đang nói cười thân mật với cô.

Nhìn không được chua chua nói:

"Hai người vui vẻ quá nhỉ!"

Du Tử Nhiên vốn đang cảm thấy ức chế vì cái bản mặt háo sắc kia của Mạc Nhiên, nghe thấy tiếng đập cửa cùng với giọng nói chua lét của người nào đó, hẳn lập tức quay đầu lại.

Ô, đây chẳng phải là Dạ Tích Dương nhị thiếu gia trong truyền thuyết sao? Chắc, không ngờ tên nhóc này cũng có trách nhiệm ghê chứ, hẳn rất khâm phục sức chịu đựng của thằng nhóc này, chịu đựng được cái bản tính háo sắc điêu ngoa của cô gái này lâu thế thì đúng là rất trâu a!

Nhưng sao hẳn lại ngửi thấy mùi chua nhỉ? Thú vị nha, coi bộ sắp có trò hay để coi rồi! Em chồng lại đi thích chị dâu?

Một người ưu tú như Dạ Tích Dương lại thích kẻ lấm tai tiếng như Mạc Nhiên? Coi bộ mấy ngày sắp tới của hẳn không buồn chán nữa a! Máu đen tối của bạn hồ ly nào đó lại nổi lên, hẳn thật muốn trêu chọc bạn nhỏ Dạ này một chút nha.

Nói là làm, con hồ ly nào đó cố nén nụ cười gian tà, đôi mắt mị lên kéo c bạn nữ đang ngồi kế bên vào lòng, về mặt biết rồi còn cố hỏi:

"Em yêu, ai vậy?"

Bạn nữ không tiếng động né móng vuốt của con hồ ly nào đó, về mặt thần nhiên nói:

"Đây là Dạ Tích Dương nhị thiếu gia, còn đây là Du Tử Nhiên."

Du Tử Nhiên? Vừa nghe thấy cái tên này thì máu nóng của bạn nam nào đó dồn thẳng lên đầu, tức hộc máu. Tên này chẳng phải là một trong ba tên tiểu bạch kiểm cô nuôi trong nhà sao? Khá lắm Mạc Nhiên, cô ngang nhiên hẹn hò trai gái ở nơi công cộng, không chừng mấy ngày hần không tới cô ta còn vui vẻ với cái tên mặt trắng chết tiệt này.

Nghĩ tới đây thôi hần đã điên máu rồi. Liếc cô một cái sắc lẹm, chờ đó đi, xử xong tên này tôi sẽ tính sổ với cô sau.

Bạn nữ nào đó hoàn toàn trung ra bộ mặt ngay thơ vô (số) tội, cô có làm gì đâu mà tên nhóc này liếc cô kinh thế! Không lẽ đạo này trời nắng quá nên đứt mắt dây nào rồi?

Du Tử Nhiên ngoài mặt vẫn đưa cái mặt yêu nghiệt rêu rao, nhưng bên trong đã sớm cười chết đi sống lại, xem đi, xem đi, hần có nhìn lầm đâu, nhìn cái bộ mặt giấm chua văng tung tóe kia là biết trong lòng nhóc này nghĩ gì rồi. Coi bộ mấy hôm nay hần đã bỏ lỡ nhiều thứ thú vị rồi nha.

Cực kì không có hảo ý tiếp tục ngay thơ đồ thêm dầu vào lửa:

"Ai da, ra là Dạ nhị thiếu gia, rất hân hạnh được quen biết, tôi là Du Tử Nhiên, honey của bé cưng này."

Nói xong một tay chia ra toan bắt tay với bạn nhỏ Dạ, một tay kéo bạn nữ nào đó vào lòng, khiêu khích nhìn bạn nam nào đó.

Mạc Nhiên thế là cô thấy có tia lửa đang cháy xẹt giữa hai người a, mà chính xác hơn là bạn nhỏ Dạ Tích Dương phóng ánh mắt tóe lửa về phía cái bản mặt đầy khiêu khích của Du Tử Nhiên. Đúng là lòng dạ đàn ông như mò kim đáy biển!

Mọi người có cảm thấy truyện hơi bị mâu thuẫn với hơi nhanh rồi không nha, cho ta ý kiến đi

~

Bạn đang đọc truyện *Xìu Xìu, Các Nam Chính Mau Tránh Ra* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Con trai thật khó hiểu!

Dạ Tích Dương nhìn chăm chăm vào cái tay đưa ra của Du Tử Nhiên, mắt tóe lửa. Còn bắt tay bắt chân nổi gì nữa, càng nhìn cái bản mặt tên này hần càng thấy ngứa mắt.

Bực bội nắm chặt cái tay đáng ghét kia, nắm chặt tới mức gân xanh cũng nổi hết lên luôn rồi.

Bạn hồ ly kia không nhủu mày lấy một cái, nụ cười khiêu khích trên môi vẫn không giảm, không những không tỏ ra khó chịu mà hứng thú trong mắt càng đậm, nhàn nhạt phun ra một câu:

"Xem ra Dạ nhị thiếu gia quý tôi quá nhỉ! Thật vinh dự quá a, nhưng thật ngại quá, trong tim tôi chỉ có mỗi hình bóng của bé cưng này thôi, đành phải phụ lòng cậu rồi."

Oe, cô không ngừng ói thâm trong lòng, tên này diễn sâu quá trời, cô thấy hần nên đi đổi nghề làm diễn viên đi cho rồi. Bày đặt ra vẻ cậu rất tốt nhưng tôi rất tiếc nữa chứ! Xi, đúng là không biết xấu hổ mà!

Nhưng mà... tên này có thể lấy cái móng heo hôi hám đang gác lên vai cô ra không vậy, hết chỗ để rồi hay sao mà cứ thích sấp sấp vào cô chi vậy, biết trời nóng lắm không?

Dạ Tích Dương cũng nhủu mày nhìn cái móng giò đang gác lên vai cô, Mạc Nhiên, cô được lắm, luôn miệng nói yêu anh tôi mà dám gần gũi tên đàn ông khác như thế kia. Hừ! Còn cái con hồ ly chết tiệt kia nữa, bộ hần không có chút ý thức bản thân đang là "gian phu" sao?

"Ngại quá, hình như anh đây hiểu lầm gì rồi thì phải, nhưng chỗ này là nơi công cộng, không phải nhà riêng vì thế tôi nghĩ anh nên giữ ý tứ một chút."

Ý là bạn hồ ly nào đó nên lịch sự tí đi, buông nhau ra đi, dù sao ở nơi công cộng thế này mà cứ ôm ôm ấp ấp thì rất không phải phép.

Thế mà con hồ ly vô sỉ nào đó trực tiếp vờ như không hiểu, về mặt rất ngay thơ vô tội hỏi lại, "Ồ, giờ tôi mới biết phòng riêng cũng là nơi công cộng a, nhưng tôi vẫn không biết mình đã làm gì không phải phép, hơn nữa tôi cũng không mấy thông minh nên phiền cậu nói rõ."

Bây giờ bạn nam nào đó thật sự đã bị con hồ ly kia chọc cho điên tiết, không thềm quan tâm cái gì là lễ giáo, trực tiếp thét ra tiếng:

"Ở nơi công cộng hơn nữa còn có người khác mà hai người cứ ôm ấp thế này bộ không thấy kì cục sao?"

Bạn hồ ly nào đó lại tiếp tục giả ngu, "Giờ tôi mới biết ôm ấp người yêu của mình là sai á, đúng không em yêu?"

Bạn nữ nào đó cũng bực rồi, tên Du hồ ly này tự độc thoại một mình là được rồi, kéo cô vào là cái gì trời. Còn cái tên nhóc Dạ Tích Dương này nữa, bộ mắt bị rút gân hay sao mà cứ lờm lểm cô hoài, trừng gì mà trừng, cô vô tội đó, tất cả là do cái con hồ ly này tự biên tự diễn mà!

Bạn nhỏ Dạ tự biết miệng mình không ghê bằng miệng bạn hồ ly đang ngồi bên kia, đành tung ra một đòn quyết định.

"Nhiên Nhiên, cô coi tôi mang cái gì nè!" dường như sợ gây chú ý chưa đủ, hắn còn quơ quơ cái bọc hắn đang cầm trên tay.

Du Tử Nhiên cười thầm trong lòng, tên này ghen quá hóa điên à, cái bịch bánh đó có mà đi dụ con nít thôi, làm gì có cửa đi dụ một Mạc đại tiểu thư đông đánh hao sắc chứ, nếu hao sắc dụ thì còn may ra!

Ai ngờ phản ứng của bạn nữ nào đó lại hoàn toàn khác với tưởng tượng của hồ ly xấu bụng kia. Hai mắt của Mạc Nhiên sáng lên, lập tức quăng cái móng heo đang gác lên người mình qua một bên, lon ton chạy về phía Dạ Tích Dương, mà đúng hơn là cái bịch đồ ăn vặt trong tay hắn.

"Tiểu Dương Tử thiệt là dễ thương a, không ngờ cũng có ngày cậu đáng yêu như thế, yêu cậu quá đi~"

Bạn nam nào đó hoàn toàn không quan tâm về trước, cái câu "yêu cậu quá đi" không ngừng vang lên trong tai cậu, đờ người mặc kệ bạn nữ nào đó cướp bọc bánh.

Bạn hồ ly nào đó hoàn toàn há hốc mồm nhìn bạn nữ ham ăn kia, đây là Mạc Nhiên hao sắc đánh đá một phút trước sao trời, không lẽ cô ta có thói tham ăn mà hắn không biết?

Bạn Tiểu Mai đứng một bên xem kịch nãy giờ cũng không ngừng lắc đầu, tiểu thư cứ thấy đồ ăn vặt là lại hiện nguyên cái tính trẻ con ra. Cô cũng không biết đâu mới thật sự là tiểu thư nhà mình nữa.

Du Tử Nhiên nghiêng ngẫm nhìn cái mặt tham ăn kia, tự cảm thấy mình đã chơi đùa đủ, rất tự giác đứng dậy đi về.

"Cũng đã trễ rồi, tôi về trước." sau đó không quên ghé vào tai cô thở thê, trong mắt tràn ngập thâm ý, "Mai anh lại tới thăm em, đừng nhớ anh nha!"

Cô cứng người lại, mai còn tới?

Nhưng cô phát hiện ra một chuyện còn nghiêm trọng hơn, nãy giờ cô hiện nguyên hình cho tên hồ ly kia thấy a!

Sao lại sợ ý thế chứ trời! Cái tật tham ăn này nhất định phải sửa, phải sửa nếu không có ngày chết thảm nha!

Không quên làm cái vẻ mặt lưu luyến bịn rịn, dùng ánh mắt không nỡ xa rời nhìn cái con hồ ly chết tiệt kia:

"Anh về cẩn thận nha!" mai khỏi tới cũng được, không sao đâu a~

Bạn nữ nào đó không quên bỏ thêm một câu trong lòng, không ngừng vẫy tay ý đuổi rõ ràng, nhưng hành động này vào trong mắt của người nào đó lại thành lưu luyến không rời.

"Nếu lưu luyến vậy sao không giữ hắn lại luôn đi!"

Thật chua a! Tiểu Mai đứng một bên không ngừng cảm thán, coi bộ bình giám bị bị bể rồi đây! Mặt bạn Tiểu Mai nổi lên ý cười gian ác.

Bạn nam nào đó rất tiện tay giật bịch bánh trên tay Mạc Nhiên, bóc một miếng bỏ vào miệng, sau đó lại nhiu mảy, "Cái này có gì ngon đâu mà cô thích ăn thế chứ!"

"Cái đó là do cậu mua không đúng chỗ."

"Vậy lần sau tôi không mua nữa, cô tự đi mà mua ăn đi!"

"Ể, có liên quan không vậy, cậu tự ăn tự chê tự kì, liên quan gì tới tôi? Máy hôm nay nắng quá nên đứt dây nào rồi à?" tự nhiên lại lấy, tên này hôm nay chưa uống thuốc à.

"Hừ, tôi thì hâm, bị đứt dây còn anh Du của cô thì tốt bụng hào hoa phong nhã chứ gì!"

Chua lè chua lét luôn, thế mà bạn nữ nào đó vẫn không hiểu, bữa nay tên nhóc này bị cái gì vậy trời, tự nhiên nổi điên là sao?

"Cậu bị làm sao vậy?" tự nhiên ngồi tự kì nói bậy là sao? Cô khen tên hồ ly kia hào hoa phong nhã bao giờ? Tự nhiên lại lấy!

Bạn nam nào đó cũng hết cách với cô, đang nóng trong người mà ngồi với con nhóc này chắc điên luôn quá!

"Tôi về đây!" Dạ Tích Dương bỏ lại một câu sau đó bước thẳng ra cửa, bỏ lại phía sau là cái mặt ngệt ra của bạn nữ nào đó.

Rốt cục là sao? Cô có làm sai cái gì hay có làm gì chọc ôi thần này à? Quay qua hỏi Tiểu Mai:

"Tiểu Mai này, bộ nãy tới giờ ta có làm gì quá đáng chọc giận Dạ Tích Dương à? Sao hấn lại giận?"

Bạn Tiểu Mai âm thầm gạt lệ trong lòng, tiểu thư à, tiểu thư còn chậm tiêu hơn nữa được không a, con trai nhà người ta đã đồ giấm rõ ràng thế rồi mà còn nghệt mặt ra, khó trách Dạ nhị thiếu gia lại tức giận bỏ về.

Bạn nữ nào đó hoàn toàn không hiểu đang xảy ra chuyện gì a, con trai thật khó hiểu!

Bạn đang đọc truyện *Xìu Xìu, Các Nam Chính Mau Tránh Ra* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Xuất viện

Bạn nữ nào đó đang cắn chặt buồn bực, ông trời đúng là không thương cô chút nào! Nghĩ lại cái chuyện hồi nãy mà thấy ảm ức.

Số là bạn nữ nào đó suy nghĩ cả một ngày hôm qua, vắt chân lên trán vắt óc suy nghĩ thật kĩ, nhăn mặt nhịu mày, đau khổ quần quai vẫn không tài nào nghĩ ra bản thân đã đắc tội gì với gia hỏa kia nên quyết chí sáng nay sẽ hỏi cho ra lẽ.

Thế là bạn nữ nào đó từ sáng đã chực chờ canh me ngay cửa ra vào khiến bạn nhỏ Tiểu Mai cười gian không thôi. Cuối cùng, không phụ sự kì vọng của bạn nhỏ Mạc Nhiên cuối cùng cửa phòng cũng bật mở.

Phong Dật Hàn lạnh lùng nhìn đôi mắt tỏa sáng của bạn nữ nào đó, không hài lòng nhìn ánh mắt lấp lánh chờ mong của bạn nhỏ Mạc Nhiên. Không hiểu sao hấn lại vui vẻ khi nhìn cái mặt mắt hứng của cô ta.

Và Phong đại thiếu gia cũng không phải là người thích làm trái sở thích, vì thế câu nói tiếp theo của hấn hoàn toàn làm bạn nữ nào đó xụ mặt:

"Tiểu thư, Dạ thiếu gia vừa gọi điện báo sáng nay sẽ không tới."

Cười hài lòng nhìn cái mặt méo xẹo của bạn nữ nào đó, Phong đại thiếu gia xoay người lập tức đi ra khỏi phòng, để lại bạn nhỏ Mạc Nhiên tự kỉ về vòng tròn một mình nơi góc tường.

Tại sao lúc dầu sôi lửa bỏng, tinh thần nhiều chuyện của cô đang tăng cao như thế này mà tên nhóc kia lại mất tăm a! Sao có thể nhăn tâm cắt đứt thú vui hiểm khi nổi lên của cô như thế. Còn cái tên Phong mặt lạnh kia nữa, nụ cười vui sướng khi người khác gặp họa hồi nãy là ý gì!?

Nói chung là bạn nữ nào đó đang không ngừng tự kỉ cắn chặt.

Nhưng không lâu sau đó, cửa phòng lại một lần nữa bật mở, Mạc Nhiên lại hướng ánh mắt lấp lánh chờ mong về phía cửa phòng, nhưng hình như người mở cửa có sở thích đẩy người ta một cái khi cảm xúc đang dâng trào nha:

"Khụ, tiểu thư là tôi."

"Chuyện gì nữa?" bực bội nhìn cái mặt tuấn tú lạnh lùng, trong mắt tràn ngập ý cười vui sướng khi người gặp họa kia, cô đột nhiên có cảm giác tên này có ý nha!

"Bác sĩ bảo rằng tiểu thư có thể xuất viện rồi."

Dịch ra là cô đã bị bệnh viện đuổi rồi, hay là cô có thể thoát khỏi cái nhà tù này rồi! Thật muốn ngửa đầu lên trời cười to ba tiếng a, khụ, nhưng vì hình tượng thân yêu cô phải nhịn xuống nhịn xuống.

Giả bộ làm ra vẻ trấn tĩnh, đuổi bạn nam nào đó ra khỏi phòng. Trước mặt tên này không thể làm chuyện gì sơ hở a, sau lần trước cô đã rút ra được kinh nghiệm là không nên coi thường nãy kẻ nguy hiểm mà tỏ ra ngu giống tên này.

"Anh lui xuống trước đi, tôi và Tiểu Mai thu dọn một chút rồi ra ngay."

"Vậy tôi đi làm thủ tục xuất viện, nếu có việc gì thì tiểu thư hãy gọi cho tôi." sau đó xoay người đi thẳng.

Cửa phòng vừa khép lại, bạn nữ nào đó rất không phúc hậu ngửa mặt lên trời cười to ba tiếng, ha ha, cuối cùng cô cũng đã được trao trả tự do rồi! Đồ ăn, mĩ nam ời, chờ ta a!

Nhưng nghĩ tới chuyện gì đó, nụ cười trên môi cô cứng lại, mặt ngưng trọng.

Mấy ngày an nhàn trong bệnh viện làm cô quên mất, quên mất thân thể này không bình thường như bề nổi của tảng băng.

Rõ ràng sau lưng cô còn quá nhiều bí ẩn. Máy ngày qua khiến cô hiểu được đa số những người tới tuép cận cô là vì có mục đích riêng, thậm chí là có âm mưu nào đó. Ngay cả cái vị "anh họ" kia cũng không hề vừa chút nào, cô có cảm giác người này không đơn giản.

Hơn nữa thân thể này còn có một nhiệm vụ nào đó rất to lớn, phải bảo vệ cho bằng được "người đó". Tuy cô không biết đó là ai nhưng bản năng thôi thúc cô phải vén hết những tấm màn bí ẩn này, phải hoàn thành nhiệm vụ còn dang dở của nguyên chủ.

Đặt tay lên trái tim đang đập mạnh của mình, Mạc Nhiên nguyên chủ, cô yên tâm đi, tôi nhất định sẽ giúp cô khám phá mọi bí mật đen tối bị vùi sâu, sẽ giúp cô bảo vệ "người đó", từ hôm nay tôi sẽ là Mạc Nhiên thực sự. Cô hãy yên nghỉ đi!

Trái tim kia dường như không còn kích động nữa, cô hiểu một phần Mạc Nhiên trong cô đã hoàn toàn ra đi rồi.

Coi bộ khi bước ra khỏi cánh cổng bệnh viện này thì ngày an nhàn của cô xem như tuyên bố kết thúc, trước mắt cô dần hiện lên những âm mưu đen tối, những trái tim tham lam và dơ bẩn, bất chấp mọi thứ kể cả tình thân để đạt được mục đích.

Ai là người đứng đằng sau thao túng tất cả đây?

.....

Sau một hồi giằng co bận rộn, cuối cùng bạn nữ nào đó cũng đứng trước một ngôi nhà... à không, một tòa lâu đài mới đúng!

Trời ạ, có phải hơi khoa trương rồi không, cái này là nhà hay hoàng cung vậy trời! Bạn nữ nào đó giật mình không ít, cũng phải thôi, chỉ nhìn bằng mắt thường thôi cũng đủ thấy cái "nhà" này ít nhất cũng phải rộng bằng một thị trấn nhỏ.

Đùa sao, nhà to thế này chắc cũng chứa được cả gần ngàn người chứ chẳng chơi.

Bạn Phong Dật Hàn cực kì phúc hậu gọi hồn bạn nữ nào đó về từ trong cơn mê, "Tiểu thư, đây chính là nhà chính của Mạc gia."

Nhà chính? Vậy là còn có nhà phụ nữa sao? Vậy cô ở chỗ nào trong cái nhà vĩ đại này a!?

Đáp lại ánh mắt đầy dấu chấm hỏi của bạn nữ nào đó, bạn Phong từ tốn giải thích, "Hầu như những tiểu thư chưa lập gia đình dòng chính và những thiếu gia dòng chính đều phải ở tại nhà chính này, vì thế nơi ở của tiểu thư cũng là một phần ở đây."

Ồ, ra là cô ở chung với gia đình, như vậy cũng tốt, không quá buồn chán nha! Nhưng cô vừa nghĩ xong thì bạn nam nào đó liền đập tan suy nghĩ của cô.

"Nhưng riêng tiểu thư thì ngoại lệ, biểu thiếu gia rất thương yếu tiểu thư nên đặc biệt cho phép tiểu thư có nhà riêng của mình nên nhà của tiểu thư ở một nơi khác."

Giọng nói của hắn không chút dao động nhưng dường như giống búa tạ đập thẳng vào tai cô. Đặc biệt cho cô ở riêng? Đây chẳng khác nào cô lập cô khỏi gia tộc, khiến cho đám con gái chưa lập gia đình dòng chính của Mạc gia hận ghiến răng nghiến lợi!

Anh họ này hình như hơi thâm rồi thì phải, không chừa cho cô một con đường lui nào luôn. Ngay cả gia đình cũng không muốn cho cô tiếp xúc, rõ ràng người này có âm mưu đen tối!

Xoa xoa cái đầu đau nhức, cô thật muốn lao ra đường cho xe cán rồi xuyên về quá đi.

"Nếu tôi không ở đây vậy anh mang tôi tới đây làm gì vậy?"

"Biểu thiếu gia vừa gọi điện báo ngài ấy rất lo cho tiểu thư nên tôi hãy đưa tiểu thư tới nhà chính cho ngài ấy yên tâm" vẫn cái giọng không mặn không nhạt khiến người ta không thể sờ ra chút cảm xúc.

Cô khinh, cô nằm trong bệnh viện nửa tháng trời không một lời thăm hỏi, hôm nay bày đặt xuất hiện lo lắng các kiểu, giả nhân giả nghĩa, coi thường trí thông minh của cô sao? Thăm hỏi lo lắng gì chứ, coi cô chết chưa thì có!

Trong lòng một mảng kích động nhưng trên mặt vẫn là nụ cười cảm động:

"Không ngờ anh họ có lòng thế. Anh dẫn đường đi, tôi rất mong chờ được gặp anh ấy đó!"

Đúng vậy, cô rất mong chờ được gặp vị anh họ "yêu thương" cô hết lòng trong truyền thuyết kia đó.

Bạn đang đọc truyện *Xùy Xùy, Các Nam Chính Mau Tránh Ra* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Trò đùa

Nhìn bên ngoài nhà chính của Mạc gia chẳng khác nào một hoàng cung theo phong cách Tây Âu nguy nga tráng lệ. Nhưng vào bên trong mới thấy mỗi khu nhà có mỗi phong cách kiến trúc riêng biệt.

Ví dụ như khu nhà chính dành cho gia chủ hoàn toàn theo lối kiến trúc truyền thống Nhật Bản, sàn nhà được lát gỗ sáng bóng, cửa cũng là cửa giấy nôm, ngay cả người hầu cũng ăn mặc theo phong cách cổ xưa.

Chep, bạn nữ nào đó âm thầm tám tặc trong lòng, đúng là nhà giàu có khác, chỗ ở thôi cũng cầu kì thế này!

Theo chân của Phong Dật Hàn, bạn nhỏ Mạc Nhiên bước vào một căn phòng theo phong cách xưa cũ mà theo lời của Phong đại thiếu gia thì đó chính là chính sảnh của Mạc gia.

Nhìn khắp một lượt căn phòng, giờ cô đã hiểu tại sao bạn anh họ kia lại có lòng tốt đột xuất mà đi hỏi thăm cô rồi!

Nhìn mà xem, hỏi thăm thôi mà, có cần phải tập hợp cả một nhà như vậy không? Có cần phải dùng nửa con mắt nhìn cô thế không?

Nói trắng ra thì một là thăm dò hai là thị uy thôi.

Bình tĩnh nhìn một sảnh toàn "người nhà" trước mắt, trong mắt cô xẹt qua tia u ám, trên mặt bày ra nụ cười khoa trương nhất có thể:

"Oa, không ngờ mọi người lại thương con tôi vậy a! Không cần phải chào đón thế này đâu, làm thế con ngại lắm đó!"

Nói xong còn khuyến mãi cho mọi người một cái nháy mắt, biểu tình như thế gắn trên cái mặt đầy son phấn thế này thì... khụ, không mấy đẹp lắm.

Quả nhiên mặt của mấy vị phụ huynh trong sảnh xanh mét, còn mấy vị anh chị em họ gì đó thì tràn ngập khinh thường không chút che giấu.

Hừ, ngu ngốc như thế mà cũng đáng làm chính nữ Mạc gia? Sao con nhỏ này không chết luôn đi cho đẹp trời! Thật mất mặt.

Vâng, bạn nữ nào đó tất nhiên hiểu được tiếng lòng không chút che giấu của tất cả mọi người trong cái sảnh này.

Nhà giàu chính là thế, trong cái hào nhoáng bên ngoài thì luôn là những âm mưu, lòng dạ ích kỉ nhỏ nhen như thế!

Một giọng nói lạnh lạnh đột nhiên cất lên từ đám người kia, trong giọng nói tràn ngập ý cười cợt:

"Ai da, ra là chị Mạc Nhiên, lâu ngày không thấy chị trông càng lúc càng 'xinh đẹp' ấy nhỉ!" cô gái kia vừa nói vừa đi một vòng đánh giá cô, "Chắc chắc, nghe nói mấy hôm hay chị nhập viện nhĩ, haiz, em cũng hâm mộ chị ghê, hâm mộ sự dũng cảm theo đuổi cái đẹp của chị đó a~"

Giọng nói vẫn nhẹ nhàng không một câu tục tĩu nhưng cho dù có ngu cũng nghe ra cô ta đang châm chọc cô, nghe thôi cũng đủ biết kĩ thuật mắng chửi người khác của cô gái này đã luyện tới mức thượng thừa rồi.

Nhưng mà... cô cũng không phải quả hồng mềm mà ai niết cũng được!

"Hi, không ngờ em hâm mộ chị thế, chị rất vui đó, nhưng mà...."

Dừng một chút, nhìn thẳng vào đôi mắt tràn ngập châm chọc của cô gái kia, cô tiếp lời:

"Chị cũng rất hâm mộ tài ăn nói của em đó nha! Chắc chắc, nghe thật sướng tai!" ý là miệng cô ta cũng không phải dạng vừa.

Nhìn cái mặt tức tối đỏ bừng của cô ta, cô cười hài lòng tìm chỗ ngồi xuống không chút nề mặt ai, đây chẳng phải là tác phong xưa nay của Mạc Nhiên sao, phóng khoáng thoải mái đến mức không để ai vào mắt. Hành động này khiến đa số trường bối ở đây nhũn mảy, vị anh họ kia không phải muốn cô xấu mặt sao, không phải muốn thăm dò sao, vậy thì sao cô có thể khiến anh họ thân yêu thất vọng được chứ!

Một người phụ nữ trung niên nhin không được mở miệng:

"Mạc Nhiên, nên coi lại cách cư xử của mình đi, cô không thấy ở đây có rất nhiều người lớn sao, Mạc gia đã dạy cô như vậy sao? Thật đúng là không có giáo dưỡng!"

Nếu cô đoán không lầm thì người này là thím tư của Mạc Nhiên nhĩ, cũng phải cảm ơn Tiểu Mai vì cái quyền gia phả có kèm hình chụp kia rồi, nếu không cô cũng không biết ai với ai đâu. Mà vị thím tư này cũng quá lộ liễu rồi, có ghét nhau thì cũng ém ém vào chút chứ.

"Thím nói vậy là quá đáng rồi, nếu xét về thân phận thì hình như thím không có quyền nói chuyện ở đây đó nha." đúng vậy, tuy đây là thời hiện đại nhưng ở một đại gia tộc có từ lâu đời như Mạc gia thì lại phân biệt chính thứ rất rõ ràng. Thím tư kia chỉ là vợ của một người con thứ thì không có tư cách chỉ trích dòng chính như cô.

Thờ dài trong lòng, trước kia coi phim cổ trang cô ghét nhất là cái vụ phân biệt đối xử này, không ngờ hôm nay lại dùng tới nó để dè người ta.

Vị thím tư kia tức nổ đom đóm mắt nhưng không thể cãi lại, chỉ hậm hực kiếc cổ một cái sắc lém sau đó ngồi lại chỗ của mình. Mày của các vị trưởng bối trong sảnh càng nhũn chặt thêm nhưng cũng không thể can thiệp, dù sao nếu xét về bối phận trong gia tộc thì cô nói không có sai.

Không khí trong sảnh bây giờ rất căng thẳng, mọi người ai cũng nhìn chăm chăm vào bạn nữ đang thần nhiên uống trà không chút để ý tới tình hình xung quanh kia, ánh mắt không phải là tức giận thì cũng là không hài lòng, khó chịu, tò mò, tuyệt nhiên không có ai vui mừng vì cô xuất viện.

Cái này là nên trách cô làm người quá thất bại, âm mưu ly gián của anh họ kia quá thành công hay trách tình cảm trong hào môn quá lạnh bạc đây.

Cười nhạt một tiếng, cô cũng thật khâm phục bạn Mạc Nhiên nguyên chủ kia, nếu là cô sống ở một môi trường không chút tình người, người thân gặp nhau là đâm chọt khiêu khích, dè bêu khinh thường thế này thì không chết sớm mới lạ đó.

Đúng là không phải lúc nào có tiền cũng là hạnh phúc nhỉ, thật nhớ cuộc sống bình dân trước kia của cô ghê!

Bạn nữ nào đó thì đang không ngừng yy tự kỉ, không biết rằng trong bóng tối có một ánh mắt nhìn chăm chăm vào mình.

Hừ, té bể đầu nên cũng khôn ra không ít nhỉ, hôm nay biết nhẫn nhịn rồi cơ đấy, nếu bình thường là đã nhào lên như chó dại cắn người ta vài phát rồi.

Nhưng cũng chỉ có thể thôi! Không phải sao, dù sao ngu lâu năm rồi thì sao có ngày khôn ra được chứ, nhưng đùa một con nhóc có đầu óc hơn một chút cũng vui hơn đùa một đứa nào phẳng tuột, hần cũng không ngại cho cô ta sống thêm vài ngày nữa đâu, hần còn chưa chơi chán.

Trong ánh mắt của người nọ tràn ngập tia hứng thú giống như dã thú đang nhìn thấy con mồi, hoàn toàn khác xa với cái hình tượng ôn nhu thường ngày. Ôn nhu sao? Hừ, cũng chỉ là một lớp mặt nạ thôi, dù sao ở một nơi cá lớn nuốt cá bé như ở những đại gia tộc thì việc đưa bộ mặt thật ra chẳng khác nào tự sát.

Không khí trong sảnh dường như đông cứng lại, bạn nhỏ nào đó vẫn thông dong thường trà như một người qua đường Giáp, trong lòng không ngừng lác lác, cô không nghĩ là một người thâm sâu như vị anh họ kia của cô lại cất công mời cả gia đình tới thế này chỉ vì muốn thăm dò cô, người như hần mà bán tên ra thì phải trúng ba bốn con nhận mới khiến hần động tay làm.

Quả nhiên, một lúc sau, một người đàn ông đẩy cửa bước vào phòng. Tới rồi, anh họ thân yêu của cô!

(Vốn chap này sẽ cho anh họ lên sân a~ nhưng viết một hồi lại lang mang quá nên đành ủy khuất anh ấy chờ chương sau)

Bạn đang đọc truyện *Xùy Xùy, Các Nam Chính Mau Tránh Ra* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13: Anh họ trong truyền thuyết

Không khí trong sảnh đang giăng co căng thẳng thì cửa phòng bật mở, mọi người đều hướng ánh mắt về phía cửa phòng.

Nhìn người đang bước vào kia, bạn nữ nào đó suýt phun nước trà. Có ai nói cho cô là người kia không phải anh họ của cô đi a! Cô từng tưởng tượng rất nhiều về người anh họ chưa biết mặt kia, cô từng nghĩ tới người nọ có lẽ sở hữu một gương mặt lạnh lùng này, dáng người phải cao to rắn rỏi này, đôi mắt phải toát lên tia âm hiểm này, trên môi luôn nở nụ cười miệt thị thế gian này, tóm lại là đủ chuẩn đại ca xã hội đen, nhưng mà.... người này hoàn toàn khác với những gì cô tưởng a!

Nếu không biết trước trong sảnh chỉ còn thiếu mỗi vị anh họ thân yêu kia thì cô còn tưởng người đang bước vào là một chị gái xinh đẹp nào đó a!

Người nọ có dáng người mảnh mai, thoát nhìn có vẻ không hơn cô bao nhiêu cân thịt, khuôn mặt thì... khụ khụ, nếu nói vị này là Lâm Đại Ngọc phiên bản nam thì cũng không sai tí nào, mày liễu như họa, mi thanh mục tú, nhất là đôi môi không tô mà đỏ kia, chep, nhìn là muốn hôn vài phát. Làn da trắng quá mức, trong suốt tới nỗi cô có thể nhìn rõ từng mạch máu trên làn da kia.

Con trai gì mà đẹp ghê vậy trời, tên này đẹp tới mức con gái như cô còn phải xấu hổ. Bằng chứng là người nào đó vừa bước vào phòng thì ngay lập tức mắt của các bạn nữ trong phòng liền biến thành hình trái tim to bự; cô cá là nếu bạn anh họ kia không mang chức danh "anh họ" thì mấy bạn nữ trong phòng sẽ nhào tới giành giật chà đạp người này cho mà coi.

Dường như nhận thấy được cái nhìn đánh giá của bạn nữ nào đó, Mạc Mặc Ly quay đầu về phía cô nở một nụ cười ngây thơ chết người không đền mạng. Lập tức xung quanh phóng tới hàng chục ánh mắt dao găm về phía cô. Bạn nữ nào đó rất uất ức, cô có làm gì đâu a, có cần vừa vào tới nơi đã hăm hại nhau thế không?

Mặc dù trong lòng khóc ròng, không ngừng rửa thầm anh họ thân yêu nhưng trên mặt vẫn luôn treo nụ cười khoa trương, cực kì chân chó nói:

"Anh họ tới rồi ạ! Lâu ngày không gặp làm em nhớ anh quá đi."

Bề ngoài chả khác nào một câu yêu thương nhưng nhớ bình thường nhưng thật ra bạn nữ nào đó thầm "trách yêu" bạn anh họ nào đó thấy cô nằm chèm

bếp trong bệnh viện mà không một lời thăm hỏi.

Người nọ vẫn mặt không đổi sắc, sau khi yên vị ở chỗ của mình, bạn nam nào đó cười cực kì ôn nhu vẫn cái nụ cười giết người không thấy máu đó, từ tốn trả lời.

"Mấy tuần nay anh bận chuyện công ti, em cũng biết rồi đó, hơn nữa anh có gửi đồ ăn vào cho em mà, bộ em không nhận được sao?"

Tên này làm như cô tham ăn lắm ấy, mà bánh hán gửi vào ai biết có bỏ độc ở trong không, lỡ cô ăn vào rồi lăn ra chết thì sao. Khụ, mặc dù biết sẽ không có chuyện đó xảy ra, nhưng đồ hán đem vào thì có chết cô cũng không đụng tới.

"Ừ, người ta chỉ muốn anh vào thăm thôi." cô thật hâm mộ bản thân a, diễn quá sâu rồi, nhìn đi, mặt của mọi người đều xanh mét hết rồi kìa. Nhưng mà đạo hạnh của bạn anh họ này quá cao thâm, mặt vẫn không chút đổi sắc.

"Hay là để anh đền bù cho em nhé!"

"Dạ thôi, em chỉ đùa chút cho vui thôi!"

Ai biết hán còn tổng cái gì cho cô nữa, thôi đẹp, miễn cho mạng tiếng xấu. Cô chỉ thắc mắc người này chào đón cô như vậy là có mục đích gì thôi. Không làm bạn nữ nào đó thất vọng, bạn anh họ lập tức nói ra mục đích của mình:

"Hôm nay tôi mượn danh nghĩa của cha triệu tập mọi người tới đây với hai mục đích: thứ nhất, chúng ta hãy chúc mừng Mạc Nhiên khỏe mạnh xuất viện; thứ hai..."

Giọng nói của hán đều đều ôn hòa vang vọng trong không trung nhưng không ai dám lên tiếng cắt ngang, đang nói tới khúc quan trọng đột nhiên hán ngừng lại, đưa mắt nhìn ra cửa nở nụ cười dịu dàng.

"Vào đi Linh Nhi"

Ánh mắt của mọi người lại một lần nữa đổ dồn ra phía cửa. Chỉ thấy một cô gái bước vào, cô gái kia có dáng người thon dài, khuôn mặt trái xoan trắng trẻo, tuy không quá xinh đẹp nhưng cũng được coi là thanh tú sáng sủa, trong sáng như thiên sứ, đôi mắt thì... chep, đẹp mê hồn, dường như trên gương mặt kia đôi mắt chính là thứ đẹp nhất, nó trong suốt như thể không dính chút bụi bặm của cuộc đời, ngây thơ ngơ ngác như nai vàng đập lên lá vàng khô.

Bạn nữ nào đó mơ màng ngắm người đẹp, không ngừng yy về một mối tình trâu già gặm cỏ non, đại thúc vs loli thì bạn anh họ kia cất tiếng kéo bạn nữ nào đó về thực tại:

"Xin giới thiệu với mọi người đây chính là Mạc Linh Nhi, con gái mà ba tôi vừa nhận nuôi, từ nay nó sẽ là một phần của gia đình mình."

Àm, bạn nữ nào đó có thể nghe thấy tiếng đồ nát trong lòng mình. Cô thật muốn ngửa đầu lên trời chửi to ba tiếng, tại sao a, tại sao nữ chủ lại xuất hiện lúc này!

Vâng, Mạc Linh Nhi chính là nữ chủ kiên cường đáng yêu trong nguyên tác đấy a. Cô biết tên Mạc Mặc Ly này không có mục đích tốt đẹp gì nhưng không ngờ hán lại một phát đập cô xuống bùn như thế.

Nhưng có một điều lạ là nếu cô nhớ không lầm thì nữ chính phải hai tháng nữa mới xuất hiện trong một buổi tiệc của Mạc thị đồng thời hốt luôn trái tim của Dạ Tích Phàm đại nhân kia mà! Bạn nữ đáng thương nào đó hoàn toàn không biết, thật ra thì buổi tiệc trong nguyên tác chỉ là buổi giới thiệu cô nữ chủ này với giới quý tộc thôi, còn thực tế thì hai người chạm trán từ trước đó kìa.

Nhưng câu nói tiếp theo của Mạc Mặc Ly mới hoàn toàn khiến bạn nữ nào đó bi thương nhìn trời:

"Hiện tại Linh Nhi chỉ mới về Mạc gia, vẫn còn lạ nước lạ cái rất nhiều vì thế tiểu Nhiên, em và Linh Nhi cùng trang lứa, hay là em chỉ dẫn cho Linh Nhi đi, sẵn tiện hai đứa làm thân với nhau luôn." nói xong hán còn khuyến mãi chỉ cô một nụ cười chết người nữa chứ!

Anh họ thân yêu à, anh có cảm thấy lí do anh đưa ra khá là gượng ép không thể! Trong cái gia tộc to bự này thì thiếu gì thiếu nam thiếu nữ cùng trang lứa với em gái hán, sao nhất thiết cứ phải là cô. Mà gần với ai không gần lại đi gần với nữ chủ đại nhân.

Bạn nữ nào đó khóc ròng trong lòng, ông trời không thương cô chút nào, ai biết nữ chính có phát điên lên rồi liên hợp với nam chính đuổi giết cô hay không a! Nhìn cái độ hiểm của tên Dạ Tích Phàm kia cũng đủ thấy mấy nam chính kia cũng chẳng vừa vắn gì, nếu còn liên hợp lại với nhau thì cô còn đường sống sao?

(Khụ, chương này hơi xàm nhì.)

Bạn đang đọc truyện *Xùy Xùy, Các Nam Chính Mau Tránh Ra* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Nhà

Mãi cho tới khi lên xe về nhà, bên tai của bạn nữ nào đó vẫn không ngừng vang lên câu nói của bạn anh họ tà ác kia, hai đứa cùng trang lứa nên làm thân luôn á, trời ạ, sao hán ta không trực tiếp lôi cô ra ngoài cắt tiết luôn cho rồi đi!

Bạn nữ nào đó không ngừng yy về tương lai đen thui màu mực của mình, khuôn mặt chẳng khác nào khi ăn ớt khiến bạn hộ vệ nào đó muốn không chú ý cũng không được:

"Tiểu thư có cần giúp đỡ gì không a? Sắc mặt của cô xấu quá! Không lẽ tiểu thư không vừa ý với yêu cầu của biểu thiếu gia?" một câu hỏi cực kì ngầy thơ, cực kì có trách nhiệm nhưng với cái chất giọng đều đều lạnh nhạt kia thì chẳng khác nào một lời châm chọc đầy lộ liễu.

Và bạn nữ nào đó đã hiểu theo cái ý thứ hai a. Nhin nhin nhin, trong lòng bạn nhỏ Mạc Nhiên không ngừng mặc niệm, cô cũng không muốn kiếm chuyện gì với tên ôn thần này đâu, số cô cũng đủ đen rồi. Cố nặn ra một nụ cười méo xẹo, làm ra vẻ không mấy để ý:

"Làm gì có nha, tôi rất vừa ý đó! Có bạn cũng vui hơn mà. Ha ha ha"

Bạn nam nào đó thấy thế thì cười thâm trong lòng, cái mặt méo xẹo thế kia mà bảo vui à, khả năng diễn quá kém rồi, nhưng không sao, nhìn cái mặt đó của cô ta cũng buồn cười ra phết, không phải sao? Trên môi hần hiện lên ý cười hiếm thấy, nếu bạn nữ nào đó thấy được thì chắc chắn sẽ hét lên "Ki quan thứ 8 thế giới_ tăng băng biết cười!", nhưng rất tiếc là bạn nữ kia không thấy được.

Mang một bụng buồn bực về nhà, bạn nhỏ Mạc Nhiên cực độ khó chịu.

Chiếc xe bỗng nhiên dừng lại, bạn nhỏ nào đó tò mò nhìn ra bên ngoài, ngay lập tức cô đứng hình tại chỗ. Đừng nói chỗ này là nhà cô nha! Cô biết là một đại tiểu thư dọn ra ở riêng thì cũng không thể ở chung cư hay gì gì đó nhỏ nhỏ rồi, nhưng không ngờ cô lại ở trong một cái biệt thự to bự thế này a!

Trước mặt của bạn nữ là một căn biệt thự to không kém nhà chính kia, à không, có lẽ chỉ bằng khoảng một phần tư, nhưng nguyên một gia tộc nhét trong cái biệt thự kia thì còn chấp nhận được, mình cô ở một nơi to thế này bộ không sợ ma sao? Với lại ở riêng một nơi thế này mà người ta không ganh tị mới lạ đó!

Âm thầm nuốt nước miếng nhìn cái biệt thự mang phong cách Tây phương hiện đại tinh tế kia, hèn chi đám anh chị em họ kia ghét cô như thế, thì ra là do sự "yêu thương" đặc biệt của anh họ a!

Sau vài phút đứng hình, bạn nữ nào đó mới chịu bước vào nhà. Đã không bước vào thì thôi, bước vào là thấy giật mình liền.

Bên trong căn nhà được trang trí tinh tế bởi những vật bằng thủy tinh lấp lánh, từ ly tách, chân nến, bàn ghế cho tới đèn đuốc, cả căn nhà sáng bừng như cung điện của thần mặt trời. Người hầu vừa nhìn đã biết đã được đào tạo qua không biết bao nhiêu khóa huấn luyện rồi, làm việc rất gọn gàng ngăn nắp, trên mặt luôn là nụ cười chuyên nghiệp.

Chep, nhiều người giám sát quá a! Nói không chừng ngay cả nhà xí cũng có lắp camera ấy chứ.

Đây chính là suy nghĩ đầu tiên bật ra trong đầu của bạn nữ nào đó, không phải cô đa nghi, nhưng ngay cả người hầu cũng sắp xếp hết, nhà lại gắn camera tứ phía thì không phải giám sát chứ là gì?

Làm vẻ mặt tức giận, đi đùng đùng vào nhà, nếu mấy người ở nhà chính muốn nhìn thì cô cũng không ngại đi diễn đâu:

"Các người làm ăn kiểu gì vậy hả? Thấy tiểu thư về mà không biết ra đón sao?"

Và tất nhiên đón nhận cô chính là vẻ mặt hối lỗi của bọn người hầu, nhưng tia khinh bỉ trong mắt họ cũng không lọt khỏi ánh mắt của cô. Nhìn đi, nhìn đi, rồi về mà đi báo với chủ nhân của các người, ta rất điều ngoa, rất xấu bụng a, cho nên dù có chú ý đuổi cùng giết tận thì cũng vô ích thôi!

"Hừ, tháng này trừ nửa số lương, cắt hết tiền thưởng cho tôi! Đâu ra cái thói qua mặt chủ như vậy chứ!" nói thì nói vậy thôi chứ cô biết, dù cô có cắt lương cắt thưởng thì cũng không ảnh hưởng gì tới họ, dù sao thu nhập chính của mấy người kia cũng không phải từ tiền lương của cô.

Bỏ lại sau lưng tiếng sầm xì bàn tán, bạn nữ nào đó đi thẳng về phòng, nhưng có một vấn đề mới phát sinh a.... phòng cô ở nơi nào trong rất rất nhiều cái phòng trên này?

Bi thương nhìn chằm chằm vào n cái cửa phòng, bạn nữ nào đó thật muốn hét lên, biết trước vậy hỏi này không đuổi tên Phong mặt lạnh kia về sớm rồi.

"Tiểu thư?"

Một giọng nói trầm ấm dễ nghe vang lên sau lưng cô, giật mình quay đầu lại, bạn nữ nào đó đứng hình tập hai.

Cô không thể không công nhận một điều, thế giới của tiểu thuyết có phong thủy tốt ghê, đi đâu cũng thấy tuần nam mỹ nữ hết a. Ví dụ như em gái xinh đẹp sau lưng cô đây.

Nhìn đi nhìn đi, đây mới thật sự là bạch liên hoa thực thụ trong truyền thuyết nha, làn da trắng nõn nà không chút tí vết này, nhìn thôi cũng biết chỉ cần chạm nhẹ một chút là đỏ lên rồi; đôi mắt to tròn ngập nước ngầy thơ vô tội có thể so được với nữ chính chứ chẳng chơi, cái mũi nhỏ xinh cao vút này, đôi

mỗi anh đào chum chim phốt hồng này.

Ôi mẹ ơi, con nhà ai mà đẹp quá đi a! Kiểu này mốt lớn lên thế nào cũng bị lũ con trai ngoài kia giành tới sứt đầu mẻ trán cho coi.

Bạn nữ nào đó mang về mặt đáng khinh nhìn em gái xinh đẹp, không ngừng yy đen tối các kiểu, không hề chú ý tới vẻ mặt nghiền ngẫm của người kia.

Hôm trước nghe Du Từ Nhiên nói cô ta thay đổi rồi hần còn không tin, chuyện khi nãy dưới sảnh càng chứng minh hần đã đúng, nhưng cái vẻ mặt kia là sao? Ánh mắt không còn háo sắc nhìn hần nữa, dù có đưa cái vẻ mặt đáng khinh ra để đánh giá hần nhưng hần cũng không tìm được tia ham muốn nào trong đó, chỉ đơn thuần là thờ ơ cái đẹp.

Cô tiểu thư này đã thay đổi thật sao?

"Tiểu thư? Cô làm sao vậy?"

Bạn nhỏ nào đó rất tốt bụng đánh thức bạn Mạc Nhiên khỏi con yy vô tận, khụ, có lẽ cô hơi làm lộ rồi, may mà chưa dọa con người ta chạy mất.

"Em à, phòng của ta ở đâu vậy, hôm bữa té đập đầu nên ta tạm thời quên mất một số chuyện, em có thể chỉ ta được không?"

Em à? Xem ra cô ta bị té không nhẹ, bình thường không phải luôn gọi thẳng tên hần sao, cũng tốt, không làm phiền gì tới nhau là được rồi, hần cũng chẳng quan tâm. Trên môi nở một nụ cười ngây thơ, ngọt ngào trả lời.

"Thế à? Vậy để em đưa tiểu thư về phòng nhé!" sẽ cực kì tốt bụng, cực kì dễ thương, nếu trong lòng người nào đó không có mục đích thăm dò. Hần muốn xem thử cô ta có giả vờ không, dù sao cô tiểu thư này cũng có không ít chiêu trò.

"Vậy cảm ơn nhé." trên mặt vẫn trấn tĩnh như thường nhưng trong lòng đã vui như mở hội, cuối cùng cũng có thể về phòng, giằng co cả một ngày cô cũng rất mệt mỏi.

Hôm nay tiểu thư đồng đánh còn biết cảm ơn cơ đấy, xem ra té bể đầu cũng không phải không tốt nhì!

Bạn đang đọc truyện *Xìu Xìu, Các Nam Chính Mau Tránh Ra* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15: Đi học thật gian nan

Đi theo sau lưng bạn nữ kia, bạn nữ nào đó cười tới tấp mắt, ông trời cũng còn thương cô chán, không cần đi tìm cũng có người nhảy ra giúp đỡ nha!

Bỗng nhiên người nọ dừng lại, bạn nữ nào đó chỉ lo cười nhắm mắt nhắm mũi đập mặt vào lưng người ta, ai da, giờ cô mới phát hiện nha, con gái bây giờ phát triển ghê luôn á, em gái xinh đẹp thoát nhìn chỉ mới có mười lăm là nhiều, thế mà cao hơn cả cô luôn ít nhất cũng phải mét bảy, chẳng bù cho cô, dù chưa xuyên hay xuyên rồi thì bệnh lùn kinh niên cũng không hết nổi.

Em gái xinh đẹp quay lại nở một nụ cười hết sức moe với bạn nữ đang xoa mũi tự kỉ phía sau:

"Tới phòng của tiểu thư rồi, nếu có chuyện gì thì hãy kêu lên một tiếng nha, phòng của tôi ở ngay cuối đây."

Bạn nữ nào đó cũng không chút keo kiệt tặng cho em gái đáng yêu một nụ cười cảm ơn, đưa tay xoa đầu người nọ, thoát nhìn cô bé này không phải người xấu nha:

"Cảm ơn em, em gái đáng yêu, nếu có chuyện gì thì chị sẽ kêu to há. Mà em tên gì thế? Dù sao kêu tên cũng đỡ bất tiện hơn."

Người nào đó lập tức đen mặt, em gái đáng yêu? Em gái? Nhìn hần giống con gái lắm sao? Hơn nữa còn xoa đầu, cô ta nghĩ hần là con nít sao? Khụ, mặc dù bạn nam nào đó nhỏ tuổi hơn người ta thiệt nhưng vẫn không chấp nhận sự thật a.

"Tiểu thư không nhớ tôi thật sao?", thôi, giọng nói cực kì thôi. Cô ta quên gì không quên lại quên luôn giới tính của người khác, quá đáng!

"À, tôi có nói rồi mà, tôi bị té đập đầu nên tạm quên một số chuyện nha." cực kì thần nhiên, cực kì bình tĩnh nói ra điều khiến bạn nam kia... khụ, ức chế.

Dù sao thì người nào đó cũng chỉ là một đứa nhỏ, có tỏ ra nguy hiểm tới đâu thì cũng là đứa nhỏ thôi nha, nghe thế thì cũng rất bức mình, "Tiểu thư, cô nghe cho kĩ đây, tôi-là-con-trai. Còn nữa, tên tôi là Hàn Du."

Đứng hình tập ba, OMG, con trai bây giờ toàn một lũ giống con gái hết rồi hay sao ấy, tên Du Từ Nhiên kia với bạn anh họ không thôi thì chớ, bây giờ còn thêm bạn nhỏ Hàn Du này nữa nha, ai da, có mấy đứa con trai này sống trên đời thì con gái làm sao sống nổi đây a!

Mà khoan, Hàn Du sao? Sao nghe quen quen vậy cả. Trong lòng trăm chuyển ngàn hồi, trên mặt vẫn nở một nụ cười xin lỗi, cực kì chân thành, cực kì...

chân chó:

"Ha ha, xin lỗi cậu, tại thoát nhìn cậu giống quá nên... ha ha."

"Cô thôi ngay cái điệu cười khả ố đó đi, tự mà sắp xếp đồ đi, tôi đi về phòng đây." nói rồi xoay người đi thẳng, hẳn không thể không công nhận cô ta quên thật rồi, cũng tốt, không phải quên một số chuyện rồi thì thú vị hơn hẳn sao, chơi đùa một chút cũng không phải chuyện xấu.

Bạn nữ nào đó không hề biết bản thân đã hoa hoa lệ lệ rơi vào tầm mắt của một con hồ ly đen tối, vẫn cực kì vô tư yêu đời vừa ca hát vừa chuẩn bị trèo lên giường đánh một giấc đã đời. Dù sao cũng giăng co cả ngày rồi, cô mệt muốn chết luôn đây này, phải ngủ sớm nếu không mai không thể dậy nổi để đi học đâu.

.....

Mặt trời chiếu từng tia sáng ấm áp xuống mặt đất, chìm đầu trên cành hót vang khúc nhạc chào mừng ngày mới tươi đẹp, đó sẽ là một buổi sáng đẹp như mơ nếu không có.... "rầm", một cái đồng hồ báo thức đã anh dừng hi sinh.

Trong một căn phòng nào đó, bạn nữ có tướng ngủ... khụ, không mấy xinh đẹp một phát đá vào chiếc đồng hồ đáng thương đang không ngừng réo vang. Kêu gì mà kêu chứ, không phải chỉ là đi học thôi sao, có cần phải âm ỉ thế không, mới sáng sớm không cho ai ngủ nghề gì hết a!

Bạn nhỏ nào đó cực kì bất mãn ôm chăn... tiếp tục vui đầu ngủ, hoàn toàn không phát hiện từ giây phút cô đập bẻ cái đồng hồ thì một thân ảnh màu đen cao to đã đứng cạnh giường mình.

Nhàn nhạt liếc cái đồng hồ đã bẻ nát, lại đưa mắt về phía bạn nhỏ đang ngủ nướng không biết trời trăng kia mà nhíu mày, đúng là giang sơn dễ đổi bản tính khó dời, tạt ngủ nướng có đánh chết cũng không bỏ, may mà hẳn lên đây nhìn một cái nếu không thì muộn học luôn rồi! Lạnh lùng giật cái chăn của người nào đó, không chút thương tình đá người ta xuống giường. Khụ, cái này có được coi là trả thù không nhỉ?

"Tiểu thư, sắp muộn học rồi kia!"

Bạn nữ nào đó đang chìm trong mộng đẹp thì bị giật mất chăn, không những thế còn bị đập xuống giường không chút thương tiếc, bất mãn lồm cồm bò dậy, đang tính chửi cho tên xấu xa nào đó một trận thì...

Chết cha! Hôm nay cô đi học mà, mấy giờ rồi mấy giờ rồi! Nhìn cái đồng hồ nát bét trên mặt đất mà nước mắt chảy ròng, "Là ai, là ai đã đập nát đồng hồ của bà!"

Phong Dật Hàn rất không phúc hậu liếc bạn nữ nào đó một cái, rõ ràng bản thân tự làm mà còn la làng la xóm cái gì chứ.

Nhận thấy được ánh mắt không mấy tốt đẹp của bạn hộ vệ thì tự biết mình làm rồi, cười khan một cái, đứng dậy gãi gãi đầu, "Ha ha, muộn học rồi nhì, thôi anh ra ngoài đi tôi chuẩn bị một chút rồi xuống ngay.", vừa nói vừa đẩy bạn nam nào đó ra khỏi phòng.

Cánh cửa phòng vừa khép lại, bạn nữ nào đó dường như hóa thân thành siêu nhân lượn tới lượn lui trong phòng, chưa đầy mười lăm phút sau, cánh cửa phòng lại bật mở trước ánh mắt ngạc nhiên của bạn hộ vệ.

"Xong rồi, chúng ta đi thôi!" đám người hầu tròn mắt nhìn vị tiểu thư nhà họ, có phải tiểu thư không vậy trời, chỉ mười lăm phút mà đã đi ra thì không phải siêu nhân thì cũng là super man đó nha!

Bạn hộ vệ nào đó cũng không nói gì, chỉ nhàn nhạt nhìn bóng lưng trước mắt, sau đó đi thẳng ra nhà xe.

"Kitttttt" chiếc xe đen huyền bóng bẩy dừng lại trước một tòa nhà đề một cái bảng thật to "Trung học Shine" (khụ, tác giả không biết đặt tên cho cái trường là gì nên nhầm mắt gọi đại.)

Cánh cửa xe bật mở, một đôi chân thon dài trắng nõn đưa ra ngoài, sau đó là thân hình yếu điệu, nhìn nhiều đây thôi ai cũng tưởng tượng ra chủ nhân thân thể này chắc chắn phải là một mỹ nhân nghiêng nước nghiêng thành, nhìn tiếp nữa bạn sẽ thấy một gương mặt rất đúng chất "nghiêng thùng nước đỏ" a!

Bạn nữ trang điểm lóa loẹt nào đó đứng nhìn cái cổng trường mà rủa thầm trong lòng, trường học gì mà to thế a, cô biết kiểm lớp ở chỗ nào đây! Đang tính quay qua hỏi bạn lớp của cô là lớp nào thì bạn hộ vệ nào đó cực kì tốt bụng bỏ lại một câu "Chiều tôi tới đón tiểu thư." sau đó lái xe đi thẳng, bỏ lại bạn nữ nào đó đực mặt ra nhìn theo bóng cái xe.

Cố ý nhất định là hẳn cố ý, rõ ràng biết cô đang đóng vai bệnh nhân mất trí nhớ đó, không nói cho cô biết cô học lớp nào thì biết kiểm lớp ở đâu bây giờ.

Lùi thui bước vào cổng trường, bạn nữ nào đó càng thêm buồn bực, đứng tưởng nói nhỏ thì cô không nghe nhé, tai cô rất thính đó nha. Dẫu biết là bản thân không được lòng bạn học lắm nhưng không ngờ lại nghiêm trọng tới mức này.

Từ lúc cô bước chân vào cổng trường, lập tức có hàng trăm ánh mắt dò xét, chán ghét, khinh bỉ phóng về phía cô như tia X, đã thế còn không ngừng xâm xị bàn tán, ví dụ như "Không ngờ cô ta còn dám vác mặt tới trường." hoặc là "Loại người không biết xấu hổ như cô ta tới trường cũng chỉ tổ làm dư trường thôi!" và còn tí tí câu tương tự như thế.

Buồn bực cúi đầu đi thẳng, mục tiêu là phòng ban giám hiệu, dùng đầu gối nghĩ cũng biết không thể hỏi thăm gì từ mấy đồng chí này rồi. Nhưng hình như

hôm nay cô ra đường chưa coi lịch, mới đi có vài bước thì một đám nữ sinh đã chặn trước mặt cô.

Bạn nữ nào đó méo mặt, cái này gọi là đánh hội đồng trong truyền thuyết sao? Không chờ bạn nữ nào đó suy nghĩ đối sách, cô gái dẫn đầu trong nhóm có vẻ là chị đại bước tới trước mặt cô, tay cô ta vung lên vuốt ve mặt bạn nữ đang đực mặt ra nào đó một cách rất cợt nhả, giọng nói sắc mùi nguy hiểm:

"Ai da, dâm dâm tiểu thư cuối cùng cũng đi học rồi à? Ha ha, nhìn trộm Dạ học trưởng có vẻ chết cũng mãn nguyện nhỉ?"

Hiểu luôn, ra là fan cuồng của bạn nhỏ Dạ Tích Dương, nhắc mới nhớ thật ra bạn nhỏ kia lớn hơn cô một tuổi, hơn nữa còn học chung trường và có hàng tá fan cuồng thế này a! Xem ra cuộc đời đi học của cô cũng không ít sóng gió.

Một cô gái khác trong nhóm đưa một cái khăn tay ra, trong giọng nói cũng tràn đầy châm chọc, "Mộng Kiều, chạm vào cô ta như vậy không sợ dơ tay so, không chừng còn bị lây bệnh tình dục gì đó ấy chứ!"

Cái này là đang nói xéo cô hoang dâm vô độ nên bị bệnh sinh dục à, con nít bây giờ ghê gớm thật. Đưa cái bộ mặt cực kì ngây thơ, cực kì trong sáng nói:

"Trường mình sao cứ thích thả chó chạy rong vậy nhỉ, hôm nào phải góp ý bác bảo vệ nhốt lại mới được, thật mất nữ quan trường học."

Quạ... quạ... mọi người vây quanh xem kịch vui đột nhiên cảm thấy có một đàn quạ bay ngang qua đầu, đây là chủi con gái người ta là chó sao?

"Mây..." cô gái đàn em tức tới tím mặt, xông tới giờ tay lên tính đánh bạn nữ nào đó thì bạn nhỏ Mạc Nhiên chỉ về một con chó phía trước, bỏ thêm một câu tức chết người không đến mạng:

"Bạn đang làm hành động gì vậy a, tôi nói con chó kia mà bạn giật mình cái gì, còn nữa, con gái con đũa, đánh nhau trong trường không sợ bị mời phụ huynh à?"

Thâm, quả nhiên là thâm, level chi cây dâu mắng cây hòe đã đạt tới trình độ thượng thừa, hơn nữa còn khéo léo nhắc nhở người kia nếu đánh cô thì cũng không yên thân đâu, Mạc Nhiên này sau một hồi đại kiếp đã lợi hại lên không ít.

Cô gái kia tức tới đỏ mắt nhưng không thể làm gì, dù sao đại gia tộc rất trọng sĩ diện, nếu là học sinh bình thường thì con đàn xếp được, nhưng người đứng trước mặt cô ta lại là đại tiểu thư Mạc gia, nếu cô ta bị mời phụ huynh vì đánh nhau trong trường thì tương lai coi như xong.

Nhận thấy không còn gì hay nữa, mọi người dần tản ra, bạn nữ nào đó cũng rất tự giác tiếp tục công việc đi tìm phòng giáo vụ của mình, nhưng cô có thể tình ý nhận ra, có một ánh mắt lạnh lẽo kèm theo đánh giá không ngừng hướng theo cô từ hồi sớm tới giờ. Không quan tâm, dù sao bản thể này cũng gây chuyện với không ít người, nếu ai cô cũng để ý thì không phải một chết sao!

Trong đám người vừa tản ra kia có một người vẫn đứng yên bất động nhìn về phía bạn nữ kia rồi đi, hừ, coi bộ Du Từ Nhiên kia nói không sai, trình độ diễn kịch của cô ta tăng lên không ít, nhưng vẫn giả tạo như ngày nào.

Nhìn thêm một phút nữa, người nọ cũng xoay lưng đi về hướng ngược lại chìm chìm trong đám đông.

Bạn đang đọc truyện *Xìu Xìu, Các Nam Chính Mau Tránh Ra* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: Bạn cùng bàn

Đầy cửa bước ra khỏi phòng ban giám hiệu, bạn nữ nào đó không ngừng bi ai. Cô biết bản thể này có không ít người ghét nhưng không ngờ lại người gặp người ghét như thế. Nghĩ tới ánh mắt ghét bỏ của các thầy cô khi này, bạn nữ nào đó nước mắt chảy ròng.

Ai mà không thích mọi người yêu mến mình, nhưng rõ ràng vị nguyên chủ của thân thể này lại có sở thích ngược lại. Từ khi xuyên vào thân thể này, cô có thể cảm nhận được không một ai yêu mến người này thật lòng, thậm chí là chán ghét ra mặt. Vậy mục đích bạn nhỏ này làm thế là gì?

Vừa đi vừa miên mang suy nghĩ, bạn nữ nào đó không hề phát giác ra có một người đang đi tới trước mặt mình.

"Nói đi, mục đích của cô là gì?" người nọ rất thẳng thắn đặt vấn đề.

Bấy giờ bạn nữ nào đó mới ngẩng đầu lên nhìn. Oa, cô không thể không tấm tắc lần nữa trong lòng a, thế giới ngôn tình đúng là nơi đất lành chim đậu mà!

Trước mắt cô là một bạn nam... à không, một nam thần mới đúng. Người nọ có dáng người cao dong dỏng, chắc cũng mét tám ấy nhỉ, khuôn mặt khi phách như một tác phẩm nghệ thuật tuyệt vời, "Khí khái hiên ngang, anh tuấn tiêu sái" chính là dùng để miêu tả người này.

Chẹp, sao bây giờ ngoài đường toàn trai đẹp thế này a! Hừ nữ như cô biết sống làm sao đây a!

Nhìn bạn nữ nhìn mình không chớp mắt, mồm há thật to, người nọ nhin không được mà nóng nảy, trong giọng nói tràn ngập châm chọc, "Này, cô điếc sao? Té bẻ đầu nên đứt luôn dây thần kinh thính giác rồi à? Ha, nhưng tật háo sắc đánh chết vẫn không bỏ nhỉ?"

Rõ ràng nhận ra đôi mắt cô ta nhìn mình không có một tia háo sắc nào, chỉ đơn thuần là thường thức nhưng ông bà ta nói cấm có sai, "Thương nhau củ ấu cũng tròn, ghét nhau quả bồ hòn cũng vuông..." .

Nghe người ta nói mình như thế thì có ái mộ sắc đẹp tới đâu thì cũng nổi lửa, "Chà, thím là ai vậy? Mình có quen nhau sao?"

Đứng hình, mọi người xung quanh đều đứng hình. Thím á? Cô ta kêu Phụng Mặc Dung là thím á?

Bạn nam nào đó cũng hoàn toàn đen mặt, "Thôi giả vờ đi, cô có âm mưu gì nói mau. Tôi nói cho cô biết, cho dù cô có giả vờ thế nào thì cũng đừng hòng tôi để ý tới cô, chỉ cần cô lại gần tôi trong phạm vi bán kính 10 mét thì đứng trách tại sao tôi ác!"

Nói xong bạn nhỏ kia lập tức tránh xa cô ra như thể cô có bệnh truyền nhiễm ấy.

Bạn nữ nào đó hoàn toàn đơ người, đồng học kia hình như hơi bị tự tin rồi thì phải. Mà nói đi cũng phải nói lại, không lẽ nguyên chủ có chọc ghẹo gì ôn thần này sao trời?! Nếu thế thật thì coi bộ cô sống cũng không yên rồi.

Thở dài một hơi quyết định quăng chuyện này ra sau đầu, để ý làm gì cho mệt, cùng lắm sau này đừng chọc gì tên đó là được. Nhưng dường như số phận không mỉm cười với cô a, bây giờ bạn nữ nào đó mới thấm cái câu oan gia ngõ hẹp đó.

Cái giây phút bước chân vào lớp học, nhìn thấy cái bản mặt của người nào đó phía cuối lớp, bạn nữ của chúng ta đã biết mình không thể sống yên trong ba năm cấp ba.

Giây phút cô giáo chủ nhiệm chỉ về vị trí phía cuối lớp và bảo "Đó là chỗ của em." thì cô đã biết mình khó có thể nhìn thấy mặt trời ngày mai.

Khóc ròng cảm nhận ánh mắt sắc như dao cạo của bạn nam ngồi bên cạnh, bạn nữ nào đó không ngừng cảm khái, số cô không phải xui bình thường đâu nha, hồi này người ta vừa đe dọa cô không được lại gần câu ta quá mười mét, thế mà bây giờ khoảng cách giữa hai người còn chưa tới 100 centimet a!

Cuối cùng không chịu đựng được cái không khí nặng nề giữa hai người, bạn nữ nào đó quyết định mở miệng trước:

"Này, bạn gì à, bạn cứ lườm liếc tôi như thế bộ không mỏi mắt à?"

"Đừng có giả bộ mất trí với tôi, tên Du Tử Nhiên kia có thể bị lừa chứ tôi thì không dễ đâu!" người nào đó hừ lạnh một tiếng, hoàn toàn không tin lời của cô. Cô ta xưa nay lắm chiêu nhiều trò, tự nhiên hôm nay bảo mất trí thì ai mà tin cho được.

Người này biết Du Tử Nhiên? "Anh biết họ Du kia sao? Vậy rốt cục quan hệ giữa tôi với anh là gì?" bạn nữ nào đó rất tò mò, quan hệ tẻ thế nào mới khiến vừa gặp đã không ngừng châm chọc khiêu khích đây?

Bạn nam nào đó cũng ngỡ ngàng, nhìn mặt cô ta không có vẻ gì là đang nói dối hết, không lẽ mất trí thật? "Này, cô mất trí thật đấy à?"

Quăng cho tên này ánh mắt khinh bỉ, nhìn tôi giống thể loại dư hơi đi lừa cậu lắm à?

Nhận thấy câu hỏi của mình có chút thừa, bạn nam nào đó gãi đầu, sau đó rất không phúc hậu lườm cô một cái chừa cháy, "Xưa nay cô dùng đủ mọi trò để dụ dỗ tôi, ai biết hôm nay cô có giờ trò hay không."

Nuốt một ngụm nước miếng, người nào đó lại tiếp tục nói, "Lát nữa cô sẽ tự khắc biết quan hệ giữa chúng ta thôi, còn tên thì... Phụng Mặc Dung!"

"Hả?" cái gì Phụng Mặc Dung, ai là Phụng Mặc Dung? Tên này sao?

"Tên tôi là Phụng Mặc Dung!" người nào đó nóng nảy thét lên, cũng tốt, cô ta không bám lấy hần nữa, cũng không còn phiền phức nữa, cảm giác không khí hôm nay thật trong lành a!

Dường như mất trí rồi nên cô ta thay đổi hẳn ấy nhỉ, chỉ trừ cái bộ mặt vẫn trang điểm lòe loẹt như ngày nào thì còn lại đều thay đổi cứ như một người khác ấy. Thôi kệ, dù sao không ảnh hưởng tới hần cũng không ảnh hưởng tới hòa bình thế giới, hần cũng lười quan tâm.

Lười biếng nằm bẹp xuống bàn, nhắm mắt lại, ngủ. Nhưng chưa tới năm phút thì đã bị bạn nữ nào đó chọt dậy, "Cái gì?"

"Gần tới tiết học rồi, cậu không học à?" bạn nữ nào đó rất háo ý nhắc nhở bạn cùng bàn.

"Cô đừng quan tâm, để yên cho tôi ngủ!"

"Vậy cậu ngủ đi."

Nhưng chưa tới mười phút sau:

"Này!" bạn nữ nào đó lại tiếp tục làm phiền.

"Giữ nữa?" nhìn, mẹ dạy con trai phải rộng lượng, nhìn nhìn nhìn.

"Cậu cho tôi mượn sách đi, sáng nay đi vội quá nên quên sách rồi." bạn nữ nào đó hướng ánh mắt nai con chiếu tướng người nào đó, bạn nam liền bắt đầu đưa sách ra, trước khi trao sách vào tay bạn nữ còn không quên nhắc nhở "nhẹ nhàng":

"Cầm cô làm phiền nữa đây!"

"Yên tâm yên tâm, cậu ngủ tiếp đi, tôi không phiền cậu nữa đâu!" sau đó còn tặng kèm một nụ cười hết sức chân chó.

Nhưng chưa tới mười phút sau:

"Phượng đồng học nè."

"Lại gì nữa?" khó chịu rồi nhá, tự nhiên hẳn có cảm giác cô ta đang cố ý nha.

"Lướt giùm mình cây viết dưới chân cậu đi." lại cái nụ cười ngây thơ vô (số) tội ấy a.

Thờ dài một hơi, đe dọa, "Nếu có lần sau thì cô chết với tôi!"

Nhận được cái gật đầu chắc chắn của người nào đó, bạn nam yên tâm ngủ tiếp, nhưng sự thật đã chứng minh, nữ nhân và tiểu nhân không dễ nuôi, cứ mười phút một lần bạn nữ nào đó lại dùng cái bộ mặt ngây thơ đi "nhờ vả" bạn ngồi cùng bàn.

Bây giờ hẳn chắc chắn trăm phần trăm, cô gái này trả thù hẳn vụ đe dọa khi sáng a! Cho phép hẳn rút cái câu cô ta tốt đi a, người này mất trí còn đáng sợ hơn nữa chứ chẳng chơi.

.....

Tiếng chuông báo hiệu tan học thần thánh đã vang lên trong niềm vui sướng của bao học sinh, trên sân trường tấp nập người qua lại có một đôi nam nữ xinh trai đẹp gái đang đi cùng nhau.

Đó sẽ là một hình ảnh copple đẹp đôi nếu không có đoạn hội thoại sau:

"Này, cậu đi theo tôi làm gì vậy hả?" bạn nữ bực dọc lườm liếc người đang đi bên cạnh.

Bạn nam nào đó cũng rất đứng đắn đáp lời, "Nhìn vậy mà tự tin ghê nhỉ, sao cô không nói là cô đeo bám tôi đi, đúng là háo sắc vẫn hoàn háo sắc!"

"Này! Cậu quá đáng rồi nhé!" tức giận trừng bạn nam

"Có thấy ai quan tâm không?"

"Cậu!"

Hai người không ngừng tôi một câu cậu một câu đi ra khỏi cổng trường. Trước trường, vẫn là cái xe đen bóng bấy khi sáng, bạn nữ nào đó lập tức định vị được vị trí chiếc xe.

Đang tính mở cửa xe thì lại phát hiện ra một điều... "Này, đừng nói mới có một hôm mà cậu mê tôi tới mức theo tôi về nhà luôn nhá!"

"Cô bớt ảo tưởng đi, tôi về nhà thôi mà." nói rồi không chút nề mặt ngồi thẳng lên xe.

Nhà của cậu ta? Không lẽ cô nhầm xe? Nhưng không chờ bạn nữ nào đó nghi ngờ về khả năng định vị của mình, cửa xe hạ xuống, gương mặt yêu nghiệt xuất hiện trong tầm mắt của cô.

"Em yêu, sao em không vào? Không về nhà sao?" vâng, tài xế đích thị là Du đồng học a.

Vui~ bạn nữ nào đó đứng hình trong gió!

Nói thế nào nhỉ, bây giờ cô đã biết bạn Phượng này là ai rồi a! Bạn "hiền" này chẳng phải là một trong những tên "gian phu" của nữ phụ này đang nuôi sao? Chẳng phải là người "thấy cô là đòi đánh đòi giết" trong truyền thuyết sao? Hèn chi vừa gặp đã đâm chọt khiêu khích a.

"Du Tử Nhiên, nếu cô ta đã không muốn đi thì mình về luôn đi, thật mất thời gian!" bạn nam nào đó còn không ngại đánh thức bạn nữ nào đó trong cơn mê.

Mặc dù không tới nỗi đòi đánh đòi giết như lời của Tiểu Mai nhưng tình hình quan hệ với cô cũng không mấy tốt đẹp nhỉ? Vốn tính hòa bình ở chung cho tới khi có cơ hội tổng mấy tên "gian phu" này đi, nhưng coi bộ người này không thích hòa bình rồi a!

"Hoặc là ngậm miệng lại, hai là cậu đi bộ về cho tôi!" cuối cùng người nào đó cũng bùng nổ rồi.

(Chương sau nữ chủ lên sân a~)

Bạn đang đọc truyện *Xìu Xìu, Các Nam Chính Mau Tránh Ra* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 17: Nữ chính tới thăm

Du Tử Nhiên đưa tay chỉnh nhiệt độ trong xe cao thêm một chút, rõ ràng đang là tháng ba mà, sao lại lạnh như đêm tháng mười vậy nè.

Liếc qua kính chiếu hậu nhìn hai bạn nhỏ phía sau, Du đồng học cũng phải thở dài trong lòng. Hồi đó Mạc tiểu thư không ngừng bám dính lấy Phụng tiểu tử này, không ngừng liếc mắt đưa tình, không khí tràn ngập màu hồng phấn, mặc dù nhân vật nam chính không mấy tình nguyện. Bây giờ tiến bộ hơn rất nhiều, cả nam nữ chính đều "liếc mắt đưa tình" nhưng sao áp suất không khí lại xuống thấp thế à!?

Du yêu nghiệt quyết định phá vỡ không khí kiềm nén này, dù sao ở trong cái không khí bức bối này thêm giây nào nữa hẳn cũng không đảm bảo là mình còn sống đâu:

"À em yêu này, hôm nay đi học lại vẫn tốt chứ?"

Đừng hiểu lầm, hẳn chỉ đơn thuần là muốn dời ánh mắt "yêu thương nhưng nhớ" của hai người kia đôi phút để thở thôi.

"Cũng tạm. Tôi nhớ hồi sáng Phong Dật Hàn có nói hẳn phụ trách đưa đón mà, sao giờ lại là anh?" quả nhiên lực chú ý của hai người dời về phía bạn Du, nhiệt độ lập tức bình ổn trở lại.

Hít một hơi thật sâu, chưa bao giờ hẳn thấy không khí lại quý giá tới nhường này, từ tốn trả lời:

"Nhà đang có khách nên tên đó phải ở nhà để tiếp, vì thế tôi đi đón em, tiện đường đón tên nhóc này về luôn."

Không nói thì thôi, đã nhắc tới thì nhiệt độ trong xe lại giảm xuống, hai bạn nhỏ phía sau lại tiếp tục "yêu thương nhưng nhớ":

"Lần sau anh không cần phải "tiện đường" đâu, cứ trực tiếp đá tên này xuống xe cho tôi." không lạnh không nhạt liếc bạn nam ngồi cạnh một cái, hừ, không phải kiêu ngạo lắm sao, lần sau cô cho đi bộ về luôn!

"Hừ, để xem anh ta có bản lĩnh đó không đã!" bạn nam kia cũng hừ lạnh một tiếng, cô nhóc này mất trí nhớ rồi càng khó đối phó hơn, càng có tư chất chọc người ta lên máu. Muốn hẳn đi bộ về á, không có cửa đâu, cửa sổ cũng đừng mơ!

Khụ, tự nhiên bạn nhỏ Du cảm thấy muốn đánh vào mồm mình một cái, đang yên đang lành lại gọi chuyện cho chúng nó choảng nhau.

Dường như nhớ ra cái gì đó, Mạc Nhiên ngừng đầu mắt với Phụng Mạc Dung, nhú mày:

"Du Tử Nhiên, khi nãy anh nói nhà mình có khách à?"

"Đúng vậy, có chuyện gì sao?"

Mày của Mạc Nhiên càng nhú chặt, cô tới thế giới này cũng chưa lâu, chưa biết nhiều về nguyên chủ nhưng có một điều cô nắm chắc, trong nguyên tác có đề cập người này không có bạn bè, cha mẹ cũng đã mất lâu rồi, họ hàng thì không ghét bỏ cũng khinh thường, chỉ còn gia đình của vị bác hai là thương cô, nhưng cô nghĩ người này cũng chẳng có mục đích tốt đẹp gì, vậy ai tới nhà cô đây? (chú thích: bác hai chính là papa của anh họ Mạc Ly đó nha.)

"Cũng không có gì!" đáp một câu cho có lệ, bạn nữ bắt đầu lâm vào trầm tư. Hai người còn lại trong xe thấy thế cũng bắt đầu chìm vào tính toán của mình.

Trầm mặc bao trùm không gian trong suốt quãng đường còn lại.

.....

Chiếc xe đen sang trọng dừng lại trước căn biệt thự hoa lệ, Phụng Mạc Dung bước xuống xe đầu tiên, dáng vẻ lười biếng đi thẳng vào nhà không thèm quay đầu lại lần nào.

Vừa vào tới đại sảnh, dường như thấy được cái gì đó, hẳn bất chợt dừng lại khiến bạn nữ nào đó đi ngay phía sau đập mặt vào lưng bạn nam trước mặt. Nhấn nhò nhìn cái lưng trước mặt, bạn nữ nào đó khó chịu hét lên:

"Này, làm gì mà đứng như trời trồng thế! Bộ thấy ma à." tay không ngừng xoa xoa cái mũi đã đỏ ửng, tên này ăn gì mà lưng cứng ra phết.

Nhưng xoa chán xoa chê vẫn không thấy người nào đó quay lại đắp mình câu nào, bạn nữ nào đó khó hiểu ngược đầu lên nhìn, chỉ thấy ánh mắt của hẳn

phức tạp nhìn về phía trước.

"Dung, lâu rồi không gặp." giọng nữ dịu dàng cất lên trong trẻo như thủy tinh vang vọng trong không gian yên tĩnh, lúc bấy giờ bạn nữ nào đó mới ngược mặt lên đánh giá người kia.

Cô gái nọ có mái tóc dài đen như mun, khuôn mặt chỉ có thể coi là thanh tú nhưng lại sở hữu đôi mắt biết nói khiến khuôn mặt sáng bừng hẳn lên. Đây chẳng phải là nữ chủ mà cô gặp ở nhà chính sao?

Cô gái kia đi thẳng về phía cô, à đúng hơn là về phía Phụng Mặc Dung, đôi mắt lấp lánh ý cười khiến khuôn mặt kia càng thêm tỏa sáng, nụ cười thân thiện dễ gần như đức mẹ trong thánh đường nhà thờ, quả không hổ danh nữ chủ trong nguyên tác a! Đây chính là suy nghĩ trong lòng bạn nữ nào đó.

"Lâu quá không gặp." bạn nhỏ Mặc Dung chỉ bỏ lại một câu sau đó đi một nước lên lầu. Xi, đúng là đồ con trai mất lịch sự, dù người ta có là nữ chủ thì cũng nên chào hỏi cho phải phép chứ!

"Ha ha, bạn đừng trách, tính tên này xưa nay quái thế đấy!" cười gượng một tiếng, nói gì thì nói tên Phụng chết tiệt kia cũng là người trong nhà cô, cũng không thể để hấn sau này chết thảm với đám nam chính nam phụ được.

"Không sao đâu, mình hiểu mà." cười thân thiện với bạn nhỏ Mặc Nhiên, quả là một cô gái hiền lành hiểu chuyện nếu bỏ qua tia sáng kì lạ xẹt qua mắt cô ta.

Mắt của Mặc Nhiên xẹt qua tia nghiền ngẫm, nữ chính này không bình thường, hơn nữa quan hệ giữa cô ta và Phụng Mặc Dung kia cũng không bình thường, xem ra cô cần đề chừng người này hơn rồi.

"Anh hai nói với mình là có thể tới đây làm quen với cậu. Xin chào mình là Mặc Linh Nhi." thân thiết khoát tay cô, kéo xuống ghế, "Tuần sau mình sẽ học chung với cậu, giúp đỡ nhau nhiều hơn nhé!"

"Rất hân hạnh." đúng vậy a, mặc dù cô cũng không biết cô ta làm thân với mình với mục đích gì nhưng không vào hang cọp thì sao bắt được cọp con, không tiếp cận thì sao biết cô ta có mưu đồ gì. Hiện tại cô chưa chọc gì tới cô ta nhưng cái phận nữ phụ này của mình thì không thể không đề chừng.

Người ta đã làm nữ chính thì sao có thể là loại xoàn xĩnh được, hơn nữa với cái thân phận em gái nuôi của tên anh họ yêu dấu kia, cô có thể tin cô ta thật sao?

Đột nhiên nhớ lại nguyên tác, cô cảm thấy nữ chính chết là do quá khinh địch, thật ra nếu như cô ta ít kiêu ngạo đi một chút, chịu nhìn nhận vấn đề bao quát hơn một chút thì biết đâu cô ta sẽ nhận ra nữ chính này có cả một hậu thuẫn phía sau thì làm sao có thể tầm thường được chứ! Chẳng qua là kẻ thù lợi dụng sự kiêu ngạo của nữ phụ để hại chết cô ta mà thôi.

Con người ai cũng có sơ hở, cô gái trước mắt cô cũng vậy, cho dù có diễn hiền lành hiểu chuyện thấu tình đạt lý tới đâu thì cũng không thể giấu được tia sáng tính toán trong mắt mình, rõ ràng cô ta tới đây là có mục đích, nhưng là do người khác phái tới hay là tự cô ta có tính toán riêng đây?

Cô không biết và cũng lười tìm hiểu, muốn tới thăm dò hay gì gì cũng được, miễn là đừng đụng chạm gì tới cô, nước sông không phạm nước giếng thì cứ bình thường mà sống với nhau thôi, cô cũng không phải hạng người thích kiểm chuyện với người khác, tự rước phiền phức vào người.

Nếu cô ta không phạm tới cô thì cô cũng không ngại đeo một lớp mặt nạ hòa đồng đâu. Cười san san, bạn nữ nào đó cũng kéo tay Mặc Linh Nhi:

"Nếu cậu đã tới đây thì ở lại ăn cơm đi." ghé vào tai cô ta nói nhỏ một cách thô lỗ, "Sẵn tiện ở lại bàn chuyện đàm mĩ với mình a~ mình là fan cuồng đam đồ nha!"

Có cảm giác mình viết càng lúc càng xàm~

Bạn đang đọc truyện *Xùy Xùy, Các Nam Chính Mau Tránh Ra* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Bệnh

Bạn nhỏ Mặc Nhiên đờ mắt nhìn nữ chính, khụ, cô bàn tới vụ hủ chẳng qua là vì nghĩ con gái bây giờ 10 người thì hết 6 người là hủ nữ rồi, muốn thân nhau hơn thì bàn tới cái chuyện này a, dù sao con gái với nhau mà bắt trứng dài thì có mà nói tới mai, nhưng mà....

Cô không ngờ là nữ chính nằm trong số 4 người còn lại a, nhưng mà có cần phải nhìn cô bằng ánh mắt kì thị thế không vậy? Cô chỉ mới đề cập thôi chứ có nói gì đâu!

Nhìn Mặc Nhiên bằng ánh mắt kì thị hồi lâu, nữ chính quyết định bỏ về, chỉ để lại cho bạn nhỏ đang đờ mắt ra kia một câu nói:

"À ngại quá mình có việc gấp phải về trước, lần khác chúng ta nói chuyện tiếp nha. Vội lại tuần nữa nhà chính sẽ tổ chức tiệc giới thiệu mình, hi vọng bạn

sẽ tới.", sau đó quay lưng bỏ đi một nước luôn.

Không chờ bạn Mạc Nhiên hoàn hồn, giọng nói lạnh lẽo không chút cảm xúc lại vang sát bên tai cô:

"Không ngờ tiểu thư lại là người như thế a..." còn không quên lắc đầu tỏ vẻ thất vọng. Lắc đầu cái rắm, chẳng phải chỉ là hủ nữ thôi sao, có cần làm quá lên thế không, chỉ cứ hủ đây, làm gì được chị nào!

Hung hăng liếc tên Phong chết tiệt kia một cái, đi thẳng lên phòng. Nhìn cái bản mặt của tên này là thấy lên máu rồi, hình như hắn có sở thích đi chọc điên người khác hay sao ấy.

Hải lòng nhìn cái bản mặt táo bón của bạn tiểu thư nào đó, đáy mắt của Phong đại thiếu gia xẹt qua tia cười, thật ra hắn cũng chẳng biết đam là cái gì, nhưng nhìn cái vẻ mặt táo bón kia thì nhin không được chọc vài câu cho vui a!

.....

Cả buổi chiều hôm ấy không thấy bạn tiểu thư bước chân ra khỏi phòng, ngay cả cơm tối cũng không xuống ăn luôn. Bấy giờ Phong đại thiếu gia mới chột dạ, một người tham ăn như Mạc đại tiểu thư mà lại bỏ cơm, chuyện lạ nha, không lẽ hắn xúc phạm sở thích của cô ta nên cô nhóc kia mới buồn quá bỏ cơm? (thiệt ra cái hiện tượng tham ăn này chỉ xuất hiện sau khi bị té đập đầu a~ tác giả che mặt, mị không quen bạn ý đâu ~)

Nhìn không được mà bước lên phòng của người nào đó coi thử, dù sao nếu cô ta chết trong phòng thì hắn cũng có liên quan không ít.

Sau một hồi lâu gõ cửa nhưng không thấy ai hó hé gì, trong lòng của Phong đại thiếu gia càng thêm không yên, không lẽ chết trong đó thật rồi? Nghĩ tới đây tự nhiên lòng lại lạnh đi mấy độ, chắc không đâu nhỉ, Mạc đại tiểu thư mặt dày vô địch thì làm gì có chuyện chết vì một câu nói đùa của hắn chứ, không đâu, chắc chắn không.

Nhưng gõ thêm chục cái nữa vẫn không thấy cái cửa có chút động đậy nào, trong lòng bạn Phong chính thực sốt ruột, không chờ tiếp được nữa lập tức đẩy cửa vào.

Đập vào mắt hắn là căn phòng tối thui, rèm cửa bay phất phơ vì gió, tiến tới đóng cửa sổ lại, đột nhiên thấy sau lưng lạnh toát. Xoay người lại, chỉ thấy một cái bóng đen trùm kín mít chỉ chừa lại cái mặt được rọi đèn pin vào.

"Á ma!!!!!!!!!!!!!!!" văng, từ trong ngôi biệt thự xa hoa, một tiếng la kinh thiên động địa làm chấn động một vùng trời khiến mọi người đều giật mình.

Đèn được bật lên, bạn tiểu thư nào đó vô tội lay lay Phong đại thiếu gia xanh mặt tự bao giờ.

"Này, này, Phong Dật Hàn, anh sao vậy a? Là tôi đây mà!" cô nén cười, cô thề là cô không có cố ý đâu, ai mà biết một người phong độ ngời ngời như Phong hộ vệ đây lại sợ ma chứ, nhưng nhìn cái mặt xanh mét của người nào đó cô lại cảm thấy không hối hận chút nào.

Chỉ bỏ lại một câu "Không có gì." sau đó vội vã chạy ra khỏi phòng, con nhóc này chắc chắn đang trả thù hắn, cánh cửa vừa khép lại, hắn còn nghe rõ mồn một tiếng cười khoa trương của cô ta kia mà! Hừ, mai mốt không thèm quan tâm nữa, đúng là làm ơn mắc oán mà!

Vừa xuống tới nhà ăn lại bị mấy ánh mắt kì lạ của mọi người chiếu tướng, Phong Dật Hàn không khỏi ho khan một tiếng:

"Mọi người ăn trước đi, tiểu thư sẽ ăn sau." đẩy ghế ngồi xuống bàn, nhưng lại thấy thiếu thiếu cái gì đó, xoay người hỏi một người hầu bên cạnh, "Cô lên phòng gọi Phụng thiếu gia xuống đây xem." thoát nhìn người này có chút khó chiều nhưng Phụng Mạc Dung lại là người sống rất nguyên tắc, rất đúng giờ, chuyện xuống trễ thế này hắn mới thấy lần đầu.

Cô hầu gái kia đáp một tiếng sau đó đi vội lên lầu với vẻ mặt hí hửng, dù sao được tiếp xúc với mỹ nam thì không vui mới lạ đó a.

Nhưng chỉ vài phút sau, cô hầu gái kia lại vội vàng chạy xuống với vẻ mặt lo lắng:

"Phong quân gia, Phụng thiếu gia khóa trái cửa rồi, tôi gọi mãi vẫn không có ai trả lời a!"

"Không có gì đâu, cô lui xuống trước đi." bình tĩnh phân phó cô hầu, trong lòng trầm chuyển ngàn hồi, Phụng Mạc Dung này xưa nay rất khép mình, chưa bao giờ thấy hắn làm chuyện gì quá nổi trội ngoài việc ghét bỏ vị tiểu thư trên kia, nhưng hôm nay sao hắn lại xử sự như thế? Phải chăng là do sự xuất hiện của Mạc Linh Nhi? Hai người này vẫn chưa cắt đứt liên hệ sao? Hay là tình cũ không rũ cũng tới? Hắn mặc kệ, miễn sao đừng làm ảnh hưởng tới hắn là được!

Lạnh lùng bước lên lầu, mục tiêu là phòng của Mạc Nhiên, nói gì thì Mạc Nhiên cũng là chủ của Phụng Mạc Dung, người kia có chuyện thì hắn cũng nên báo cho cô ta biết một tiếng mới phải phép.

Hắn cứ nghĩ cô sẽ làm rộn lên, hoặc ít nhất sẽ chửi rửa gì đó, cũng không thể trách hắn nghĩ nhiều vì xưa nay tính cô ta vốn tùy hứng như thế, nhưng hắn hoàn toàn sai lầm, trên mặt không chút cảm xúc, cô chỉ bình tĩnh phai một người hầu đi lấy chìa khóa phòng, sau đó quay qua bảo hắn dẫn đường.

Vừa tới cửa phòng của Phụng Mạc Nhiên, nhẹ nhàng gõ cửa mấy cái nhưng không có ai trả lời, bấy giờ cô mới lấy chìa khóa mở cửa phòng ra.

Cửa phòng bật mở, trong căn phòng tối thui không có ánh đèn, lạnh lẽo không có chút sinh khí. Chỉ thấy trên giường, một thân ảnh to cao không ngừng run rẩy. Trong lòng cô chợt dằn lên dự cảm không tốt. Vốn cô đồng ý tới đây cũng chỉ là do trách nhiệm, dù sao xét trên lý thuyết thì cô cũng là chủ nhân

của anh ta, nếu bỏ mặt thì quá nhẫn tâm rồi. Nhưng không ngờ anh ta lại đổ bệnh thế này.

Bệnh nghề nghiệp nổi lên, kiếp trước cô là một y tá nhỏ bé yêu nghề a, nên chỉ cần thấy người bệnh thì cô sẽ nhịn không được mà nhào tới giúp đỡ.

Nhẹ nhàng sờ trán Phụng Mặc Dung, nóng quá, hồi chiều còn thấy khỏe mạnh đập chát với cô kia mà, sao giờ lại ngã bệnh rồi.

Phân phó người hầu đi lấy hộp y tế và chút rượu mạnh cùng khăn lông, dịu dàng xoa mặt Phụng Mặc Dung, chỉ thấy anh ta nhẹ nhàng cọ mặt vào tay cô, miệng thều thào gì đó, kê sát lỗ tai vào miệng hắn, cô lập tức đứng hình:

"Mẹ... mẹ ơi!"

Tiếng gọi chứa đựng khát vọng, yêu thương và cả... tuyệt vọng! Đúng vậy, là tuyệt vọng, phải trải qua những ngày thiếu vắng tình yêu gia đình thế nào mới có thể khiến một con người tuyệt vọng với tính yêu? Cô cũng không biết nữa, kiếp trước có lẽ cô không có cha mẹ yêu thương nhưng bù lại các sự trong cô nhĩ viện lại thương cô vô cùng, nhưng dường như bản thể này lại thấu hiểu nỗi đau của Phụng Mặc Dung, cô cảm nhận được rằng khi nghe thấy tiếng gọi kia, trong tim cô truyền tới một niềm bi ai vô hạn.

Phải chăng chính cô bé này cũng khát khao tình yêu mãnh liệt? Phải chăng chính vì đồng cảm nên cô mới tiếp nhận Phụng Mặc Dung về nhà? Nếu thật sự như thế thì liệu cô bé này có đáng trách như trong truyện đã miêu tả sao?

"Mẹ ơi... đừng đi... đừng bỏ con!" tiếng thều thào tới não ruột ấy đánh mạnh vào tim cô, người con trai này dường như không hề mạnh mẽ như bề ngoài, phải chăng sâu trong tim hắn chính là nỗi khát vọng tốt cùng nhưng cũng là sự tuyệt vọng với thế giới này?

Dịu dàng vuốt ve mái tóc đã bết mồ hôi kia, đứa trẻ này cũng rất đáng thương!

"Mẹ ở đây, mẹ sẽ không bỏ con đâu."

Giọng nói nhẹ nhàng kia như có ma lực, Phụng Mặc Dung lập tức nở một nụ cười nhô nhê, dịu dịu mặt vào tay cô như làm nũng, hình ảnh hài hòa kia đập vào mắt một người khác lại trở nên chói mắt đến kì lạ, có lẽ hắn không nên làm phiền rồi.

Lạnh lùng đi thẳng ra cửa không quay đầu lấy một lần, gạt phẳng mớ cảm xúc khó hiểu nảy sinh trong lòng, sau này hắn chắc chắn sẽ hối hận vì việc làm hôm nay!

Người hầu vội vàng bưng một thau rượu mạnh và khăn lông bước vào, cô chỉ gạt đầu với người nọ một cái, lấy khăn lông nhúng vào rượu sau đó lau khắp người cho Phụng Mặc Dung, cứ thế khoảng nửa tiếng lại lau một lần, mãi cho tới khi hắn hạ sốt.

Đêm nay có một phòng trong biệt thự sáng đèn suốt đêm.

P/s: Tác giả có điều muốn nói, tuần sau tác giả phải lên đĩa rồi (cụ thể là sắp thi đại học rồi) cho nên từ đây tới ngày 5/7 sẽ không có chương mới a~ mọi người đừng vì thế mà quên tác giả nha, tác giả sẽ buồn lắm á! Khụ, đùa chút thôi chứ tác giả sẽ quay lại trong thời gian sớm nhất có thể, cảm ơn mọi người đã lắng nghe mị nói, yêu mọi người nhiều!

Bạn đang đọc truyện *Xìu Xìu, Các Nam Chính Mau Tránh Ra* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Tâm tư của Phụng Mặc Dung

Tùng tia sáng ảm áp chiếu qua khe cửa vẽ ra một bức tranh ảm áp, trên giường, một thiếu niên cương nghị đang nhắm nghiền hai mắt, khuôn mặt như được thượng đế tạc khắc, lông mi dài cong vút khẽ động đậy, đôi mắt phượng câu hồn hiện ra sau rèm mi thật dày.

Thật đau đầu! Hắn nhớ hôm qua khi gặp lại Linh Nhi hắn chỉ kịp chào một tiếng sau đó bỏ thẳng lên lầu, rồi nằm gục lên giường ngủ lúc nào không hay, trong lúc mê loạn hắn chỉ thấy cơ thể thật nóng, đầu đau như búa bổ, thậm chí còn mơ về thứ mà hắn rất lâu rồi chưa mơ.

Có lẽ đêm qua hắn bệnh!

Nhiều mây, giấc mơ đó... hắn cứ tưởng thoát được rồi chứ. Cái ngày mà mẹ tàn nhẫn vất hắn vào cô nhi viện và đi theo người đàn ông kia, cái ngày hắn từ một cậu bé sống trong tình yêu thương tràn ngập của mẹ biến thành một thằng nhóc mồ côi thiếu vắng tình cảm. Hắn hận người đàn ông đó, người đã cướp mẹ của hắn!

Kể từ ngày đó đêm nào hắn cũng mơ thấy cảnh người kia kéo tay mẹ bước đi, bỏ hắn một mình nơi lạnh lẽo này. Cứ như thế, cuộc sống của hắn chẳng khác nào địa ngục, ban ngày thì bị đám con trai lớn hơn trong cô nhi viện hiếp đáp, hứng chịu ánh mắt khinh bỉ từ người lớn, tối đến lại bị giấc mơ kia hành hạ, lâu dần hắn trở nên lầm lì, không muốn nói chuyện hay chơi với bất cứ ai, cho tới một ngày...

"Chào cậu, mình là Linh Nhi, rất vui được làm quen." cô gái bé nhỏ xinh đẹp mỉm cười chân thành với một cậu bé nhợt nhạt đang co ro vào một góc.

Cô gái đó như một thiên thần xuất hiện trong đời hắn, cô bé xinh đẹp kia không hề chê hắn bẩn thỉu, không ngại sự lảm lì của hắn, cùng hắn chia sẻ mọi vui buồn cùng với nụ cười trong sáng nhất, Linh Nhi đã bước vào thế giới của hắn bằng cách đó.

Hắn luôn nghĩ cô chính là thiên thần mà thượng đế phái xuống cứu rỗi hắn, là định mệnh của cuộc đời hắn, thậm chí còn nghĩ cô chính là vợ tương lai của mình, dường như hắn đã thương cô mất rồi. Cứ thế hắn ở bên cô nhưng dường như hắn vẫn luôn thấy thiếu một cái gì đó, nhưng hắn vẫn không biết đó là gì, có lẽ là do hắn nghĩ quá nhiều thôi.

Cho tới năm hắn mười hai tuổi, con nhỏ phù thủy đã xuất hiện, thật lòng mà nói, ngay từ ánh mắt đầu tiên hắn đã không thích con nhóc đó rồi, bởi vì cô ta có đôi mắt quá giống người đàn ông đó, một đôi mắt xám tro như có thể nhìn thấu tâm can của người đối diện, hắn sẽ không công nhận mắt của cô ta đẹp đâu.

Không biết là vô ý hay cố tình, cô ta lại chỉ đích danh hắn để đem về, sau đó nhàn nhạt liếc hắn một cái, "Đúng là giống thật!" rồi bỏ đi một nước luôn, đúng là một con nhỏ khó hiểu.

Nhưng điều khiến hắn chán ghét cô ta thật sự chính là khi nhìn thấy di ảnh của người đàn ông kia trên bàn thờ nhà cô ta, thì ra cô ta chính là con của người đó, người mà hắn hận nhất!

Tức giận đi chất vấn, cô ta cũng chỉ nhàn nhạt nhìn hắn, không nói gì mà quay lưng đi, thái độ này có phải quá khinh người rồi không a! Nhưng hắn có thể nói gì được, cô ta đã mang hắn về từ cô nhi viện, theo lý thuyết thì cô ta chính là chủ nhân của hắn, hắn có thể nói gì được nữa sao?

Đột nhiên hắn thật muốn chia sẻ với ai đó, bắt xe về cô nhi viện, hắn muốn tâm sự với Linh Nhi.

Nhưng tới nơi hắn lại nghe thấy những gì? Đã nhìn thấy cái gì kia?

Thiên thần Linh Nhi của hắn đang mỉm cười với mấy tên lớn tuổi trong cô nhi viện vẫn thường ức hiếp hắn, trong tay cầm một xấp tiền chia đều cho bọn họ.

Cho tới khi về tới nhà bên tai hắn vẫn còn vang lên câu nói của Linh Nhi, "Các anh làm rất tốt, kế hoạch tiếp cận nó đã thành công, đây là thù lao."

Thì ra mọi thứ chỉ là âm mưu, thì ra Linh Nhi cũng chỉ là một con ác quỷ đội lớp thiên thần, hắn không hiểu cô ta tiếp cận hắn với mục đích gì, nhưng cô ta chắc chắn có âm mưu.

Mọi niềm tin trong hắn dường như sụp đổ, hắn còn có thể tin ai nữa sao? Nhưng tức nhất là khi vừa bước chân vào nhà đã thấy cái bản mặt như biết hết mọi chuyện của con nhỏ phù thủy, cô ta chỉ nhàn nhạt bỏ lại một câu, "Có về biết rồi nh?" sau đó ung dung thưởng trà.

Cô ta biết hết tất cả, cô ta biết bộ mặt thật của Linh Nhi, trong đầu hắn bây giờ chỉ còn sự nhục nhã ê chề cùng tức giận khi bị người ta biết được cái xấu xa của mình, bất giác, hắn đổ hết mọi sự bất hạnh của hắn lên đầu cô, chính vì cô mà hắn mới bị mẹ vất bỏ, chính vì cô mà hắn mới đau khổ, chính vì cô, tất cả là tại cô!

Kể từ ngày đó mỗi khi thấy bản mặt đáng ghét đó, nếu không phải là nói móc nói ngoáy thì cũng làm mặt lạnh như không quen biết.

Cười khổ một tiếng, sao hắn lại nghĩ về cái con nhỏ phù thủy Mạc Nhiên chứ, hắn đồng ý là sau khi mất trí nhớ cô ta có vẻ dễ sống chung hơn, hắn không thừa nhận cô ta dễ thương hơn đâu, nhưng điều đó chưa đủ để hắn xóa hết mọi thù hận trong lòng.

Từ từ ngồi dậy, lại phát hiện bên giường mình có một "cục" gì đó, buồn cười nhìn cái "cục" kia, hình như tối qua cô đã chăm sóc hắn, nhưng ai đòi đi chăm sóc người bệnh mà mang mền chiếu qua đây trùm cứng ngắt thế không a!

Bên giường, chỉ thấy bạn nhỏ Mạc Nhiên đang trùm chăn kín mít, chỉ lộ mỗi cái đầu ra ngoài, cả thân hình chẳng khác nào một cái bánh tét.

Yên lặng ngắm cục thịt đang ghé bên giường hắn ngủ, giờ mới phát hiện ra, cô ta cũng xinh xắn nhỉ, phi, hắn đang nghĩ gì thế này, cô ta chỉ mới chăm sóc mình có một đêm thôi, cái mặt trét đầy son với phấn kia thì xinh nổi gì chứ, bệnh một trận xong đầu óc cũng cháy vài dây rồi.

Có lẽ do ánh mắt của bạn nam quá mức nóng bỏng, cũng có lẽ là do ánh sáng mặt trời quá chói mắt, đôi lông mi dày như cánh quạt kia khẽ rung rinh, đôi mắt màu nâu khói nhập nhèm mờ ra.

Đập vào mắt cô chính là cái mặt soái khí ngất trời của bạn nam nào đó, khu, cô không có mê trai đâu a, chỉ là thưởng thức cái đẹp thôi, không ngừng tự an ủi trong lòng, nhưng mắt thì vẫn cứ nhìn chăm chăm vào con trai nhà người ta, chỉ thiếu điều chảy nước miếng thôi.

"Lau nước miếng đi kia, con gái con đũa gì mà nhìn trai tới chảy cả nước miếng thế kia, thật mất mặt, đúng là đánh chết cái nết không bỏ mà."

Giọng nói sắc mùi khinh bỉ của bạn nhỏ Mạc Dung vang bên tai đánh thức bạn tiểu thư khỏi cơn mê trai, chết tiệt, ngắm có chút thôi làm gì ghê thế, có mất miếng thịt nào của cậu đâu!

Đứng dậy toan bước ra ngoài, tay lại bị níu lại, "Này, mới nói có mấy câu mà giận rồi à?"

"Tôi có rãnh thế à! Cậu tỉnh rồi thì xuống bếp lấy cháo cho cậu ăn rồi còn uống thuốc nữa, nhờ cậu không hết bệnh rồi lây qua tôi thì sao."

Nghe tới đây hân mới bỏ tay cô ra, quay mặt qua một bên, "VẬY ĐI LỆ LÊN, TÔI ĐÓI RỒI."

Câu này lại khiến bạn nhỏ kia tức giận, tên này coi mình là người ở nhà hân à, làm gì mà sai bảo như đúng rồi thế! Hừ, nể tình hân là người bệnh, cô nhịn một lần.

Xoay người bước đi khỏi phòng, không hề biết sau lưng, một đôi mắt tràn ngập phức tạp đang dõi theo cô, nhớ lại giọng nói dịu dàng trong lúc mê mang là cô ta sao? Khóe môi không tự chủ mà nhếch lên, hân không hề nhận ra bạn thân đã không tự chủ mà để ý người nào đó.

Hân không hề biết rằng trái tim nguội lạnh của hân đang dần tan chảy, một dòng nước ấm mang tên Mạc Nhiên đang dần lấp đầy linh hồn hân.

P/s: mị về rồi đây, chương này mị hơi bí ý tưởng nên có chút xàm với hơi ngắn nữa, chương sau sẽ bù lại. Mị quyết định sẽ cho thím Phụng Mạc Dung là người lên thốt đầu tiên, mị sẽ cho thím này đau khổ dần xé luôn, mọi người nhớ ủng hộ mị nha~

thời tiết mục xàm tới đây là kết thúc, lịch post tạm thời là hai ngày một chương nha.

Bạn đang đọc truyện *Xây Xây, Các Nam Chính Mau Tránh Ra* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Dạ tiệc

Mấy ngày sau đó bạn nhỏ Mạc Dung không đi học vì ở nhà dưỡng bệnh, nhưng điều đó không có nghĩa là Mạc đại tiểu thư cũng ở nhà luôn.

Buồn chán nằm bẹp trên bàn, mấy hôm nay tên nhóc Phụng Mạc Dung kia không đi học làm cô cảm thấy rất buồn chán a, đôi khi thấy hân thật phiền nhưng bây giờ hân đi mất lại thấy thiếu thiếu. Đã thế tên nhóc Dạ Tích Dương không biết bị trúng tà gì nữa, cứ nhìn thấy mặt cô là lại trốn mất tăm, một hai lần thì còn cho là vô tình được, chứ tới tận chục lần thì nhất định hân cố ý.

Cô thật không hiểu mình chọc gì tới hân nữa, cô nhớ từ sau sự kiện ở bệnh viện thì cũng chẳng thấy cái bản mặt hân luôn.

Thờ dài thườn thượt, thôi kệ, ban đầu tên đó đã ghét cô như thế, chắc thoát được cô hân hạnh phúc ghê lắm ấy chứ.

Hồi tưởng lại tình hình ở nhà mấy hôm nay, đột nhiên cô cảm thấy con trai trong nhà cô bị điên hết rồi! Bắt đầu từ Phong Dật Hân đi, tên đó không biết ăn trúng cái gì mà từ sau cái bữa nhát ma hân, cứ nhìn thấy cái bản mặt của cô là mặt hân lại lạnh đi mấy phần, đã thế còn không ngừng soi mói mỗi khi cô đi chăm sóc cho người bệnh nằm liệt giường kia, bắt chẹt đủ thứ.

Không lẽ hân còn giận cô vụ nhát ma? Chắc không đâu, nhìn bạn nhỏ Phong không có vẻ gì là người hẹp hòi hết a. Chắc là uống lộn thuốc rồi.

Nói tới đây thì không thể không nhắc tới bạn nhỏ Phụng Mạc Dung, cô chắc chắn tên này sau khi sốt một trận thì cháy mấy dây thần kinh luôn.

Mấy hôm nay tên nhóc đó không ngừng nhìn lên cô, chỉ cần đụng vào một cái thì cái mặt tuần tú như ngọc kia lại đỏ lên như trái cà chua, ánh mắt nhìn cô cũng e dè như mấy bà thôn nữ thời phong kiến gặp phải trai đẹp ấy, ôi, cô thật nhớ cái hình tượng oai phong lẫm liệt khi đứng lên cãi tay đôi với cô khi xưa a!

Rồi còn tên Du Tử Nhiên kia nữa, bình thường không ngừng gọi cô là "em yêu em yêu" thì chớ, hôm nay cứ nhìn thấy mặt cô thì đôi mắt hoa đào kia lại mị lên, trên môi là một nụ cười đầy ẩn ý, trên mặt viết to bốn chữ "Có điều mờ ám", chắc bữa nào rảnh cô nên cho hân dạo một vòng bệnh viện tâm thần.

Tiếng chuông tan học thần thánh vang lên, trái ngược hoàn toàn với đám bạn không ngừng hỏi hân gom đồ về nhà, bạn nữ nào đó lại chậm chạp cất mọi thứ vào túi, cô không muốn về cái nhà sặc mùi tâm thần lộn thuốc kia nữa đâu a!

Nhưng hôm nay không thể không về, bởi vì tối nay chính là buổi dạ tiệc giới thiệu Mạc Linh Nhi, cũng là lúc câu chuyện thực sự bắt đầu.

Cô không thể bỏ qua khoảnh khắc lịch sử khi mà nam chính gặp gỡ nữ chính, lửa tình bắn ra tung tóe được a, hơn nữa chuyện này còn liên quan trực tiếp tới vấn đề sống còn của cô nữa đó.

Chậm chạp lết xác ra cổng trường, bất giác cô quay đầu lại, sao tự nhiên cô lại có cảm giác có người đang nhìn mình nhỉ. Buồng nhệ rèm mi che đi đôi mắt xám tro sâu thẳm, chắc cô nghĩ quá nhiều rồi.

.....

Mãi cho bóng lưng yêu kiều kia biến mất, Dạ Tích Dương mới thờ dài buông rèm xuống.

Từ khi nào hân đã hèn nhát như thế này rồi? Nếu là hân của trước kia, chắc chắn sẽ dũng cảm đứng trước mặt cô mà trêu chọc, từ khi nào Dạ Tích Dương đầu đội trời chân đạp đất lại trốn ở một góc lén nhìn cô?

Có lẽ sự thay đổi của cô gái kia đã khiến hắn mất kiểm soát!

Lý trí mách bảo cô không thể là người nắm tay hắn đi tới cuối đời, cô chỉ có thể thuộc về anh trai, nhưng tại sao con tim này lại khó chịu như thế?

Ngày nào hắn cũng đứng đây nhìn cô tan học, nhìn cô giả ngu khiến đám fan nữ của hắn tức tối không nói được gì, hắn lại thấy cô đáng yêu; nhìn cô nói cười vui vẻ với tên Phụng Mặc Dung, hai người cứ như một đôi trời sinh thì hắn lại khó chịu tới mức muốn giết chết tên "gian phu" kia; nhìn cô cô đơn bước đi dưới ánh chiều tịch liêu, nhìn bóng lưng đơn bạc kia hắn lại cảm thấy đau lòng.

Từng chút từng chút một của cô dần thấm vào tâm trí hắn, không biết từ lúc nào hắn đã để ý cô đến thế, để ý tới từng cái nhăn mày, từng nụ cười của cô, nhưng hắn lại không có can đảm đối diện.

Bởi hắn biết rõ cô không bao giờ là của hắn!

Vì thế nên hắn tránh mặt cô, hắn lo sợ chỉ cần gặp cô một phút thôi, con tim hắn sẽ không chịu nghe lời mà trầm luân. Nhưng cuối cùng hắn vẫn phải đầu hàng, vẫn phải chịu sự chi phối của trái tim mà ngày ngày đứng ở đây nhìn cô.

Nếu không hắn sẽ nhớ cô tới chết mất!

Ủ rũ bước khỏi phòng của hội học sinh, hắn không biết mình có thể chịu đựng bao lâu nữa, hắn cũng không biết mình có thể kiềm chế bản thân bao lâu nữa, nhưng có một điều hắn chắc chắn, nếu không thể quên được tình cảm này thì không lâu nữa thôi hắn sẽ nhịn không được mà nhào tới cướp người con gái đó đi, bất chấp cô có đồng ý hay không, bất chấp mọi luân thường đạo lý, bất chấp phải tổn thương tới những người hắn yêu thương nhất.

Con ác quỷ trong hắn chắc chắn sẽ bị đánh thức bởi thứ tình cảm không nên có này! Đây chính là điều hắn không muốn thấy nhất.

Cái bóng cao gầy kia đồ dài trên hành lang, dần mất hút nơi ngã rẽ.

.....

Nhà chính của Mạc gia.

Cái lạnh của từng trận gió đông không làm nguội đi cái không khí náo nhiệt bấy giờ, từng top người hầu đi đi lại lại, đèn lồng được treo sáng rực cả một góc trời, ngoài cổng, không biết bao nhiêu chiếc xe đất liền dừng lại, bước xuống xe toàn những con người sang trọng treo trên mặt những nụ cười giả dối.

Mạc Nhiên nhàm chán đếm từng người bước vào, đã có 598 khách mời tới rồi, không biết Mạc gia đã mời bao nhiêu người tới dự cái sự kiện này đây.

Theo lý thuyết, với thân phận trưởng nữ của dòng chính Mạc gia, cô không thể không ra ngoài tiếp đón khách, nhưng vì lý do bạn thân này cực kì kiêu ngạo, không thích chạm mặt mấy nhân vật "tôm tép" nên cô đành phải làm cho giống thôi, cô không có lười biếng đâu nha, chẳng qua là ở trên địa bàn của địch thì phải thận trọng thôi.

Đột nhiên một đĩa bánh ngọt được đặt trước mặt cô, kèm theo đó là giọng nói lạnh lạnh quen thuộc.

"Nếu tiểu thư thấy đói thì ăn tạm cái này đi, tiệc cũng sắp bắt đầu rồi."

Ngước mắt lên nhìn cái bản mặt "ta không có quan tâm mị đầu" của bạn họ vệ, bạn tiểu thư nào đó cười một nụ cười... khụ, chân chó, sau đó cầm đĩa bánh ngọt lên từ từ thưởng thức.

Phải nói, bạn nhỏ họ vệ này tuy ngày ngày tỏa hơi lạnh nhưng không thể phủ nhận hắn là người rất chu đáo, chỉ cần nhìn một cái nhăn mặt của cô thôi cũng biết cô đang cần gì. Đôi khi cảm thấy hắn dễ thương chết đi được ấy!

Một thân váy tím nhạt không quá nổi bật nhưng cũng không mất đi vẻ cao quý, khuôn mặt được trang điểm "tỉ mỉ" như mọi ngày có chút thô tục nhưng hắn nhìn thế nào cũng thấy trẻ con, mái tóc được búi gọn sau đầu càng khiến khí chất của cô trở nên tao nhã, nhưng nhìn tới cái vẻ mặt kia thì...

Nhìn cái bản mặt đầy thỏa mãn cộng thêm ham ăn ham hố của bạn nhỏ nào đó, Phong Dật Hân thật muốn che mặt làm như không quen biết cô, tiểu thư nhà ai mà lại suốt ngày chỉ nghĩ tới ăn thế chứ.

Nhưng không hiểu sao hắn lại cảm thấy như thế mới thật sự là cô.

Đột nhiên đèn xung quanh chợt tắt, hành động ăn của bạn nữ cũng dừng lại theo, tới rồi, đã tới lúc câu chuyện bắt đầu rồi.

Bonus:

"Thử nghĩ xem một người có thể xen vào chuyện của Mạc thị từ năm mới 9 tuổi thì có thể võ ngực xưng mình tầm thường được sao?" hắn ưu nhã nhấp một ngụm rượu, nụ cười ôn nhu kia càng thâm hơn.

Tia bất ngờ xẹt qua mắt cô nhưng lại nhanh chóng biến mất, trên môi cũng nở một nụ cười nghiền ngẫm, "Anh điều tra tôi sao?"

Hắn chỉ cười nhẹ một tiếng, không nói, nhưng cô cũng đã biết rõ đáp án rồi.

"Được, chúng ta hợp tác!"

Bạn đang đọc truyện *Xùy Xùy, Các Nam Chính Mau Tránh Ra* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Hợp tác

Ánh đèn trong sảnh vụt tắt, giữa sự nhốn nháo của mọi người, một giọng nói trong trẻo như thiên âm cất lên khiến con người ta ngây dại.

"Xin mọi người hãy bình tĩnh."

Bạn nhỏ Mạc Nhiên thông dong bỏ miếng bánh cuối cùng vào miệng, cái giọng nói oanh vàng này thì ngoài nữ chính ra còn ai vô đây nữa chứ.

Quả nhiên, giữa ánh đèn chói mắt duy nhất ở giữa phòng, một cô gái tựa như thiên sứ lạc xuống trần gian ôn hòa đứng đó, trên môi là nụ cười nhã nhặn khiến khuôn mặt tưởng như thanh tú kia bừng sáng. Nữ chủ có khác, ngay cả xuất hiện cũng sáng chói như vậy, một bạn nhỏ nào đó âm thầm tặc lưỡi.

Bấy giờ đèn trong sảnh mới được bật lên toàn bộ, mọi người vẫn chưa thể thoát khỏi con mê dại, không biết là ai lên tiếng đầu tiên, cả đại sảnh như bùng nổ bởi lời khen ngợi từ mọi người, đúng là con người, thử đập vào mắt đầu tiên bao giờ cũng là vẻ bề ngoài.

Mạc Nhiên cười nhẹ một tiếng, nhưng kịch vui bây giờ mới bắt đầu a, cô phải từ từ mà thưởng thức chứ. Bạn hộ vệ đứng kế bên nhìn thấy nụ cười của Mạc đại tiểu thư thì hiểu ý, lập tức đi lấy đĩa bánh khác trong nụ cười híp mắt của người nào đó.

"Hừ, có gì hay đâu mà vênh vào chứ, chẳng qua chỉ là một con nhỏ lọ lem dơ bẩn may mắn được trèo lên cành cao thôi."

Đây rồi, chất giọng chanh chua đặc trưng của nữ phụ nha, quả nhiên câu chuyện vẫn tiến triển theo chiều hướng cũ, nữ phụ số hai, Hoa Khuynh Mị đã lên sân.

Hoa Khuynh Mị một bên níu tay người đàn ông bên cạnh, một bên ghen tức bắn ánh mắt hình lưu đạn về phía Mạc Linh Nhi, tức quá đi, cũng chỉ là một con nhỏ mồ côi thôi mà, vì cái gì cô ta chỉ vừa xuất hiện đã khiến mọi người hướng chú ý như thế, nhưng điều đó không quan trọng, tại sao vừa thấy cô ta, Tuyệt của cô đã nhìn bằng ánh mắt si mê quyến luyến, cô không cam lòng.

Mạc Nhiên hướng ánh mắt xem kịch vui về phía Hoa Khuynh Mị, cô gái này cũng có kết cục không khá hơn cô bao nhiêu, thú thật, khi đọc truyện, cô rất thích tính cách của nữ phụ này, dám yêu dám hận, quyết đoán tuy có chút độc ác, nóng nảy. Sai lầm lớn nhất của cô gái này có lẽ là yêu Phong Tuyệt quá mức sâu đậm, thậm chí bằng lòng hi sinh tất cả vì một người không yêu mình.

Tuy nhiên nữ phụ thì mãi chỉ là nữ phụ mà thôi, cho dù có hi sinh ra sao thì nam chính cũng chẳng bao giờ nhìn thấy, chi bằng quên đi và đi tìm tình yêu mới, theo cô thấy, cô gái kia xứng đáng với một kết cục tốt hơn nhiều. Nhưng tình yêu luôn làm người ta mù quáng, ví dụ như bây giờ đây, sự ghen tuông khiến cô ta không thể nhìn thấy sự chán ghét xẹt qua đáy mắt của người đàn ông đứng bên cạnh mình, không phải nữ chính chỉ chờ có thể này thôi sao?

Mạc Linh Nhi không nhủu mày lấy một cái, đôi mắt sáng rực như sao kia vẫn ánh lên tia mưu trí, không hề chùn bước trước những lời khiêu khích kia chút nào, thế chẳng khác nào biến Hoa Khuynh Mị thành người đàn bà chanh chua ý thế hiếp người, còn cô ta lại ngiên nhiên trở thành thiên sứ trong mắt mọi người, rất cao tay.

"Vị tiểu thư này hơi quá lời rồi, tôi thừa nhận bản thân có chút may mắn khi được Mạc gia thu nhận, nhưng mọi người ở đây đều thấy tôi chưa hề làm chuyện gì hay tỏ thái độ gì gọi là vênh vào cả, hi vọng là cô xem lại cách dùng từ của mình."

Vừa dứt lời, lập tức mọi người đều hướng ánh mắt tán đồng về phía nữ chính của chúng ta, đồng thời khinh bỉ Hoa Khuynh Mị một trận, thậm chí còn có người nhin không được mà nhỏ giọng đánh giá bạn nữ phụ nữa cơ.

Điều này khiến Hoa Khuynh Mị tức tới nổi đom đóm mắt, lập tức muốn tiến tới nói chuyện rõ ràng với Mạc Linh Nhi một trận, nhưng chưa kịp làm gì thì bạn nữ chính đã đưa mặt ra, làm tư thế kháng khái hi sinh chờ đòn càng khiến người ta cảm thấy Hoa Khuynh Mị là người vô lý quá đáng trong khi rõ ràng cô ta chỉ mới nói có một câu thôi.

Ai nha, nếu cô nhớ không lầm thì đám nam chủ thích Mạc Linh Nhi vì chính cái "kiên cường như cỏ dại" này nhì.

Liệu cô có nên ra mặt một chút không đây, tự nhiên cảm thấy giống như thần tượng của mình bị thua thiệt vậy đó nha.

Nhưng nếu xen miệng vào thì phải làm thế nào để mấy người trong tối kia không nghi ngờ đây?

"Ai da em gái à, người ta có làm gì đâu mà em đưa mặt ra chi thế?"

Dùng giọng nói chua ngoa nhất có thể, bằng chứng là bạn Phong Dật Hàn đứng kế bên cũng phải nhủu mày đổ nhả.

Quả nhiên ánh mắt của mọi người đều đổ dồn về phía cô, khinh bỉ có, tò mò có, xem thường cũng có, nhưng cũng có người nghiêng ngẫm lại.

Tiếp tục với nụ cười khoa trương trên môi, "Linh Nhi, sao em có thể ngốc thế a, em cứ đưa mặt ra thế thì cho dù giờ cô ta không có ý đánh em thì cứ nhìn thấy thế cũng phải làm một phát vào thôi, lần sau nên cẩn thận chút nha!"

Dưới ánh mắt khinh bỉ của n người, bạn nhỏ Mạc Nhiên rất tự tin khoe cá tính nắm tay nắm chân con gái người ta nói một điều khiến mọi người há hốc mồm.

Gì mà đưa mặt ra thế thì cho dù người ta có không muốn đánh cũng phải làm cho một phát? Đây là bệnh vực người nhà hay là chửi xéo con người ta làm lỗ vậy a?

Nhưng dường như mục đích của bạn nhỏ Mạc Nhiên đã thực hiện được, mọi người đều nhìn nhận mọi việc từ cái nhìn khác đi, nhận thấy mọi chuyện không còn thú vị nữa, mọi người dần tản ra, bữa tiệc vẫn cứ tiếp tục.

Bạn nhỏ Mạc Nhiên hí hửng đi về chỗ ngồi, không hề phát hiện ra ở một góc nào đó, một ánh mắt bí hiểm bắn về phía mình.

.....

Vừa ngồi xuống, đầu cô đã bị một bàn tay lạnh lạnh vò tới vò lui.

"Này, đầu tôi không phải là trái banh để anh sờ tới sờ lui thế đâu, làm ơn bỏ cái tay đó ra!"

"Không thích!" ngắn gọn, xúc tích, nhưng cũng rất rõ ràng, mị không bỏ ra đó, làm gì được nhau!

Tức giận trừng cái người đang vô tư đặt tay lên đầu người khác kia, mạnh mẽ hất tay hất xuống, anh không bỏ xuống bộ tôi không có tay để hất xuống sao.

Buồn cười nhìn hành động trẻ con của cô, vừa rồi khi cô mở miệng, thiếu chút nữa tim hấn đã thót ra ngoài, cô nhóc này bị ngốc sao? Mặc dù không biết cô muốn che giấu cái gì nhưng hấn biết rõ cô có chuyện không muốn ai biết, nhất là những người trong nhà chính Mạc gia, bộ cô không sợ lộ tẩy sao?

May mà con nhóc này cũng còn thông minh, nhìn cái bộ dạng chanh chua ngu ngốc khi này, hấn đã biết cô không phải dạng vừa.

Áo của hấn đột nhiên bị giật giật, vừa cúi đầu xuống nhìn đã thấy cái mặt đáng thương hề hề của ai đó, hiểu luôn, hấn không khỏi thở dài ngao ngán với cái sự làm biếng cộng tham ăn của ai đó. Cầm cái đĩa lên và bước về phía bàn thức ăn trong đại sảnh:

"Chờ tôi một chút!"

"Hi, cảm ơn anh, nhớ đừng lấy bánh ngọt nha, tôi ngán rồi." nở một nụ cười nịnh hót, vì sự nghiệp làm biếng, cô đành phải khuất phục cái ác thôi!

Nhìn cô vẫy vẫy tay, hấn liên tưởng nếu cô có đuôi thì chắc chắn bây giờ nó đang không ngừng ve vẩy đó nha.

Cô cười típ mắt dõi theo từng động tác của Phong Dật Hàn, không hề phát hiện một bóng dáng cao lớn tao nhã đang bước tới bên cạnh cô tự khi nào.

Dạ Tích Phàm nhìn cái bàn mặt tham ăn ham hố kia của Mạc Nhiên, âm thầm lắc đầu buồn cười, hấn không nghĩ là Mạc đại tiểu thư kiêu kì luôn lấy hấn làm bình phong che mặt thiên hạ lại thú vị như vậy, ban đầu chỉ mặc kệ, xem cô ta như vị hôn thê hờ mà đối phó với đám già ở gia tộc thôi, giờ chắc hấn phải nhìn cô ta bằng ánh mắt khác rồi.

"Không biết Mạc tiểu thư có vui lòng nói chuyện với tôi chút không?" đúng là một quý ông lịch thiệp tiêu chuẩn a, hèn chi nữ chính nữ phụ thêm tới nhỏ dãi, đây chính là cảm nghĩ của một bạn nữ phụ nào đó.

Quay mặt qua nhìn Dạ Tích Phàm bằng ánh mắt si mê, "Tất nhiên rồi, mấy hôm nay sao anh không đến tìm em, làm người ta nhớ anh muốn chết!"

Con cáo già này không phải dễ chơi đâu, cô cũng không muốn bị hấn chú ý, nếu không thì cô cũng chẳng biết mình sẽ chết thảm ra sao.

"Tôi không muốn lòng vòng, Mạc Nhiên, cô thôi diễn là được rồi a!" hấn cũng không muốn diễn cùng cô ta nữa, giải quyết mọi chuyện nhanh gọn mới là tác phong của hấn.

Nhận thấy người kia nghiêm túc, cô cũng cười nửa đùa nửa thật, "Em rất thật mà, anh yêu muốn bàn gì với em vậy?"

Không xong, người này quá ghê gớm rồi đi, chỉ sơ hờ một chút là hấn đã phát hiện, cô có nên lộ mặt nạ với hấn hay tiếp tục giả ngu? Cái nào mới tốt đây, phải suy nghĩ thật cẩn thận, chỉ cần sai một chút thôi, cô có thể trả giá bằng chính mạng sống của mình.

"Tôi muốn hợp tác với cô." rất thẳng thắn, một lời khiến người ta không thể từ chối.

"Tại sao lại muốn hợp tác với tôi? Chẳng qua tôi chỉ là một tiểu thư tầm thường thậm chí thiếu đầu óc, anh hợp tác với tôi không sợ lỗ vốn sao?" hấn đã phát hiện rồi thì cô cũng không cần mặt công che giấu, nhưng cô rất không hiểu, cô có gì để hấn lợi dụng sao?

Không làm cô thất vọng, Dạ Tích Phàm lập tức giải đáp:

"Thử hỏi một người có thể xen vào chuyện của Mạc thị khi mới 9 tuổi thì có thể vỗ ngực xưng mình tầm thường được sao?" hần ưu nhã ngáp một ngụm rượu, nụ cười ôn nhu kia càng thâm hơn.

Tia bất ngờ xẹt qua mắt cô nhưng lại nhanh chóng biến mất, trên môi cũng nở một nụ cười nghiền ngẫm, "Anh điều tra tôi sao?"

Hần chỉ cười mà không nói, nhưng cô đã biết rõ đáp án rồi, Với thế lực của hắn thì điều tra một chuyện ai ai cũng biết vào tám năm trước có gì khó đâu, nhưng mục đích của hắn là gì?

Dường như hiểu được cô đang nghĩ gì, hắn lập tức tiếp lời, "Không cần nghi ngờ, tôi chỉ muốn mượn cô làm bình phong để che mắt đám già trong tộc, chỉ cần cô giả làm vị hôn thê của tôi trong 1 năm thì tôi sẽ thực hiện một điều kiện của cô, nếu nó không quá đáng."

Thật ra thì tuy hai người có hôn ước nhưng vẫn chưa thật sự訂 hôn, hôn sự cũng chỉ là do hai nhà nói miệng nên cũng xem như là chưa có gì với nhau. Đám già trong gia tộc của hắn bây giờ đang vin vào cái có hắn chưa có hôn ước, chưa trưởng thành mà hạn chế quyền hành của hắn, hừ, đừng nghĩ làm thế thì có thể làm khó người khác, cứ từ từ mà mơ đi.

"Kể cả giúp tôi thoát khỏi nơi này?" ban đầu nghe lời đề nghị của hắn cô đã rất bất ngờ, tại sao trong nguyên tác không đề cập tới chuyện này? Giả sử trong truyện có tình tiết này đi, vậy tại sao cuối cùng Dạ Tích Phàm lại mắc công đi chọn nữ chính làm gì?

"Đúng vậy" một câu trả lời chắc nịch, không chớp mắt lấy một cái.

"Tôi có thể hỏi câu cuối không?" không chờ hắn đồng ý, cô lại tiếp tục, "Tại sao anh lại chọn tôi?"

Hắn buồn cười nhìn cô, hắn có đồng ý trả lời câu hỏi của cô sao?

"Đơn giản vì cô diễn rất tốt, hơn nữa, cô thú vị." hắn chỉ cười nhẹ, trả lời một câu không ăn nhập gì.

Diễn rất tốt? Vậy sao hắn không đi kiếm diễn viên mà cặp? Thú vị? Bô cô giống diễn viên xiếc thú lắm sao?

Nhìn cái bản mặt nhăn như khi ăn ớt của cô, nụ cười trên môi hắn càng đậm, cái mặt tràn ngập sắc thái này khiến người ta càng nhìn càng thấy hứng thú.

"Thế nào? Quyết định của cô là gì?"

Mày của cô nhíu càng chặt, nên hay không đây, với cái tình hình không một tấc sắt trong tay, liệu cô có nên bắt tay với hắn hay không?

"Cho tôi thời gian ba ngày, tôi sẽ cho anh câu trả lời thích đáng."

p/s: Sorry mọi người, tự nhiên ta cảm thấy đề chị Nhiên đồng ý liền thì có hơi vội vàng nên dành cho chị suy nghĩ vài ngày vậy. Chap sau anh họ lên sân rồi a~ có ai còn nhớ anh ấy ko a

~

Bạn đang đọc truyện *Xùy Xùy, Các Nam Chính Mau Tránh Ra* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22: Ai là bạn, ai là thù?

Mãi cho tới khi Dạ Tích Phàm đi khuất, đôi lông mày của cô cũng không thể giãn ra. Quyết định lần này liên quan tới số phận của cô, nên đồng ý hay không đây? Nếu không đồng ý, cô có thể phải sống dưới lớp mặt nạ này suốt đời, không có bất cứ cơ hội quay đầu nào, nhưng nếu đồng ý, đồng nghĩa với việc cô mang sinh mạng của mình ra đánh đổi, thắng thì cô có thể đường đường chính chính bước ra ánh sáng, còn thua... cô sẽ bị những thế lực ẩn sâu trong bóng tối kia cắn nuốt đến mẫu xương cũng không còn!

Nên im lặng mà sống hay đánh cược một ván đề là chính mình? Đầu mới là lựa chọn sáng suốt đây?

Cô tự nhận thấy bản thân không thông minh, cũng không phải là người mưu cao chí lớn gì, bản thân cô cũng rất sợ hãi khi phải đối diện với thế giới giết người không thấy máu này, mọi việc cô làm cũng chỉ vì ích kỉ của bản thân, chỉ là để tồn tại mà thôi, vậy bây giờ cô phải làm gì đây?

Hít sâu một hơi, vốn cô chỉ muốn làm một người qua đường trong câu chuyện này, nhưng có vẻ như những mưu toan giành giật trong đại gia tộc không cho phép cô đứng ngoài cuộc, giống như lúc này đây.

Một người phụ nữ độ khoảng bốn mươi, khuôn mặt ánh lên tia uy nghiêm như có như không đang từ từ tiến về phía cô.

Cô đoán, người này chính là một quản gia hay đại loại như thế trong nhà chính Mạc gia, cứ nhìn trang phục trên người bà ta thì biết, tuy không quá cầu kì nhưng chất liệu thì thuộc hàng thượng đẳng.

Quản gia Trương tiến tới trước mặt Mạc Nhiên, lễ phép cúi đầu một góc 45 độ, không khó để nhận ra bà ta đã được trải qua vô số kì huấn luyện nghiêm ngặt, trên mặt lạnh lẽo không chút cảm xúc, thậm chí một tia khinh thường người trước mặt cũng không.

"Thưa đại tiểu thư, đại lão gia cho mời." nói xong lập tức lễ phép nhường đường, ý tứ rất rõ ràng.

Hồ, cuối cùng cũng gặp được ông bác yêu thương nguyên chủ trong truyện rồi. Thật ra khi đọc truyện cô cảm thấy nhân vật ông bác này khó hiểu còn hơn cả vị anh họ kính mến kia nữa a, nếu là thương, tại sao lại nhắm một mắt mở một mắt cho con trai mình tính kế lên người nữ phụ? Nếu là ghét, vậy tại sao lúc cô ta nguy nan nhất lại dang tay ra giúp đỡ? Người này là quá mưu mô hay do ông ta thương nữ phụ thật?

Cô cũng chẳng hiểu nổi cái mớ bòng bong trong gia tộc đầy sóng gió này rồi. Ai tốt ai xấu đúng là không thể nhìn bằng mắt thường, chỉ có thể dùng tâm để đánh giá thôi.

.....

Đi qua một dãy hành lang dài, đứng trước căn phòng trần ngập mùi vị Đông phương, cô không khỏi ngỡ ngàng, mất thẩm mĩ của chỉ căn phòng này thật tốt a, toàn bộ căn phòng mang phong cách nhẹ nhàng đặc trưng của phương Đông nhưng cũng không mất đi tính uy nghiêm và cứng cỏi, cô thích cái người thiết kế phòng này rồi a!

Giữa phòng, một người đàn ông trung niên đang ngồi quay lưng về phía cửa, cô không thể thấy gương mặt của ông ta, nhưng nhìn mái tóc đã bạc màu theo năm tháng kia, cô đoán chắc người này đã vượt qua tuổi năm mươi.

Dường như nghe thấy có tiếng người, người đàn ông kia xoay người lại, trên gương mặt bị năm tháng mài giũa nhưng vẫn không mất đi vẻ phong trần tuấn lãng kia nở một nụ cười, giọng nói từ tốn như nước suối chảy từ trên nguồn:

"Con đến rồi sao, A Nhiên?"

Giấu đi tia kinh ngạc chợt lóe nơi đáy mắt, trên môi nở nụ cười khoa trương quen thuộc, "Bác hai, con tới rồi đây a."

Người đàn ông kia cũng chỉ đưa mắt nhìn cô trong giây lát, sau đó trên môi vẫn là nụ cười ôn nhu, "Ta nghe nói con bị tai nạn, sao, đã khỏe chưa? Nếu con có chuyện gì ta cũng không còn mặt mũi mà xuống dưới gặp cha mẹ con."

Người này có vẻ đang lo lắng cho cô, đang lí ra cô phải vui mừng vì trên thế giới này còn người thương cô thật lòng chứ nhỉ, tại sao lại thấy có gì đó kì lạ.

"Dạ con đã khỏe rồi ạ, cảm ơn bác đã quan tâm, chỉ là chân thương nào một chút nên tạm thời quên chút chuyện thôi."

Mặc kệ nó đi, chắc cô đã nghi thôi, dù sao từ khi tới thế giới này, đối diện với biết bao bộ mặt giả tạo, tâm lí ai cũng sẽ tự sản sinh ra sự nghi ngờ đối với mọi thứ mà. Nhưng hình như cô lại sai rồi, ánh mắt của người kia đột nhiên trở nên sắc bén, nó bén đến mức cô có cảm giác nó đang cắt đứt từng dây thần kinh suy nghĩ của mình.

"Thật sự chỉ là chút chuyện thôi sao?"

Sóng lưng của cô lạnh toát, ý của ông ta là sao?

"Ta rất lo cho con đó a, chân thương tới mức quên luôn từ trước tới nay con chưa từng gọi ta là bác, quên luôn cách nói chuyện với trưởng bối trong nhà thì thật đáng lo ngại."

Chỉ một câu nói tưởng chừng như băng quơ kia lại khiến cô cứng miệng, thật sự mà nói những hiểu biết của cô đối với Mạc Nhiên cũng chỉ gói gọn trong những trang sách, thế thì làm sao cô có thể biết rõ cô ta sẽ đối đáp ra sao với trưởng bối chứ?

Cười gượng một cái chữa cháy, người này là vô ý hay cố tình gọi chuyện đây? Nếu là vô ý thì chắc chắn ông ta rất quan tâm nguyên chủ, nhưng nếu cố tình thì...

"Không gạt bác nữa, nói thật thì từ lần tai nạn kia, con gần như đã quên hết mọi chuyện, nhưng nghe mọi người trong nhà kể rằng bác rất thương con nên con cũng không muốn làm bác lo lắng."

"Thật vậy sao?" ông ta lại ý vị thâm tường bỏ thêm một câu nữa, nếu còn tiếp tục chần chừ dây thần kinh của cô đứt luôn quá, mấy ông thương nhân lão luyện toàn nguy hiểm thế này không sao?

Dường như Chúa đã nghe thấy lời khẩn cầu trong lòng cô, ngay lúc bạn nhỏ nào đó âm thầm lau mồ hôi hột trong lòng, cánh cửa giấy lại bật mở, giọng nói ôn nhu mà thường ngày cô ghét cay ghét đắng vang lên như vị cứu tinh cứu rỗi đời cô.

"Thật ngại quá thưa cha, hồi nãy con có hẹn nói chút chuyện với Nhiên Nhiên, mong cha nhường con trong giây lát."

Vẫn cái nụ cười ôn nhu mà cô thấy rất giả tạo kia, vẫn cái bản mặt họa thủy khiến hàng ngàn phụ nữ khóc thét, cô chưa bao giờ cảm thấy yêu Mạc Mạc

Ly như thế này a!

Hướng ánh mắt cún con về phía anh họ thân yêu, lại giờ cái bản mặt thanh niên nghiêm túc ra với bác già, bạn nhỏ Mạc Nhiên không ngừng cầu nguyện cho ông bác trước mắt này đồng ý giải thoát cho cô.

"Thôi được rồi, nếu hai đứa đã có hẹn trước vậy thì đi đi."

Ông bác lúc này chẳng khác nào một bác già dễ tính, phải nói là quay ngoắc 180 độ so với cái người nguy hiểm khi nãy. Bạn nhỏ nào đó làm gì còn tâm trí để ý nữa chứ, nghe thấy lời vừa rồi chẳng khác nào lệnh ân xá đối với cô, lập tức chạy tót theo sau bạn anh họ, nhưng vẫn không quên lễ phép chào một tiếng, "Chào bác, khi nào rảnh cháu lại tới."

Và tất nhiên cái khi nào rảnh kia là một ngày xa lơ xa lắc rồi.

Cánh cửa phòng đóng lại, căn phòng lại trở về với màu đen của bóng đêm. Bảy giờ trong phòng lại xuất hiện thêm một bóng người, nếu không phải cái bóng của người nọ ngã trên mặt đất thì có lẽ không ai phát hiện ra trong phòng này còn một người nữa.

Nếu Mạc Nhiên còn ở đây chắc chắn sẽ hét to lên, đây chẳng phải là nữ chính Mạc Linh Nhi hay sao?

"Cha, người để cô ta đi dễ dàng vậy ư?" Mạc Linh Nhi không chút giấu diếm thắc mắc trong lòng, cô không rõ, chẳng phải cha muốn dùng tình trạng sức khỏe của Mạc Nhiên để ép cô ta dần nhường lại chỗ phần hay sao?

Ông bác cũng chỉ cười một tiếng, đôi mắt càng thêm thâm sâu, "Chẳng phải đã thấy rồi đó sao, Mạc Ly có chuyện muốn nói với con nhóc đó."

"Nhưng mà..."

Không chờ Mạc Linh Nhi nói hết câu, ông ta lại ngắt lời, "Thời gian còn dài, núi xanh còn đỏ lo gì không có củi đốt, nóng vội sẽ làm hỏng việc lớn."

Nhẹ nhàng đặt tách trà trong tay xuống, tình cảnh bây giờ của Mạc Nhiên chẳng khác nào con cá nằm trên thớt, chỉ cần ông động tay một phát... Khả, nó có khác gì cha mẹ nó nằm đó đâu!

Mạc Linh Nhi thấy vẻ mặt thâm ý của cha mình thì cũng im lặng, cô tin tưởng rằng cha có cách, dù sao Mạc Nhiên kia cũng không phải kẻ đáng lưu tâm.

.....

Trong hoa viên, hai bóng người một cao một thấp đang đồ dài trên sân, cả hai đều trầm tư như đang theo đuổi suy nghĩ riêng của chính mình.

Cô cảm thấy mọi chuyện thật phức tạp, tại sao Mạc Ly lại cứu cô? Mục đích của anh ta là gì? Còn ông bác kia quan tâm cô là thật hay giả? Mọi chuyện đã vượt quá sức tưởng tượng của một người vốn sống trong hoàn cảnh bình dân đại chúng như cô.

Rốt cục ai thật ai giả? Ai là bạn ai là thù đây?

Bạn đang đọc truyện *Xìu Xìu, Các Nam Chính Mau Tránh Ra* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Đàm thoại

Ánh trăng huyền ảo càng khiến hai cái bóng đang đồ đồ trên những khóm hoa hồng kia thêm phần kì bí, hai bóng người một cao một thấp thong thả rảo bước trên con đường hẹp, mỗi người theo đuổi một suy nghĩ riêng.

Cô không hiểu, tại sao người này lại ra tay cứu cô, rốt cục thì mục đích của hắn là gì? Trong đầu cô không ngừng tua lại từng đoạn kí ức từ khi gặp Mạc Ly tới nay, không lẽ cô đã bỏ sót thứ gì sao? Theo nguyên tác, chính hắn là người đã rước Mạc Linh Nhi trở về, cũng chính hắn đã tự tay đẩy cô xuống vực thẳm, như vậy từ đầu tới cuối hắn chỉ mang một cái mặt nạ giả ôn nhu giả dối nhưng thật chất là thù đoạn đa đoan.

Nhưng hôm nay chính hắn lại cứu cô khỏi ông bác già kia, hành động này hoàn toàn không phù hợp với hình tượng xưa nay của hắn. Không phải là giả dối thôi sao, có cần diễn đạt thế không? Là lừa bịp hay thật lòng? Giải vây cho cô là vì lòng thương hay là để trừ tính cho một âm mưu to lớn nào khác?

Mãi chìm vào suy nghĩ của mình, cô không hề hay biết người trước mắt đã dừng bước tự bao giờ, trên môi người nọ vẫn là nụ cười ôn nhu như có như không, đôi mắt kia vẫn tĩnh lặng như mặt hồ phản chiếu hình ảnh của cô, chỉ có điều nó sáng rực, sáng hơn cả những vì sao trên bầu trời kia, thật đẹp!

Cô cũng bất giác dừng bước, ngẩng ngơ nhìn khuôn mặt kia, thật sự mà nói cô không thể nào đồng nhất giữa gương mặt ôn nhu này cũng cái con người thù đoạn trong nguyên tác kia. Cô biết không thể nhìn người bằng vẻ ngoài nhưng khí chất này khiến cô nhìn không được mà si mê.

Hai người cứ nhìn nhau như thế, trong đáy mắt của hắn phản chiếu ánh ngược của cô, trong mắt cô cũng tràn ngập hình ảnh của hắn, rốt cục là duyên hay

là nợ, là oan gia hay gì khác đây, khó mà biết được...

Tiếng cười thanh thúy vang vọng trong không trung, như thủy tinh đánh sâu vào lòng người, bấy giờ bạn nữ nào đó mới bừng tỉnh khỏi cơn mê, trong lòng không ngừng tự mắng bản thân háo sắc. Mặc Nhiên a, mày hãy banh mắt ra mà nhìn cho rõ đi, cái bản mặt ôn nhu kia chỉ là hàng giả, hàng giả thôi, bản chất bên trong của hắn đen thui thối hoắc á, nên chẳng có gì đáng để mê hết á!

Tức giận nhìn con người đang cười trước mặt mình, trong mắt Mặc Nhiên bấy giờ người này đang cười nhạo cô, thế nên tất nhiên là bạn nam nào đó đã vinh dự trở thành đối tượng lọt vào danh sách đen của Mặc đại tiểu thư:

"Anh họ à, có gì đáng để cười sao? hi cho Nhiên Nhiên với a."

Dường như nhận thấy trong giọng nói của bạn nhỏ đối diện có tia tức giận, Mặc Mặc Ly lập tức nheo lại, trên môi vẫn là nụ cười ôn nhu, tay chậm rãi nhấc lên xoa xoa đầu bạn nữ đang phồng mang trợn má, "Không có gì, chẳng qua là anh thấy Nhiên Nhiên thật đáng yêu."

Nói xong còn không quên khuyến mãi một nụ cười mê chết người không đền mạng nữa chứ, khụ, cô không thừa nhận bản thân thất thần vì nụ cười chết tiệt đó đâu.

Không chờ cô định thần, bạn anh họ đã đánh trống lui binh:

"Bây giờ cũng đã trễ rồi, Nhiên Nhiên cũng nên về nhà nghỉ sớm đi, chẳng phải mai em còn đi học sao, ngủ ngon!"

"Chẳng phải anh họ có điều muốn nói với em sao? Sao chưa nói đã đi rồi?"

Cô không biết bản thân muốn biết cái gì, nhưng bản năng của cô mách bảo, nếu lần này để anh họ thân yêu chuồn mất thì cô sẽ không thể biết những chuyện mình muốn biết, đặc biệt là về những rắc rối trong cái gia tộc to lớn này.

Bên tai cô lại vang lên tiếng cười nhẹ, người nợ không hề quay đầu lại, chỉ để lại cho cô một bóng lưng đơn bạc. Không hiểu sao cô lại cảm thấy đau lòng, bóng lưng này tịch liêu làm sao, cô độc làm sao, là do cô tưởng tượng sao?

Giọng nói ôn nhu kia lại vang lên, lần này nó không hề nhẹ nhàng như trước, cô cảm nhận được sự cô độc cùng... cảnh cáo:

"Không có gì quan trọng a, chỉ là anh muốn nhắc nhở em, có một số chuyện quên rồi càng tốt, nhưng có một số chuyện bản thân không được phép quên, tựa như ánh trăng kia không thể nào ngưng quay quanh trái đất, em phải nhớ thật kĩ."

Có một số chuyện không được phép quên? Là chuyện gì, tại sao lại không được phép quên?

Bóng lưng đang dần khuất xa kia chợt dừng lại, dường như nhớ ra cái gì đó, giọng nói ôn nhu mang theo hơi lạnh kia lại vang vọng bên tai cô, "Hiện tại chưa phải lúc em nên về nơi này, thế nên tránh càng xa càng tốt, và... cẩn thận!"

Nói rồi, bóng lưng kia khuất sâu vào bóng đêm, cô không còn nghe thấy gì xung quanh nữa, bên tai cô chỉ còn nghe thấy tiếng nói của người đó, cẩn thận... cẩn thận!

Người nợ đang nhắc nhở cô sao? Rốt cục thì anh ta đóng vai gì trong vở kịch này, chính diện hay phản diện? Thật sự rất rối ren, cô phải làm gì đây!

Chỉ có vài ngày thôi nhưng cô lại càng lúc càng cảm nhận rõ có một cái gì đó đang tiến tới gần cô, bản năng không ngừng thôi thúc cô phải làm thứ gì đó để bảo vệ mình, nhưng thứ đó là gì?

Bí ẩn đang dần mở ra trước mắt cô...

.....

Phượng Mặc Dung nhíu chặt lông mày, hẳn lại mơ cái giấc mơ đó, dạo gần đây hẳn không ngừng mơ về điều đó, một nỗi bất an đột nhiên tràn ngập tim hẳn như cỏ dại mọc tràn lan, sắp có chuyện gì đó xảy ra!

Từ hồi nhỏ tới tận bây giờ, cứ mỗi lần hẳn mơ thấy điều đó là chuyện không may lại xảy đến, giống như lần mẹ bỏ hẳn, cũng giống như lần hẳn phát hiện ra bộ mặt thật của Linh Nhi.

Lắc đầu cười khổ một tiếng, hẳn suy nghĩ nhiều rồi, dường như chuyện đó quá ám ảnh hẳn, bây giờ hẳn còn cái gì để mất nữa đâu chứ! Liếc nhìn đồng hồ, đã chín giờ tối rồi, chắc tiệc cũng sắp tàn rồi, cô nhóc đó chắc cũng sắp về nhà căn nhà hẳn nữa đây, mấy hôm nay không những phải nằm im một chỗ tới mốc meo mà còn không ngừng nghe cô nhóc kia căn nhắc, hẳn sắp điên rồi!

Hắn không hề phát hiện ra mắt của hắn không tự giác lại nhu hòa đi rất nhiều, nhưng hắn không biết không có nghĩa là người khác nhìn không thấy.

Người trong phòng không hề phát hiện ra, bên ngoài ban công phòng mình, một đôi mắt đang dõi theo từng cử chỉ, từng hành động của bản thân. Nhận thấy ánh mắt nhu hòa kia của hẳn, người nợ âm thầm nghiêng răng, ánh mắt xẹt qua tia oán độc.

Ánh mắt ôn nhu kia là dành cho ai? Đáng lý ra nó phải là của cô, trái tim hẳn, con người của hẳn cũng phải là của cô, nhưng hôm nay hẳn lại dám dành ánh mắt ôn nhu kia cho một người khác, thật không thể tha thứ được.

Hắn là của cô, trước kia cũng vậy bây giờ cũng vậy, ai cướp đi Phụng Mặc Dung khỏi tay cô đều phải trả giá!

Lưu luyến nhìn người trong phòng thêm một lần nữa, sau đó quyết tuyệt xoay người rời đi, chỉ cần cô cố gắng thêm một chút nữa thôi, chỉ cần giúp cha đoạt được cái gia tộc kia, cô sẽ có thể đoạt được tất cả, kể cả hắn, kể cả mọi thứ cô muốn.

Trong đêm tối, ánh mắt của cô lóe lên tia tham lam cùng đắc ý, ngày ấy sắp tới rồi, cô tin là như vậy!

Nhưng cô không hề biết được rằng, từ cái ngày cô tiếp cận hắn với một trái tim không thuần khiết, hắn đã mãi mãi không thể thuộc về cô, từ cái ngày tim cô bùng lên ngọn lửa tham lam thì trái tim hắn đã không bao giờ là của cô nữa rồi.

Không ai có thể cướp hắn từ tay cô cả, bởi vì từ đầu tới cuối hắn không hề thuộc về cô!

P/s: thế nào, thấy thần bí chưa a~ chắc mọi người cũng đoán ra thím theo dõi Phụng đồng học là ai rồi đúng không nào, thật ra thì mị tính ngược từ đầu của mọi âm mưu rồi, mấy nàng có tâm tư tình cảm hay góp ý gì với mị không a~ mị rất mong những lời góp ý từ các nàng ~ hoan nghênh a~

Bạn đang đọc truyện *Xùy Xùy, Các Nam Chính Mau Tránh Ra* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24: Cùng lớp

Sáng hôm nay có một chuyện lạ xảy ra ở nhà Mạc đại tiểu thư a, người hầu trong nhà không ngừng lén lút hướng ánh mắt nghi hoặc về mấy vị đang ngồi trên bàn ăn kia, phải nói là trừ Du hồ ly suốt ngày cười trên nỗi đau của người ta cùng vị loli giả Hàn Du luôn trưng bày vẻ mặt ngây thơ vô (số) tội ra thì phải nói... mặt ai cũng sặc mùi hình sự!

Không bàn tới Phong hộ vệ rồi vì mặt người ta vốn hình sự như thế, nhưng ai có thể nói cho bọn họ biết vì sao vị Phụng thiếu gia vốn hoà nhã cùng vị tiểu thư suốt ngày chỉ biết hi hi ha ha nhà họ lại trưng cái mặt không mấy thân thiện thế không a.

Phụng Mặc Dung cảm thấy thật đau đầu, tối qua hắn lại mơ thấy điều không hay, cảm giác không yên càng lúc càng rõ khiến hắn không tài nào chợp mắt được, tệ hơn nữa, hôm nay chính là ngày giỗ của mẹ hắn, tim hắn càng thêm khó chịu. Nhíu chặt đôi lông mày, hắn cảm nhận được hôm nay sẽ có chuyện gì đó không may xảy đến, có phải là do hắn đa cảm quá không?

So với Phụng đồng học thì bạn nhỏ Mạc Nhiên cũng chẳng khá hơn tí nào, đôi mắt thâm đen như gấu trúc chứng tỏ đêm qua cô không hề chợp mắt tí nào. Cô giành cả một đêm để suy nghĩ, từ những chi tiết trong nguyên tác cho tới những gì cô thấy được, suy nghĩ về lời đề nghị của Dạ Tích Phàm cùng những câu nói của Mạc Mặc Ly, mọi chuyện đang xảy ra như một mớ chỉ rối cần cô tìm ra nút thắt để phá giải. Nhưng nút thắt nằm ở đâu, trực giác mách bảo kí ức của nguyên chủ chính là chiếc chìa khoá mở cửa mọi bí mật. Chỉ là cô không phải là cô gái đó, cô không biết chút gì về quá khứ hay gì gì khác của thân thể mà cô đang mượn dùng, cô phải làm gì để cứu mình đây?

Cuối cùng thì bữa sáng cảm lạnh trong ánh mắt dò xét lén lút của đám người hầu cũng qua đi, giờ là lúc những đứa trẻ trong nhà tới trường rồi!

.....

Tiếng chuông đánh dấu giờ học đã vang lên, như mọi hôm, đám học sinh trong lớp cô vẫn đùa giỡn ầm ĩ, một bức tranh ồn ào huyên náo và đầy hỗn loạn. Nhưng cũng chẳng kéo dài được lâu, cửa phòng học bật mở.

Cả lớp im phăng phắc, thậm chí cô còn có thể nghe thấy cả tiếng kim rơi, kì quái ngược mắt lên, có gì hot mà dân chúng hiền quá vậy, nhưng điều đáng lưu tâm là vừa ngẩng đầu lên đã bắt gặp khuôn mặt ngờ ngàng nhưng mang đậm tia suy tư của Phụng Mặc Dung.

Nhíu mày nhìn lên trên bục giảng, trong mắt của cô cũng xẹt qua tia bất ngờ, nhưng rất nhanh lại trở thành dừng đọng. Ra là nữ chủ học cùng lớp với cô à, sắp xếp thứ vị đây chứ!

Ánh mắt của mọi người đều hướng lên bục giảng. Nơi đó, một thiếu nữ tuy không quá xinh đẹp nhưng cũng được coi là thanh tú dễ nhìn, khí chất như tiên nữ khiến người ta vừa nhìn đã có thiện cảm đang ngoan ngoãn theo sau thầy chủ nhiệm, trên môi cô là nụ cười nhẹ nhàng ôn nhu.

Thầy chủ nhiệm đẩy cái gọng kiềng dây cộm của mình, háng giọng một cái, từ tốn giới thiệu:

"Hôm nay lớp chúng ta có bạn mới, bạn tên là Mạc Linh Nhi, mong rằng các em chiếu cố bạn."

Hình như có gì đó sai sai ấy nhỉ, câu này đáng lí ra phải là lời thoại của Mạc Linh Nhi chứ nhỉ, Mạc Nhiên thích thú nhìn thầy chủ nhiệm, ánh mắt từ đầu tới cuối không rời khỏi khuôn mặt của Mạc Linh Nhi dù chỉ một giây, cô có nên coi sự sắp đặt này là ngẫu nhiên không đây.

Tự cảm thấy không có gì thú vị, cô gục đầu xuống bàn không để ý, tranh thủ lúc chưa vô tiết phải chợp mắt tí, đêm qua không ngủ khiến mắt cô đau quá đi a.

Mạc Linh Nhi thâm ý nhìn chăm chăm vào Phụng Mặc Dung, cô cố ý vào lớp này để tiếp cận hắn, một phần vì bản thân, nhưng một phần lại vì một kế hoạch khác, ngày hắn về tay của cô đã không còn xa nữa rồi.

Nở một nụ cười thật tươi, lễ phép gật đầu tỏ ý xin phép với thầy chủ nhiệm, cực kì tự nhiên bước về phía chỗ trống phía cuối lớp, quan trọng hơn chính là.... chỗ đó ngay sát bên trái của Phụng Mặc Dung.

Sương mù trong mắt của hắn vẫn chưa tan hết, nay bởi vì hành động của hắn mà càng thêm dày đặc. Cô ta cố ý, tia sáng trong mắt cô ta nói cho hắn biết cô gái này có mục đích gì đó, tất nhiên hắn cũng không thể bỏ qua tia chiếm hữu trong mắt cô ta, đúng vậy, là chiếm hữu và thêm thường khi nhìn thấy con mồi của loài dã thú.

Buồn cười thật, cô ta và hắn không có một chút quan hệ nào, thế thì lấy quyền gì để chiếm hữu hắn, đúng là người si nói mộng.

Nhân nhật liếc Mạc Linh Nhi thêm cái nữa, hiện tại hắn nên tránh xa con người này thì hơn, cô ta không xứng đáng để hắn phải dành thời gian ra nghĩ ngợi hơn nữa con người miệng nam mô bụng một bồ dao găm như cô ta không phải là thể loại an toàn để lui tới.

Lại đưa mắt nhìn về bạn nữ đang chảy nước miếng bên phải, thiết tình, con gái con đũa gì mà... ngủ chảy nước miếng tùm lum, thiết không nói nổi mà. Nhẹ nhàng lấy tay vén mấy sợi tóc không nghe lời mà rũ xuống má cô, sau đó nhờ người trước mặt ngồi thẳng lên một chút, nhìn cái mặt gấu trúc này là biết đêm qua thức trắng rồi, không biết chuyện gì khiến cô lo nghĩ nhưng hôm nay tạm tha cho cô ngủ một bữa đó.

Hành động đậm chất ga lăng này không được đương sự là bạn nhỏ nào đó đang ngủ say biết, nhưng lại không thoát khỏi mắt của một người khác. Mạc Linh Nhi âm thầm nghiêng răng, anh ta chẳng những lơ cô mà còn tỏ ra chăm sóc con đàn Mạc Nhiên kia! Lại nhớ tới ánh mắt ôn nhu của hắn đêm đó, là dành cho cô gái kia sao?

Trái tim của cô bùng lên ngọn lửa ganh tị, chết tiệt! Cô ta dám cướp Dung của cô sao?!

Không được! Dung phải là của cô!

Ánh mắt cô lóe lên tia oán độc, nhưng rất nhanh lại khôi phục như ban đầu, giống như thể ánh mắt phù thủy kia chưa từng hiện hữu trên người cô.

.....

Tiếng chuông báo hiệu giờ nghỉ giải lao đánh thức bạn nhỏ nào đó khỏi con mê, chết cha, tự nhủ với lòng là nhắm mắt một tí thôi a, sao giờ lại ngủ cả buổi thế này a, hu hu, không biết có bị thầy phát hiện không nữa a?

Đưa ánh mắt oán hận về phía người ngồi bên cạnh, tất cả đều là do tên này hết. Đã bảo là gọi cô dậy rồi thế mà lơ luôn, được lắm, nếu cô có mệnh hệ gì thì hắn cũng chẳng yên thân đâu!

"Nhìn tôi như thế là ý gì?"

Không thèm ngước mặt lên nhìn bạn nữ cái nào, Phụng đại thiếu gia dùng ngữ điệu trêu tức chọt một câu khiến người nào đó càng tức anh ách.

"Này, chẳng phải tôi bảo cậu gọi tôi dậy....."

Chưa nói hết câu, cô đã thấy bóng lưng thân quen ở bên ngoài cửa lớp mình, Dạ Tích Dương, lần này cậu hết trốn nhá, tôi nhất định phải hỏi cho ra lẽ mới được.

Ánh mắt cô sáng lên càng khiến Phụng Mặc Dung khó chịu. Hắn nhận ra cô đang nhìn bóng lưng của Dạ Tích Dương.

Nhiều mây, đúng là bản tính mê trai đánh chết không bỏ, tên kia thì có cái quái gì mà nhìn mê say vậy chứ, chẳng phải khi nãy còn tức tối giậm chân với hắn hay sao, sao giờ vừa nhìn thấy người kia thì hai mắt đã sáng rực lên như đèn pha. Đáng bực hơn là hắn còn cảm thấy thật khó chịu, điên thật rồi!

Nhận thấy Dạ Tích Dương tính rồi đi, Mạc Nhiên vội vàng đuổi theo nhưng tai cô lại bị một lực níu lại...

Bạn đang đọc truyện *Xìu Xìu, Các Nam Chính Mau Tránh Ra* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Buông

"Thả tay tôi ra!" Mạc Nhiên khó chịu gắt lên, tên này bữa nay trúng phải gió độc gì vậy trời, đang yên đang lành lại đi kiểm chuyện là sao, đã thế còn kiểm chuyện ngay lúc dầu sôi lửa bỏng này nữa chứ, thật tình, cô cũng không rảnh mà điên cùng hắn đâu!

Thấy cô có vẻ phản kháng, không hiểu sao trong lòng Phụng Mặc Dung khó chịu như có con gì đang đốt ấy, lực tay càng tăng thêm mấy phần. Cô gấp

tới thế cơ à, không phải mấy hôm trước còn bám lấy hần sao? Không phải trước kia còn thích hần lắm sao? Sao bây giờ lại bám theo tên mặt trắng Dạ Tích Dương kia rồi? Chết tiệt!

Phượng đồng học không hề để ý thấy lực tay của hần càng lúc càng tăng khiến bạn nữ nào đó nhũn chặt chân mày, lửa giận trong mắt bốc cao hùng hục.

"Này, sáng nay cậu chưa uống thuốc à? Buông ra mau!"

"Buông ra để cô đi trêu hoa ghẹo nguyệt sao?" hần cười khẩy một tiếng, mặc kệ thế nào, hần quyết không cho cô đi tìm cái tên Dạ Tích Dương ấy.

Mạc Nhiên chính thức nóng máu, không thể nhìn được nữa rồi tay cô đang rất đau mà còn nghĩ tới trêu hoa gì được nữa chứ, cho dù có muốn cũng có kịp nữa đâu, tên nhóc họ Dạ kia đã biến mất từ đời nào rồi, cô chỉ biết nếu hần không buông ra tay cô sẽ phé mắt, "Buông ra, tôi trêu hoa ghẹo nguyệt thì liên quan gì tới cậu?"

Nụ cười khẩy trên môi Phượng Mặc Dung càng thêm đậm, hần không buông đấy, làm gì được nhau nào. Không liên quan sao? Hần càng muốn quần đấy! Lực đạo càng thêm tăng, không hề nhận thấy mặt mũi của cô đã nhăn lại thành một cục, chỉ khi cô kêu ra tiếng hần mới kịp nhận ra cái không đúng.

"Đau." khuôn mặt nhăn nhó, rên rỉ. Chết tiệt, tám chín phần là tay cô gãy mất rồi! Tên nhóc này mạnh thật, chỉ tùy tiện nắm một chút mà gãy tay người ta rồi, không chừng hần nện một phát chắc chết người luôn.

Phượng Mặc Dung ngây người, đau? Hần chỉ mới cầm một tí thôi mà. Thả cái tay đã mềm oạch của cô ra, cái tay đã sưng tấy tự bao giờ chứng tỏ cô đã đoán đúng. Nhìn khuôn mặt nhăn nhó của cô, tự nhiên hần lại thấy... sốt?

"Này, cậu có sao không? Cần tôi đưa xuống phòng y tế không?"

Vội vàng hỏi, cánh tay vung về phía muốn chạm vào cô nhưng lại không dám, cứng ngắc trong không trung. Là do hần mạnh tay quá sao?

Né tránh bàn tay của hần, tên này muốn tay cô bị tật luôn hay sao mà cứ nắm nắm cầm cầm hoài vậy, "Đừng đụng vào tôi."

Bạn nữ chỉ vô tình bỏ một câu, nhưng người nói vô tình người nghe hữu ý, Phượng Mặc Dung lại dịch thành cô giận hần, không muốn nhìn thấy hần, không muốn hần chạm vào cô. Một tia u ám chạy qua mắt hần, có thể nói gì được chứ, lỗi là do hần mà!

Cúi gầm mặt xuống, đáng lí ra phải vui khi cô không bám dính lấy hần chứ, sao nghe thấy cô bảo hần không được chạm vào cô thì trái tim lại khó chịu như vậy?

Hai người cãi nhau ầm ĩ như thế tất nhiên sẽ gây sự chú ý rồi. Mọi người hiếu kì quan sát mọi chuyện, trong lòng đoán già đoán non. Mặc dù ghét Mạc Nhiên nhưng gần đây cô ta rất biết điều, không làm phiền cũng không gây chuyện với ai, hơn nữa cũng thỉnh thoảng nói chuyện làm quen nên quan hệ với mọi người trong lớp cũng không tệ.

Nhận thấy mọi chuyện có vẻ không mấy tốt đẹp, mọi người tính tiến tới can ngăn thì lại nhận thấy Mạc Nhiên có vấn đề.

"Mạc Nhiên bị làm sao vậy?" bạn lớp trưởng là người đầu tiên mở miệng, hần cảm thấy hai người này rất không đúng, không phải khi nãy còn tình cảm lắm sao? Sao giờ lại cãi nhau ra nông nổi này.

"Bị gãy tay rồi." một bạn nữ có vẻ có kinh nghiệm xem xét một chút, sau đó phán một câu khiến mọi người nhón nháo.

Gãy tay? Cãi nhau tới gãy tay luôn sao? OMG, sau này tốt nhất không nên chọc Phượng đồng học này a!

Cuối cùng Mạc Nhiên được một bạn học nữ dìu xuống phòng y tế. Lướt qua Phượng Mặc Dung, cô cũng không thèm nhìn hần cái nào. Điều này khiến hần càng thêm bất an, cô ghét hần rồi sao? (không ghét mới lạ đó, mị cũng ghét mị luôn rồi!)

Ở một góc lớp, Mạc Linh Nhi thu hết mọi chuyện vào trong mắt, trên môi nở một nụ cười thâm ý. Vốn nghĩ sẽ rất lâu mới có cơ hội, xem ra mọi chuyện suông sẽ hơn cô tưởng. Mọi thứ sắp thuộc về cô rồi.

.....

Nhìn vết thương của cô, bà cô y tế nhăn nhó, miệng không ngừng làm bèm không biết té kiêu gì mà nặng như vậy, sau một hồi lâu cố định tay cô lại, bà cô y tế mới chịu ngưng, trước khi đi còn không quên nhắc cô tới bệnh viện kiểm tra.

Quyết định nằm luôn ở phòng y tế, dù sao cô cũng chẳng muốn về lớp tí nào, bây giờ đối mặt với tên Phượng bạo lực kia thì rất khó nhìn mặt nhau, chờ vết thương của cô đỡ hơn một tí thì mới tính tiếp được.

Nhưng nằm một lúc, cô lại thiếp đi chừng nào không hay, quả nhiên ngoài tham ăn ra bạn nhỏ nào đó còn có thói xấu là tham ngủ.

Tiếng mở cửa rất khẽ nhưng lại vang vọng trong căn phòng không một tiếng động này, đôi giày búp bê hàng hiệu đen huyền càng làm tôn lên đôi chân dài trắng nõn mịn màng, khuôn mặt như thiên sứ kia lộ ra nụ cười quỷ dị. Tới lúc cô hành động rồi!

Mục đích học cùng lớp với Mạc Nhiên lần này ngoài nguyên nhân cá nhân của bản thân thì chính là làm nhiệm vụ mà cha giao phó_ bằng mọi cách phải tiếp cận Mạc Nhiên, sau đó tìm cách khiến cô ta ngoan ngoãn nghe lời hoặc là... không bao giờ có thể phản kháng được nữa.

Mối đầu có lẽ cô sẽ chọn cách đầu tiên, dù sao làm điều ác ít một chút cũng tích chút đức cho con cháu sau này. Nhưng mà Mạc Nhiên a, mọi chuyện chỉ có thể trách cô mà thôi, ai bảo cô dành Dung của tôi chứ, vì thế tôi không còn cách nào khác đành phải khiến cô cảm mồm luôn rồi!

Bàn tay trắng nõn kia nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt đầy son phấn của Mạc Nhiên, thật không hiểu nổi Dung thích gì ở cô chứ, khuôn mặt đầy son phấn xấu xí này sao? Hay là cái tính cách ngu ngốc điệu ngoa? Ha ha!

Nhưng cho dù là cái gì đi nữa thì từ nay, nó đã trôi vào dĩ vãng rồi.

Lấy từ trong túi ra một ôm tiêm chứa chất lỏng màu xanh nhạt. Cái này chính là cha cho cô phòng trường hợp phải dùng tới kế hoạch hai, thứ này có thể khiến Mạc đại tiểu thư im miệng mãi mãi, có thể cho cô tắt cả, giành lại vị trí gia chủ cho cha cô.

Chỉ cần một phát thôi, cô sẽ có được tất cả!

Nhìn ôm tiêm từ từ lún sâu vào da thịt trắng nõn mịn màng của Mạc Nhiên, trong mắt Mạc Linh Nhi lóe lên tia thích thú biến thái nồng đậm. Chất lỏng trong ông tiêm từ từ cạn dần, khuôn mặt của Mạc Nhiên cũng theo đó mà trắng bệch.

Lạnh quá, cô thật sự rất lạnh, hơn nữa còn rất đau, nỗi đau như muốn ngấm vào từng mạch máu, từng thớ thịt của cô. Thật đau, thật lạnh! Không lẽ chỉ gãy tay một chút mà lại thế này sao? Đau tới mức cô muốn chết đi cho rồi.

Dùng chút sức lực cuối cùng của mình nhấc mí mắt lên, hình ảnh cuối cùng đập vào mắt cô chính là nụ cười đắc thắng có chút biến thái của nữ chủ.

Cô biết nữ chủ này cũng chẳng mấy tốt lành gì, nhưng mà biến thái tới mức này thì cô không thể ngờ tới, theo trí nhớ của mình thì hình như cô chưa chọc gì cô ta mà, tại sao lại hại cô chứ? Ý thức của cô dần chìm vào trong nỗi đau vô hạn, khuôn mặt trắng toát dọa người.

Mạc Linh nhi cười cười nhìn cô như một chiến lợi phẩm, sau đó từ từ xoay bước ra khỏi phòng, dù muốn ở lại nhìn thêm một chút nhưng cô cũng không muốn bị phát hiện đâu, kế hoạch vẫn chưa hoàn thành, hình tượng thực nữ đoan trang này chưa thể xé bỏ được.

Mạc Nhiên một mình nằm co ro trên giường, mồ hôi lạnh không ngừng túa ra, có phải cô sẽ chết không? Ý thức của cô dần bị nỗi đau nhấn chìm, bỗng nhiên một tia sáng lóe lên trong đầu cô...

P/s: mị người thấy mùi máu chó quanh đây. Chương này thật sự phải nói là cầu huyết hết sức, chỉ mong đừng ai ném đá mị. Chương sau là mọi bí mật sẽ được phơi bày a, về bộ mặt thật của ông bác, về anh họ, về hận thù với Phụng Mạc Dung, về tất cả rắc rối của Mạc Nhiên sẽ được mị bật mí. Nhớ chờ mị nga ~

Bạn đang đọc truyện *Xìu Xìu, Các Nam Chính Mau Tránh Ra* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26: Kí ức

Đau, đau quá! Đây chính là từ duy nhất cô có thể nghĩ được lúc này. Toàn thân cô đau nhức như muốn vỡ ra vậy, thân thể vô lực khiến cô không thể suy nghĩ bất cứ gì. Cô sẽ chết như vậy sao? Dù sao cũng đã chết một lần, cô cũng không sợ nữa, hay là mình nên buông tha biết đâu có thể về lại thế giới cũ thì sao!

Ngay lúc suy nghĩ kia chế ngự tâm trí cô, ngay khi cô muốn từ bỏ phó mặc cho số phận thì một tia sáng trắng lóe lên trong đầu cô.

Mở mắt ra, Mạc Nhiên thấy mình đứng trong một khu vườn tràn ngập ánh nắng và tiếng chim, phía xa xa bóng người một lớn một nhỏ đang vui vẻ nói cười, cô bé con kia thì thắm gì đó vào tai người đàn ông kia khiến ông cười lớn, bé bỗng cô bé lên. Quả là một bức tranh hạnh phúc.

Bỗng nhiên cô nghe thấy giọng nói non nớt của cô bé, vì diệu, thật vì diệu, đứng xa thế này mà cũng nghe được cơ đấy.

"Ba ơi, con ghét anh họ lắm, anh ấy cứ suốt ngày làm làm lì lì, chẳng nói cười với ai cả."

Người đàn ông nghe xong câu nói ấy thì nụ cười trên môi cứng lại, trên mặt ông thoáng nét ưu sầu, đặt cô bé xuống đất, nghiêm túc nhìn thẳng vào mắt bé:

"Nhiên Nhiên, con có thể ghét bất cứ ai, kể cả ta nhưng con không thể ghét Mặc Ly, bởi vì nếu không có nó chúng ta cũng không thể yên ổn như bây giờ, con phải nhớ rõ, con tuyệt đối không được ghét Mặc Ly!"

Giọng nói của người đàn ông vừa nghiêm nghị lại rất nghiêm túc, dường như muốn khắc sâu từng câu từng chữ vào lòng cô bé. Con có thể ghét bất cứ ai nhưng không thể ghét Mặc Ly? Tại sao chứ?

Cô bé kia dường như cũng có thắc mắc giống cô, lập tức ngây thơ hỏi:

"Nhưng mà tại sao chứ ạ? Con không hiểu." giọng nói vẫn còn mang chút hồn dỗi trẻ con, trong mắt ngập tràn tò mò, bé không hiểu nga, sao không thể ghét anh họ chứ?

Đôi mắt của người đàn ông xẹt qua tia ưu thương, "Rồi sẽ có một ngày con hiểu thôi, người đó đã hi sinh cả cuộc đời để giúp nhà ta thoát khỏi nanh vuốt của người ác, thế nên chúng ta không thể bạc đãi con của người nọ được! Con hiểu không."

Cô bé có vẻ như đã hiểu, ngây ngô reo lên, "A, có phải là nhớ ơn giống như cô giáo hay dạy không ạ? Nhiên Nhiên nhớ rồi, con sẽ không ghét anh họ nữa, con sẽ bảo vệ anh."

Người đàn ông nghe thế thì cười xòa, sủng nịnh xoa đầu bé, "Nhiên Nhiên ngoan quá, sau này con hãy bảo vệ nó thật tốt nhé, hứa nào."

"Dạ." giọng nói ngọt ngào non nớt vang vọng, lời hứa khiến cô đeo đuổi suốt cả cuộc đời.

.....

Xung quanh cô bao trùm bởi một màu đêm tối, cô chỉ thấy toàn là máu.

Cô bé mười tuổi co ro ở một góc khuất không ai để ý, run rẩy nhìn chăm chăm vào một màn máu me bên ngoài, trong mắt lóe lên tia thù hận cùng sợ hãi.

Bên ngoài, một người đàn ông to cao, người mà bé vốn nghĩ là ôn nhu hiền lành kia đang chia sủng vào người cha mẹ bé. Khuôn mặt của người nọ dưới ánh trăng giống với người đàn ông đang bế nét máu dưới sàn kia tận tám chín phần, ông ta cười khẩy:

"Mẫn, em nhìn đi, tên vô dụng này có gì xứng với em cơ chứ, giờ chẳng phải hắn cũng thua dưới tay anh hay sao?"

Người phụ nữ kia lạnh lùng nhìn tất cả, chỉ khi ánh mắt dừng trên người chồng mình, trên mặt bà mới xuất hiện tia nhu hòa hiếm hoi, lạnh lạnh đáp lời, "Thế thì đã sao? Anh ấy thắng anh cả một đời, lần này thua cũng chỉ là do cả tin vào thứ mặt người dạ thú như anh mà thôi, có gì đáng vinh dự đâu chứ!"

Người nọ nghe thế thì có vẻ rất tức giận, tay cầm súng của ông ta run lên bần bật, mặt lạnh như tiền khiến ai nhìn thấy cũng run sợ.

Thế nhưng không biết lấy dũng khí từ đâu, người phụ nữ có vẻ yếu đuối vì bệnh tật quần thân quanh năm kia lại kiên cường nhìn thẳng vào mắt ông ta, trong mắt bà sóng ngầm gào thét dữ dội. Ông ta thắng thì thế nào, giành được gia tộc thì thế nào, cũng chỉ là một kẻ bất hạnh chìm đắm trong quyền lực tới mất hết nhân tính mà thôi.

Thật bất hạnh!

Thương hại trong mắt bà càng lúc càng nồng đậm khiến ông ta càng thêm tức tối, nghiến răng keng két, "Em đừng quên, con gái em còn nằm trong tay anh, đừng nên làm gì khiến anh phật ý, nếu không... em không thể gánh hết hậu quả đâu."

Người đàn bà nghe thế thì cười lớn, "Anh nghĩ anh có thể khống chế nó mãi được sao? Chống mắt lên mà nhìn đi, rồi sẽ có một ngày chính con gái tôi sẽ đòi lại hết tất cả nhục nhã mà cha mẹ nó đã chịu đựng hôm nay. Anh đừng quên, người làm thì có trời thấy, sớm muộn gì anh cũng gặp quả báo!"

Đoàng!

Bà vừa dứt lời, tiếng súng chói tai kia vang lên như xé nát không gian, từng giọt máu đỏ thẫm chảy xuống sàn nhà tạo thành bức tranh tuyệt mỹ mà thế lương vô cùng.

Người đàn ông kia không thể nào tin nhìn chăm chăm vào cây súng trên tay mình, chính ông đã bóp cò súng, chính ông đã giết chết người phụ nữ mà mình yêu nhất đời. Đau khổ ôm lấy bà, Mẫn, Mẫn, là do em ép anh, anh không có lỗi, tất cả là do con đã chùng kia, anh sẽ từ từ hành hạ nó để trả món nợ này!

Người đàn ông kia chìm đắm trong đau thương, hoàn toàn không để tâm tới ở một góc khuất nào đó, đôi mắt tràn ngập oán hận xen lẫn kiên định nhìn chăm chăm vào lưng ông. Bé không khóc, tuyệt không rơi một giọt nước mắt nào, khuôn mặt lạnh tanh vô cảm nhìn một màn trước mắt.

Kể từ cái ngày đó, một thiên thần đã sa ngã vào cánh cửa địa ngục, đôi cánh trắng kia đã dần dần bị vấy bẩn bởi vũng bùn của thù hận.

.....

Cô như chìm vào cảm xúc của thân chủ, kí ức giống như con lũ cuốn vào trong đầu cô, vui có buồn có nhưng nhiều nhất vẫn là thù hận, là những âm mưu dơ bẩn của giới quý tộc.

Đầu càng lúc càng đau, cô tưởng như là nó sắp vỡ ra rồi ấy chứ, thân thể dần dần lạnh đi nhưng cô có thể cảm nhận rõ ràng tận sâu trong tim thức của mình vẫn còn tia chống cự.

Không thể chết, cô không được chết, cô chưa hoàn thành nhiệm vụ của mình vì thế cô không có quyền chết!

Đúng vậy, cô không có quyền được chết, không được phép.

Ý thức của cô dần mờ hồ, cô chỉ cảm nhận được có một bàn tay nhẹ nhàng sờ trán cô, sau đó không ngừng lay lay, gọi tên cô:

"Mạc Nhiên, Mạc Nhiên, cô tỉnh lại đi, đừng làm tôi sợ mà!"

Không biết là ai nhưng giọng nói này thật quen thuộc, tựa như cô đã nghe thấy trăm ngàn lần trước kia, nhưng cô không tài nào nhấc nổi mí mắt của mình, cũng không thể nào nhớ ra giọng nói kia là của ai cả, ý thức dần tuột về con số 0 tròn trĩnh.

Người nọ dường như nhận thấy cô đã mất đi ý thức, động tác trên tay thêm phần gấp gáp, trong giọng nói lộ ra tia khẩn trương lo sợ.

"Mạc Nhiên, Mạc Nhiên, tỉnh lại, tôi nói cô đừng ngủ cô có nghe thấy không hả? Chẳng phải thích gây sự lắm sao? Tỉnh lại đi, cô muốn làm gì tôi cũng được cả, Mạc Nhiên, Mạc Nhiên."

Hắn cảm thấy rất hoảng loạn, cô bị làm sao vậy, lạnh đến dọa người thậm chí hắn lay tới thế mà cũng không nghe nữa, tim không tự giác nhói lên.

Không chần chờ thêm giây nào nữa, hắn vội vàng bế cô ra khỏi phòng y tế, phải lập tức tới bệnh viện thôi, tình hình của cô rất không ổn, rốt cục thì trong thời gian hắn không có bên cạnh, cô đã xảy ra chuyện gì cơ chứ, đang yên đang lành làm sao lại lạnh tới dọa người thế này?

Nghĩ tới cô bị cái gì đó nguy hiểm tới tính mạng, bước chân của hắn càng thêm dồn dập, cô không được phép có chuyện gì, hắn không cho phép!

P/s: thấy chương này của mị thế nào a, thị bật mí nhiều đây thì mọi người đã đoán ra câu chuyện năm đó chưa a~ chương sau sẽ thế nào nhì, mị lại bí ý tưởng rồi! :(

Bạn đang đọc truyện *Xìu Xìu, Các Nam Chính Mau Tránh Ra* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Không qua khỏi?

Dạ Tích Dương đập văng cả cửa phòng cấp cứu, chết tiệt, cô càng lúc càng lạnh càng lúc càng giống một cái xác, khuôn mặt trắng bệch không chút máu, rốt cục thì khi không có hắn bên cạnh cô đã trải qua những chuyện gì chứ?

Mọi người trong phòng đều đưa mắt về phía hắn, hừ, bộ không thấy trên tay hắn còn có người cần cấp cứu gấp sao, còn đưa mắt ra nhìn cái gì, hắn đang gấp muốn chết được đây này.

"Mấy người nhìn cái gì, còn không mau lại đây giúp một tay!"

Hống hách quát lớn một tiếng, hoàn toàn không quan tâm bản thân đã đập hư cửa bệnh viện nhà người ta.

Bác sĩ y tá vội vàng chạy tới đỡ Mạc Nhiên trên tay hắn vào phòng trong, không quên đẩy hắn ra ngoài rồi đóng cái cửa miễn cưỡng vắt vào trên cái bàn kê.

Đèn đang cấp cứu đỏ lên. Hắn lo lắng đứng bên ngoài, mặt mũi trắng bệch không kém gì Mạc Nhiên vừa nãy.

Chết tiệt, khi nãy vừa nghe tin cô bị tên họ Phụng chết tiệt kia bẻ gãy cả tay, hắn thậm chí bỏ ngang tiết học chạy vội xuống phòng y tế, trong lòng lo lắng không thôi, tên họ Phụng kia nên cầu trời cho cô không sao đi, nếu không tên đó nhất định không yên với hắn đâu.

Nhưng không hiểu sao trong lòng hắn lại bút rút giống như có dự cảm không lành, bước chân không tự giác mà nhanh hơn một chút.

Bình ổn lại hơi thở, mở cửa phòng, nhìn thấy cô an tường nằm trên giường trái tim này giờ đang treo trên cao của hắn cũng được hạ xuống, nhưng hắn cũng chẳng mừng được lâu, khi vuốt ve gương mặt cô hắn mới nhận ra cả người cô lạnh toát, tợn hơn nữa là lay mãi vẫn chẳng thể tỉnh lại, lúc đó hắn dường như cảm nhận được sinh mệnh của cô đang tắt dần, trái tim của hắn lần nữa lại bị nhất lên cao.

Nếu cô có mệnh hệ gì thì Phụng Mạc Dung kia chết chắc!

.....

Phụng Mạc Dung lo lắng đứng trước cửa phòng Mạc Nhiên, có nên vào hay không đây, lỡ cô làm lơ hắn luôn thì biết làm sao bây giờ. Chắc là cô giận lắm, hồi chiều còn không thèm chờ hắn về luôn mà. Vừa tan học là hắn lao ngay xuống phòng y tế nhưng chẳng thấy bóng cô đâu.

Trong lòng hắn trăm mối ngón ngang, thật sự mà nói hắn cũng không biết mình bị cái gì nữa, thấy cô liếc nhìn tên Dạ Tích Dương kia trong lòng hắn lại khó chịu bức rút, hắn không hề cố ý làm cô bị thương đâu, nhìn cô như vậy hắn càng thêm khó chịu nhưng lại không biết phải làm thế nào để xin lỗi.

Bản thân do dự nhìn cánh cửa cả buổi, không phát hiện một người khác không ngừng phát ra khí lạnh tiến gần về phía hắn.

Bốp!

Âm thanh thanh thúy vang vọng trong không gian. Một cú đấm mạnh mẽ dán lên mặt của Phụng Mặc Dung.

Ngơ ngác nhìn khuôn mặt hầm hầm sát khí của Phong Dật Hàn mấy giây, sau đó trấn tĩnh đứng dậy nện một phát vào bụng người vừa đánh mình. Nhìn hấn giống quả hồng mềm muốn niết lúc nào cũng được vậy sao? Tên Phong quân gia chết tiệt này hôm nay có phát điên thì cũng đừng nên kiếm người đang ức chế lâu ngày như hấn, kết cục rất thảm đó nha.

Quệt vết máu tràn ra nơi khoe miệng, Phong Dật Hàn tiến tới nắm cổ áo của Phụng Mặc Dung, trong mắt tràn ngập sát khí.

"Nói, cậu đã làm gì Mặc Nhiên!"

Vừa nghe tới hai chữ Mặc Nhiên, Phụng Mặc Dung dường như bị điểm huyết, khuôn mặt vốn đang tức tối vì tự nhiên bị đánh cũng trầm xuống, trong đôi mắt lóe lên tia có lỗi. Thì ra là trút giận cho Mặc Nhiên, cũng tốt, như vậy có lẽ sẽ khiến cảm giác khó chịu trong lòng hấn giảm bớt."

Thấy Phụng Mặc Dung trầm mặc, Phong Dật Hàn lập tức nhận định thành hấn không còn gì để nói, cú đấm của hấn không ngừng hạ trên người của Phụng đồng học.

"Nói, nói đi a, tại sao không nói!"

Trầm mặc, giống như là lời thú nhận cùng hối lỗi. Chắc Mặc Nhiên bị nặng lắm mới có thể khiến Phong Dật Hàn xưa nay trầm ổn cũng phải ra tay nặng như vậy. Nghĩ tới như thế thôi, cảm giác bức bối trong tim hấn lại tăng thêm một phần.

"Nói đi, sao cậu không nói, cậu làm gì khiến Mặc Nhiên phải cấp cứu trong bệnh viện thế kia?"

Cú đấm vẫn tiếp tục hạ xuống gương mặt tuấn tú của Phụng Mặc dung, nhưng dường như nghe thấy hai từ "cấp cứu" kia, hấn dường như cảm thấy tim có gì đó đang rơi xuống. Vội vàng túm lấy cổ áo của Phong Dật Hàn, chất vấn:

"Anh nói cái gì? Tại sao lại vào bệnh viện? Mặc Nhiên giờ đang ở đâu? Nói đi a!"

Phong Dật Hàn cười đều một cái, cái này có nên coi là vừa ăn cướp vừa la làng không nhỉ, ai là người hại Mặc Nhiên không phải hấn là người rõ nhất sao? Lạnh lùng gạt tay của Phụng Mặc Dung ra:

"Cậu bớt giả vờ đi, không phải cô ấy thành ra như thế là do cậu hại sao?"

Đúng vậy, là hấn hại cô mất rồi, hấn có tư cách gì mà đi hỏi chứ!

Nhưng dường như tình cảm đã lấn át lý trí, mặc kệ vết thương trên người, Phụng Mặc Dung vội vàng chạy đi tìm cô. Cô bị thương ở trường, có lẽ là bệnh viện ở gần trường rồi.

Phong Dật Hàn sau một hồi ngơ ngác cũng vội vàng đuổi theo, hấn không cho phép tên này tiếp tục hại Mặc Nhiên nữa!

Vội chạy tới trước cổng bệnh viện, ngay cả dừng lại để thở dốc một giây cũng không có, Phụng Mặc Dung trực tiếp chạy tới quầy tiếp tân hỏi thăm.

"Chào chị, xin hỏi chị hồi nãy có một cô gái mặc đồng phục trường Shine nằm ở phòng nào?"

Chị y tá ngơ ngẩn nhìn trai đẹp trước mắt, chẹp, con nít bây giờ sao mà đẹp quá vậy, thằng nhóc đập hư cửa hồi nãy cũng đẹp, thằng nhóc này cũng đẹp, sao mà mình không sinh muốn vài năm nhỉ?

Lại nghe thấy tiếng đập bàn không kiên nhẫn của Phụng Mặc Dung, bà chị lúc này mới tỉnh hồn lại, trên môi là nụ cười ngượng ngùng.

"Ha ha, cô bé mặc đồng phục trung học Shine đúng không? Hình như là vẫn còn ở trong phòng cấp cứu thì phải."

"Cảm ơn chị."

Chị y tá chỉ nghe thấy một câu cảm ơn ấy, sau đó không thấy bóng dáng của người đâu, tuổi trẻ thật là hấp tấp a, tự nhiên cảm thấy mình già thật rồi.

Phụng Mặc Dung vội vàng chạy tới phòng cấp cứu, chỉ kịp thấy Dạ Tích Dương đang thất thần ngồi đó, hấn vội vàng chạy tới nắm lấy vai của người đang ngồi kia mà hỏi.

"Cô ấy sao rồi? Cô ấy sao rồi?"

Chỉ thấy Dạ Tích Dương lạnh lùng ngược mắt lên nhìn, trong đôi mắt xinh đẹp kia là một mảng sát khí.

"Mày còn hỏi à? Mày có tư cách để hỏi à? Nên cầu trời cho Mặc Nhiên không có chuyện gì đi, nếu không mày cũng không yên đâu!"

Cánh tay đang nắm lấy áo của Dạ Tích Dương buông lỏng, khuôn mặt đỏ dần, rốt cục thì cô ấy bị làm sao vậy chứ? Đừng dọa hấn sợ! Trái tim của hấn càng lúc càng bất an, càng lúc càng căng thẳng, hấn sợ hãi!

Không khí trước cửa phòng cấp cứu bây giờ thật sự rất kì quái, một người lạnh lùng nhìn cửa phòng cấp cứu như muốn khoét một cái lỗ trên đó, một người lại dờ dẩn ngồi trên sàn nhà, khuôn mặt thâm tím như vừa bị người ta đánh.

Phong Dật Hàn thu hết một màn này vào trong mắt, trên người hắn cũng tỏa ra sát khí nồng đậm như hung thần.

Ngay lúc đó, đèn cấp cứu chợt tắt, cánh cửa cũng được mở ra, bác sĩ mặc áo trắng toát làm trái tim người ta lạnh đi vài phần, khuôn mặt của ông tràn ngập tiếc nuối đi về phía Dạ Tích Dương.

"Cậu là người nhà của bệnh nhân vừa được chuyển vào đúng không?"

Bản thân đứng dậy, "Vâng, cô ấy..."

"Xin lỗi gia đình, chúng tôi đã cố gắng hết sức, cô ấy đã không qua khỏi."

Nói rồi bác sĩ cũng lắc đầu quay lưng đi, bỏ lại phía sau là khuôn mặt ngỡ ngàng của ba người con trai. Không qua khỏi? Cô ấy không qua khỏi sao?

Trái tim dường như ngừng một nhịp, đau không chịu được.

Chết tiệt!

P/s: ôi, cuối cùng thì mị cũng viết xong cái seri chương máu chó rồi, từ chương sau sẽ cứng cố thể lực và tự tin khoe cá tính nhá, ôi mệt quá. Mọi người ngủ ngon!

Bạn đang đọc truyện *Xùy Xùy, Các Nam Chính Mau Tránh Ra* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28: Tôi đồng ý!

Ba con người đang ngồi trước phòng bệnh không hề để ý trong mắt của ông bác sĩ vừa thông báo với mình lóe lên tia giao hoạt, trò này có vẻ vui ấy nhỉ!

Thông thả đi vào một góc khuất, lớp mặt nạ da người được tháo ra lộ ra gương mặt lồi khuyh quốc khuyh thành, đôi mắt thường ngày ngoan hiền cũng lóe lên tia giao hoạt. Cái trò này có được cho là trả thù thường ngày hai tên kia hay mặt nặng mày nhẹ với hắn không đây.

Nhưng mà hắn cũng cảm thấy tương đối là bất ngờ đấy, không phải trước kia ghét Mạc Nhiên ra mặt luôn sao, giờ sao lại quay ngoắc 180 độ thế a, Mạc Nhiên kia quả nhiên là bản lĩnh. Nghĩ tới đây hắn lại nhớ tới cảnh khi nãy ở trong phòng cấp cứu.

.....

Phòng cấp cứu dường như chìm trong bóng đêm, sau khi giải quyết hết đám y tá phức kia, vị bác sĩ già đáng kính từ từ tiến về chiếc giường chính giữa phòng, trên giường là một cô gái mặc đồng phục trường trung học Shine, cả người toát ra hơi lạnh toát.

Nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt trần ngập phấn son kia, trên môi của bác sĩ nở một nụ cười nghiền ngẫm. Mạc Nhiên a, có lẽ cô nên cảm ơn việc mình có một ông anh họ tuyệt vời rồi, nếu không thì hẳn bây giờ cô đã chết không thể nghỉ ngơi.

Nếu không phải tôi nợ Mạc Mặc Ly một điều kiện thì cũng chẳng việc gì phải bất chấp nguy hiểm, bất chấp việc gặp phiền phức với ông già kia để cứu cô đâu a, hơn nữa còn mất công đi phá lệ đi chế thuốc giải cho độc mà mình chế ra.

Thông thả rút một ống tiêm từ trong túi áo, bên trong đựng chất lỏng màu đỏ rực ghê người. Cười nhẹ một tiếng, tiêm trực tiếp vào cánh tay trắng nõn của người con gái trên giường như một sự trả thù.

Nhận thấy cơ thể cô dần có phản ứng, người nợ cũng lui ra một bước, trầm mặc mà đứng như chờ đợi điều gì đó.

Đôi mắt xinh đẹp của người nằm trên giường bật mở, trong mắt cô xẹt qua tia lạnh lùng như có như không, dường như cảm nhận được sự có mặt của vị bác sĩ kia, cô gái nhẹ nhàng lên tiếng đánh vỡ sự trầm mặc:

"Điều gì đã khiến anh phá vỡ nguyên tắc mà đi chế thuốc giải vậy? Không sợ lão già kia biết được sao?"

Người nợ có hơi bất ngờ với câu hỏi của cô, nhưng rất nhanh lại khôi phục như thường, nụ cười đùa cợt trên môi vẫn không tắt.

"Ai da, cô không sợ tôi báo cáo với lão già hỏa kia sao? Mà sao cô nhận ra tôi thế a?"

Khẽ liếc nhìn cái bản mặt trên cột kia, cô chỉ trầm ngâm, từ từ nhắm mắt lại. Nhận thấy không có gì thú vị nữa, người nào đó nhún vai một cái tính bỏ đi,

nhưng vừa nắm lấy tay nắm cửa thì giọng nói nhẹ nhàng lại vang lên sau lưng:

"Hàn Du, phiền anh gửi lời cảm ơn của tôi tới người đó. Còn nữa, mai mốt kiếm cái mặt nạ nào thật chút đi, nhìn giả chết được."

Bạn nam nào đó khựng lại một chút, sau đó cười nhẹ, khuôn mặt lộ ra tia hứng thú. Cơ mà... mặt nạ hần dày công chế tạo mà bảo giả giả là sao a!

Hung hăng liếc người trên giường một cái, sau đó mới bình ổn lại tâm trạng, quyết định chơi mấy người ngoài kia một vô để xả stress vậy.

Phòng chừng mấy người ngoài kia mà biết được suy nghĩ của hần chắc sắc máu chết quá.

.....

Sau một hồi chìm trong đau khổ, Dạ Tích Dương mới lững thững đứng dậy, khuôn mặt lạnh như băng bước về phía Phượng Mặc Dung. Xách cái người còn đang hoang mang dưới đất lên, ném mạnh vào tường. Người nọ cũng chỉ đồ ỉn đứng dậy, không một lời oán than.

"Mày, là mày, mày hại chết cô ấy đúng không? Rốt cục mày đã làm gì khiến cô ấy lạnh như băng nằm trong phòng y tế vậy hả?"

Mặc kệ Dạ Tích Dương có quát to thế nào, Phượng Mặc Dung cũng chỉ đưa ánh mắt kinh ngạc về phía hần. Tên này nói gì, cô lạnh như băng nằm trong phòng y tế?

Vội vàng nắm cộ áo của Dạ Tích Dương lay lay, "Cậu nói cái gì? Hồi chiều tôi cũng chỉ làm cô ấy gãy tay thôi, sao có thể lạnh băng nằm trong phòng y tế được?"

Dạ Tích Dương nghe thế cũng ngây ngẩn cả người, không liên quan tới tên này sao? Khuôn mặt của hần càng lúc càng trầm xuống, móc điện thoại trong túi quần, bấm một dãy số:

"Điều tra về những gì xảy ra ở phòng y tế trường Shine vào chiều này, tôi muốn tối nay phải có kết quả!"

Lạnh lùng cúp máy, không quên liếc Phượng Mặc Dung một cái, sau đó mới vội vã bước vào phòng cấp cứu. Hần muốn sống phải thấy người, chết phải thấy xác, cô muốn thoát tới âm ti địa phủ thì cũng phải có bằng chứng mới được, không thì đừng hòng!

Thế nhưng trong phòng cấp cứu lại trống không, tối thui không có lấy một bóng người. Vậy xác của cô ở nơi nào?

Chết tiệt!

Vội vàng chạy ra khỏi cửa, bắt lấy một y tá:

"Cô nói nhanh, bệnh nhân vừa được chẩn đoán tử vong ở phòng cấp cứu đi đâu rồi?"

Y tá kia ngệt mặt ra nhìn bạn nữ nam nào đó, bệnh nhân tử vong? Có sao? Sao cô không biết vậy a.

"Em gì à, chắc em nhầm rồi, cả ngày hôm nay làm gì có bệnh nhân nào tử vong trong phòng cấp cứu, còn bệnh nhân khi nãy được chuyển xuống phòng bệnh để chờ theo dõi rồi em à."

Thế còn ông bác sĩ khi nãy thì sao? Dạ Tích Dương cũng đơ mặt nhìn chị y tá, không lẽ là lừa bịp à? Hần phải đi nhìn một cái a.

"Thế cô ấy có sao không? Cô ấy nằm phòng nào?"

"Cô bé đó cũng không có bị gì nặng, chỉ là bị nứt xương cộng thêm làm việc quá sức nên mệt mỏi thôi, về nhà chú ý chút là được, không chừng mai có thể xuất viện rồi. Cô bé nằm phòng 503 đó."

Nói rồi chị y tá cũng đi thẳng giống như sợ chỉ cần ở thêm một giây nào nữa người thiếu niên trước mắt sẽ nhào lên cắn mình ấy.

Dạ Tích Dương vội vàng tiêu hóa mớ thông tin vừa mới nhận được. Chỉ bị nứt xương và mệt mỏi? Rõ ràng có gì đó không đúng, khi nãy chẳng phải cả người cô lạnh như một xác chết, thậm chí hơi thở cũng mong manh như thể không có, sao có thể chỉ đơn giản là suy nhược? Chuyện này cần phải điều tra một chút đây, hần nghĩ thấy mùi không bình thường.

Âm trầm đi về phía cầu thang hướng tới phòng 503. Hần phải lên trên nhìn cô một cái thì mới có thể yên tâm mà về được.

.....

Mạc Nhiên cố sức tiêu hóa cái mớ thông tin mình vừa nhận được, cô dường như đã có hoàn toàn kí ức của nguyên chủ rồi a.

Đôi mắt cô kè lên tia lạnh như băng. Cô thật sự phải bội phục cô gái này, bản thể cũng chỉ là một thiếu nữ mười sáu tuổi mà thôi, thiếu nữ mười sáu tuổi đẹp vô tư vô lo lại phải gánh trên vai gánh nặng gia tộc to lớn, mối thù giết cha mẹ bao la như trời như biển.

Một người như thế xứng đáng nhận cái kết bi thảm trong tiểu thuyết hay sao? Cô không dám nghĩ nữa, trước kia không biết thì thôi, nhưng một khi đã biết rồi thì cô thế phải giúp bản thể này hoàn tất những chuyện mà cô bé chưa thể làm được. Cô chính là Mạc Nhiên, là trưởng nữ của Mạc gia, là gia

chủ trương lại của Mạc gia, cô không thể để cơ nghiệp của tổ tiên rơi vào tay kẻ thù ác không có nhân tính như ông bác của mình được.

Cô nhất định phải đòi lại tất cả những gì ông ta đã lấy của cô.

Nhưng trước hết cô phải có thực lực đã. Thông thả rút điện thoại trong túi ra, tìm trong danh bạ một dãy số quen thuộc, nhẹ nhàng đặt điện thoại bên tai. Chỉ nghe thấy bên kia đầu dây là một giọng nam trầm thấp:

"Alo? Chỉ mới một ngày mà cô đã nghĩ thông rồi sao?"

Trong giọng nói của người nọ có chút cười cợt, cô cũng không mấy bận tâm, chỉ cười nhạt đáp lại:

"Tôi đồng ý! Nhưng với điều kiện..."

P/s: Cuối cùng cũng xong một chương, các nàng thấy chương này thế nào a~

Bạn đang đọc truyện *Xây Xây, Các Nam Chính Mau Tránh Ra* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Điều kiện

"Tôi đồng ý, nhưng với một điều kiện!"

Người bên kia đầu dây nghe thấy giọng nói tràn ngập chắc chắn của cô thì có chút ngỡ ngàng, nhưng rất nhanh sau đó lại trầm tĩnh giống như hấn đã lường trước được chuyện này vậy, trong giọng nói của hấn chứa đựng sự nghiêm túc như có như không.

"Cô nói thử xem nào."

Là thương nhân thôi, hấn cũng không muốn làm chuyện vô ích hay lỗ vốn, lần này nhờ tới cô ta cũng là do có mục đích nhất định. Ban đầu hấn định lựa chọn Mạc Linh Nhi, bởi vì hấn nhìn ra cô ta cũng tương đối có đầu óc, rõ ràng chỉ với vài câu nói cũng khiến người ta cuống theo những gì cô ta sắp đặt, tất nhiên là hơn hấn vị hôn thê hồ Mạc Nhiên không có gì đáng để bàn cãi rồi.

Nhưng khi Mạc Nhiên xuất hiện thì lại khác, cô gái này vừa có thể khiến mọi người đi theo sự sắp đặt của mình chỉ bằng vài câu nói, vừa không khiến hình tượng ngu ngốc của mình bị phá vỡ, nếu đứng trên phương diện của một người mua hàng mà nói, Mạc Nhiên này có phần hơn.

Bất chợt hấn nhớ lại tin tức Mạc gia đại tiểu thư làm chấn động cả giới tài chính nhiều năm trước, dường như hấn đã hiểu mờ một chút chuyện rồi.

Một đại tiểu thư cao quý tài năng của Mạc thị lại biến thành cô gái thiếu não đánh đá chỉ trong một thời gian ngắn thì quả là một chuyện khó có thể giải thích, nhưng nếu nhìn ở góc khác thì mọi chuyện cũng không quá khó hiểu.

Sự thay đổi của Mạc Nhiên chỉ xuất hiện sau cái chết của cha mẹ mình, nếu vậy sự thay đổi kia là do quá sốc trước thảm cảnh gia đình hay là sự ảm nẫn cho một âm mưu trả thù to lớn?

Nếu là trước kia có lẽ hấn sẽ nhếch mép khinh thường mà lựa chọn cái đầu tiên, nhưng sau khi nhìn thấy biểu hiện của Mạc Nhiên vào đêm dạ tiệc đó, hấn lại chắc chắn với nhận định sau.

Không thể không bội phục tài năng diễn kịch của cô ta, một cô nhóc chưa tới tuổi mười tám lại có thể diễn xuất sâu như vậy, ảm nẫn như vậy chịu bao tải nhục cay đắng, chắc chắn kẻ thù kia cũng không phải hạng vừa tí nào, mà hấn cũng mờ mờ đoán ra là ai rồi.

Những điều đó đã khiến hấn đưa ra quyết định lựa chọn Mạc Nhiên, hấn cần một bạn hợp tác có đầu óc, đồng thời cũng biết chuyện gì nên làm chuyện gì không nên làm.

Mạc Nhiên chỉ chờ câu nói này của hấn, cô nhẹ nhàng đáp:

"Tôi muốn góp vốn vào dự án MIKE mà anh đang âm thầm đầu tư."

Nguyên chủ này cũng quá lợi hại rồi, ngay cả chuyện Dạ Tích Phàm âm thầm bỏ tiền túi ra đầu tư một dự án lớn hai tháng trước mà cũng biết. Bản thân nguyên chủ cũng có ý muốn chen một chân vào nhưng không có cơ hội, nay, ông trời lại cho cô một cơ hội ngàn vàng thế này, ngại gì mà không thử chứ?

Một khi đầu tư thành công dự án này, lợi nhuận của nó phải nói là không biết đếm sao cho hết, nếu có thể thành công, cô có thể đặt một chân vào lĩnh vực du lịch đầy tiềm năng, từ đó thực hiện được bước đầu trong kế hoạch trả thù của mình.

Nhưng nói dễ hơn làm, muốn thuyết phục Dạ Tích Phàm hợp tác không phải là chuyện dễ, ai mà không muốn độc chiếm miếng bánh ngon lành kia một mình chứ, huống chi là một con cáo già trên thương trường như Dạ Tích Phàm.

Nụ cười nghiền ngẫm trên môi của Dạ Tích Phàm càng sâu, hần không chọn nhầm người, rất biết nhìn xa trông rộng, nhưng muốn hần cho cô ta chen chân vào à, đâu có dễ như thế!

"Tại sao tôi phải tin ở cô nhỉ? Lỡ cô trở thành một gánh nặng khiến tôi không thể dành được dự án này thì sao? Làm sao tôi biết được năng lực của cô tới đâu chứ."

Hần cũng chưa mất trí, ai mà biết thiên tài kinh thương của nhiều năm trước có bị lụi nghề sau ngần ấy năm giả ngu, chưa kể tới chuyện năm đó cô ta là thiên tài có phải là do người ta nói quá không nữa kia.

Dường như biết trước phản ứng của Dạ Tích Phàm, cô chỉ tự tin cười nhẹ, động tác gõ trên màn hình điện thoại không chút ngại ngùng.

"Anh chờ tôi thêm mười lăm phút nữa đi, tôi sẽ khiến anh không thể nghi ngờ năng lực của tôi."

Đừng coi thường nhau thế chứ! Từ sau khi tiếp nhận kí túc của nguyên chủ, cô còn tự cảm thấy giật mình nữa là. Nguyên chủ dù gì cũng chỉ là một cô nhóc mười sáu tuổi không hơn không kém, thế nhưng năng lực thì không hề dừng lại ở con số mười sáu.

Từng mưu tính, từng suy nghĩ trong đầu cô bé này không phải ai cũng có thể nghĩ ra. Bây giờ cô có thể chắc chắn một điều, cái chết của cô bé này trong nguyên tác không chỉ đơn giản là một sự trả giá cho những lần gây chuyện với nữ chủ, chắc chắn nó nằm trong một âm mưu đen tối nào đó và cô chính là nạn nhân.

Sau khi gõ xong con số cuối cùng, cô lập tức bấm gửi cho người ở bên kia đầu dây.

Hần thật tò mò cái gọi là không thể nghi ngờ năng lực mà Mạc Nhiên đề cập tới, hần muốn xem thử cô ta sẽ làm gì để thuyết phục hần đây, hần càng muốn xem thử thiên tài năm đó có bản lĩnh ra sao.

Nhận thấy màn hình điện thoại reo lên từng hồi báo hiệu có tin nhắn gửi tới, hần thông thả lướt ngón tay thon dài của mình trên màn hình điện thoại, mở tin nhắn.

Trầm ngâm một lúc lâu, trong mắt hần càng lúc càng hiện lên tia kích động rõ ràng, động tác trên tay càng lúc càng gấp gáp, từng con số trên màn hình điện thoại như xoáy vào mắt khiến máu trong người hần sôi lên sùng sục.

Những con số nhìn có vẻ đơn giản lại nói lên toàn cục của cuộc tranh giành lần này, cái nhìn rất trực quan nhưng không hề phiến diện chút nào, phân tích từng ưu, khuyết điểm của từng nhà đầu tư, thậm chí còn chỉ ra được thiếu sót mà hần đang trần trờ.

Giỏi, đúng là rất giỏi, cái này là do một cô bé mười sáu tuổi làm thật sao? Đúng là nhân tài thì không đợi tuổi. Nếu lần này hợp tác với Mạc Nhiên, hần tin chắc dự án kia sẽ về tay bọn họ.

Điện thoại rung lên từng hồi báo hiệu có cuộc gọi tới. Là Mạc Nhiên!

Kiểm chế kích động mà nhấc máy, bên kia đầu dây truyền tới giọng nói ngọt ngào.

"Thế nào, anh thấy sao? Nhiều đó đủ sức thuyết phục rồi chứ?"

Cô không tin mình đã làm tới như thế rồi mà hần còn ậm ừ, hơn nữa tình thế bây giờ của hần cũng không mấy tốt lắm. Theo trí nhớ của nguyên chủ kia thì ngay từ đầu Dạ Tích Phàm đã gặp phải bất lợi bởi hần lấy danh nghĩa cá nhân bí mật đầu tư nên không có chỗ dựa về mặt gia tộc, vì thế hiển nhiên sẽ bị mấy lão già có quyền thế gia tộc đè nặng.

Nhưng người này cũng không phải hạng thường, có thể cảm cực tới hôm nay vẫn chưa rơi vào thế hạ phong chứng tỏ hần cũng là một con cáo già. Cô tin chỉ cần mình thuận tay đẩy thuyền một chút thôi, hần và cô sẽ thành công.

Dạ Tích Phàm cười nhẹ một tiếng, giọng nói vẫn ôn nhu như vậy, "Đã đủ. Thật không ngờ Mạc đại tiểu thư kiêu căng đánh đá thiếu não nổi tiếng lại có bản lĩnh như thế. Thật khiến người ta bất ngờ a!"

Bây giờ hần đã không còn lí do gì để từ chối Mạc Nhiên nữa rồi, cô ta quả là một đối tác hoàn hảo.

"Tôi không dám nhận lời khích lệ này của Dạ tổng đâu a, chỉ mong sau này anh chiếu cố tôi nhiều một chút, chúng ta hợp tác vui vẻ là được rồi, đúng không nào?"

Cô cũng không biết tên này khen thật hay khen đều đây, dù sao quan hệ hợp tác đôi bên cùng có lợi của hai người đã được thiết lập, cũng nên sống hòa nhã với hần một chút, nếu không cô cũng không biết bị con sói đội lốt cừu kia hớ lúc nào đâu.

"Ha ha, tất nhiên rồi, hi vọng hai ta có thể hợp tác vui vẻ, Mạc đại tiểu thư."

P/s: ha ha, mọi người thấy Phàm ca của ta đủ ngầu chưa a~

Bạn đang đọc truyện *Xìu Xìu, Các Nam Chính Mau Tránh Ra* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 30: Đêm không yên tĩnh

Trong căn phòng tối, thiếu niên với dáng người mảnh khảnh, khuôn mặt loli khuynh quốc khuynh thành thâm tím, khóe miệng rỉ máu tươi miến cường ngồi trên sàn nhà, trên cao kia là một người đàn ông trung niên dáng người rắn rỏi, khuôn mặt ông ta khuất sau màn đêm.

Trong không khí vẫn còn vương chút mùi vị tanh nồng của hỗn hợp máu tươi và mồ hôi, đủ để thấy người đang miến cường ngồi trên mặt đất kia chịu trận thế nào.

Người đàn ông trung niên kia không thèm quay đầu lại liếc thiếu niên lấy một lần, giọng nói lạnh lạnh như ma quỷ đi vào lòng người:

"Nói, là cậu cứu nó đúng không."

Không phải câu hỏi, là một lời khẳng định, dường như ông ta đã đoán trước được kết quả. Thiếu niên ngồi trên mặt đất dường như biết trước kết cục của mình, hắn chỉ đưa tay lau đi vệt máu trên khóe miệng, nụ cười tình nghịch trên môi vẫn không chút thay đổi.

"Chủ nhân a, sao lại nghi oan cho tôi như thế chứ, tôi nào dám!"

Vẫn cái giọng nửa đùa nửa thật thường ngày, đáng yêu khiến người ta muốn tan chảy, nhưng với điều kiện không phải người đàn ông sắt đá trước mặt hắn. Người đàn ông trung niên nghe thế cũng chỉ cười nhếch mép, không hề báo trước mà tiếp tục tung một cú đá vào người thiếu niên.

Lúc này thiếu niên đã không thể ngồi dậy được nữa, phun một ngụm máu, nằm bẹp trên sàn không ngừng ho khan.

"Ai sai khiến cậu làm điều đó?"

Thiếu niên dường như đã tới cực hạn, thế nhưng vẫn kiên trì giữ cái nụ cười đáng đánh đòn trên môi, "Không liên quan tới tôi."

Người đàn ông trung niên kia dường như biết không thể moi được gì từ thiếu niên nọ, khuôn mặt ông ta có hơi trầm xuống, giọng nói lạnh lùng vang vọng trong không trung.

"Đừng để tôi bắt được thóp của cậu, nếu không thì..."

Dù ông ta không nói ra, thế nhưng ai cũng biết đằng sau từ "thì" đang được kéo dài kia là một điều rất kinh khủng. Thiếu niên cũng chỉ cười nhẹ, lão đảo đứng lên toan đi về phía cửa phòng.

Giọng nói đều đều lạnh nhạt lại vang lên bên tai, "Giám sát Mặc Nhiên thật kĩ cho ta. Ta có dự cảm không lành về con nhóc đó."

"Dạ." thiếu niên lão đảo bước ra ngoài.

Cánh cửa phòng vừa khép lại, Hàn Du không thể gắng gượng nổi mà khụy xuống. Hít một hơi thật sâu, hắn tiếp tục đứng dậy cố gắng bước đi.

"Cần giúp không?"

Vẫn cái phong thái ôn nhu như gió xuân đó, ôn nhu tới mức khiến người ta tức tới trào máu. Đây chính là suy nghĩ trong lòng của bạn nhỏ vừa bị đánh nào đó.

"Anh đừng dùng cái giọng điệu ôn nhu như thế nói chuyện với một người đang ghét anh tới tận xương tủy chứ, như thế càng khiến người ta nghĩ anh đang đùa cợt họ đó a."

Đúng là đánh chết cái nết không chừa, bị đánh tới thừa sống thiếu chết mà vẫn mở miệng châm chọc người ta được. Khuôn mặt thâm tím không thể che giấu hết tia châm chọc của thiếu niên dành cho người đối diện.

Người nọ cũng chẳng nói gì, rất tự giác đỡ một tay của Hàn Du, dường như cảm thấy thiếu niên sống còn quá dễ chịu, hắn không chịu thua kém mà châm một câu.

"Từ điều kiện hôm nay ra, còn hai lần nữa, lo mà trả hết nợ đi."

Thiếu niên nghe thấy thế thì cười khinh bỉ, trong mắt tràn ngập tức tối, "Này, anh cũng quá gian rồi, lần này tôi vì anh mà bị đánh tới thừa sống thiếu chết thế này, không giảm giá cho tôi chút nào sao?"

"Cậu nghĩ sao?"

Trong ngữ điệu tràn ngập tia đùa cợt, người nghe dùng đầu gối suy nghĩ cũng biết yêu cầu của hắn đã bị bác bỏ không chút thương tiếc. Dường như nghĩ

tới điều gì đó, thiếu niên lại giờ giọng đùa cợt:

"Tôi luôn thắc mắc tại sao mấy người đàn ông kim cương giống Dạ Tích Dương hay Phong Dật Hàn đột nhiên lại quay ngoắc 180 độ mà yêu thích Mạc Nhiên không buông tay, cuối cùng thì hôm nay tôi cũng hiểu rồi a... quả là thú vị!"

Hình như cảm thấy lời nói còn chưa đủ sức thuyết phục, Hàn Du còn đưa lưỡi liếm cánh môi ướt át đỏ tươi vì máu, hình ảnh quyến rũ như vậy đập vào mắt Mạc Mặc Ly lại rất chói mắt.

"Sẽ thế nào nếu điều kiện thứ 2 của tôi là cậu phải làm "vịt" trong ba tháng nhỉ?"

Một câu nói tương tự như băng quơ lại khiến bạn nhỏ nào đó giật nảy cả mình. Đùa à, hán cũng chỉ chọc anh ta một chút thôi mà, có cần phải làm quá thế không a!

Không khí yên lặng cứ như thế bao trùm cả hai suốt quãng đường còn lại. Đột nhiên Mạc Mặc Ly dừng lại, nụ cười ôn nhu đã trở lại trên khuôn mặt tuấn mĩ, "Tôi đưa cậu tới đây thôi, về cần thận nha."

Nói rồi hán cũng không chút lưu luyến mà bước đi.

Chờ cho Mạc Mặc Ly quay lưng đi, Hàn Du mới lăm bằm trong miệng, "Cô gái đó gửi lời cảm ơn tới anh."

Không phải hán chơi xấu đâu, hán chắc chắn Mạc Mặc Ly có thể nghe thấy, bằng chứng là trong một thoáng nào đó, bóng lưng của người kia thoáng cứng đờ.

.....

Tiếng đồ sứ vỡ nát không ngừng vang lên giữa đêm khuya tĩnh lặng kèm theo đó là tiếng chửi rủa như dạ quỷ khiến người ta sờn cả da gà.

Tại sao tại sao tại sao? Tại sao Mạc Nhiên kia lại lớn mạng như thế chứ? Cô ta có gì tốt để ông trời ưu ái tới như vậy?

Cô ganh tị với cô ta, tại sao cô ta vừa sinh ra đã ngâm thìa vàng, đã là đại tiểu thư cao quý của Mạc gia, tại sao cô ta chẳng làm gì cũng được thừa kế cả khối tài sản khổng lồ, tại sao Dung lại yêu thích một người đáng ghê tởm như cô ta, tại sao ông trời lại ưu ái cứu cô ta hết lần này tới lần khác?

Còn cô thì sao? Sao ông trời không chịu mở mắt với cô cơ chứ?

Ngay từ khi sinh ra, cho dù cái thân phận tiểu thư Mạc gia đã là danh chính ngôn thuận nhưng cô vẫn không được phép ngồi vào mà phải cực khổ lay lắt trong cô nhi viện tranh từng miếng cơm từng mảnh chiếu với đám trẻ dơ bẩn hạ đẳng kia.

Lần đầu tiên mà cha nhìn nhận cô chính là cái ngày mà cô gặp Dung. Ông nói chỉ cần cô tiếp cận Dung, chỉ cần cô khiến Dung nghe lời cô thì ông sẽ đón cô về Mạc gia. Và cô đã làm theo!

Khoảng thời gian ở cạnh Dung chính là lúc cô hạnh phúc nhất, nhưng dường như ông trời cũng muốn chống đối cô mà. Một ngày kia con nhỏ Mạc Nhiên kia đã cướp Dung đi, nó thậm chí chẳng cần làm gì cũng có thể khiến Dung rời khỏi tay cô, đập đổ mọi thứ của cô một cách dễ dàng. Kể từ ngày đó trong lòng cô đã thề rằng, có Mạc Nhiên thì không có cô!

Kể từ đó cô không ngừng cố gắng, đập lên không biết bao nhiêu đồng bạn để trở nên mạnh hơn, để có một ngày giẫm nát Mạc Nhiên dưới gót giày, để đoạt lại tất cả những gì đáng ra phải thuộc về cô.

Cái khoảnh khắc nhìn thấy một Mạc Nhiên bị người người khinh bỉ thóa mạ, cảm giác của cô thỏa mãn đến cùng cực, trong lòng cô không ngừng khinh thường cô ta, tự nhận thấy cô ta không xứng làm đối thủ của mình.

Thế nhưng hình như cô ta quá mức may mắn. Dựa vào cái gì một người không biết liêm sỉ như cô ta lại được Dung để mắt tới? Cô không cam lòng, cô muốn giết à!

Nhưng vì có gì à lại được cứu sống chứ? Vì sao lúc cô ngỡ rằng bản thân đã thành công thì mọi chuyện lại đi theo chiều hướng có lợi cho Mạc Nhiên?

Đập nốt cái chậu cuối cùng, thờ dốc ngồi xồm xuống nền nhà, khuôn mặt xinh đẹp kia vận vẹo như ác quỷ.

Cô không cam lòng, không được, sao cô có thể thua một kẻ đầu óc bả đậu như Mạc Nhiên chứ? Trên môi Mạc Linh Nhi nở một nụ cười tự tin tới chói mắt. Cứ chờ mà xem, cô không tin cô ta thoát mãi được, thoát được lần này nhưng còn lần sau, lần sau nữa thì sao? Cô không tin cô ta có thể may mắn như thế.

Chỉ cần cô ta biến mất, không phải tất cả mọi thứ sẽ thuộc về cô hay sao?

Đêm nay, có lẽ không mấy tĩnh lặng như vẻ bề ngoài, những con ác quỷ đang dần lộ diện. Rốt cục thì ai là người thắng cuối cùng đây?

P/s: chương này chỉ là một chương xàm xàm để làm nền cho những âm mưu tiếp theo. Đừng vì sự xàm của chương này và sự ảo tưởng của bà Linh Nhi kia mà ghét bỏ mị a~ còn nữa, mị khẳng định là mị chỉ viết ngôn tình thôi nhá!

Chương 31: Lời hứa

Ngoài trời, từng bông tuyết đang lất phất bay, con gió lạnh buốt như muốn cào xé tim gan không ngừng thổi qua những cành cây trơ trọi giữa mùa đông rét mướt.

Từng chùm đèn được thắp lên làm ấm cả một góc trời, tiếng nói cười riu rít khiến không khí tiêu điều của những ngày cuối đông dường như không còn nữa, từng tốp người đi đi lại lại đủ để người ta biết nhà này đang mở tiệc ăn mừng.

Đêm nay là giao thừa...

Mọi người trong gia tộc như thường lệ tụ họp lại với nhau, mỗi người treo trên mặt mình nụ cười giả dối, cùng chúc tụng nhau những thứ trái lòng mình.

Nhưng trái ngược hoàn toàn với không khí náo nhiệt ấm cúng nơi chính sảnh, ở một góc khuất ít người qua lại nào đó trong Mạc gia, một căn phòng tối om không chút hơi người, đồ đạc cũ kĩ đang run lên từng hồi trước cơn gió đông lạnh lẽo vô tình cũng giống như người đàn bà xanh xao ốm yếu đắp trên mình một mảnh áo rách đang cố chống chọi với trời đông lạnh giá.

Cô đã ngồi trước cửa sổ gần ba tiếng rồi, bóng lưng gầy yếu kia toát lên tia tang thương khó nói nên lời, đôi mắt cô nhìn về nơi xa xăm như đang cố kiếm tìm một hình bóng nào đó, khuôn mặt nhợt xanh xao in đầy dấu vết của thời gian và cái mưa cái gió của cuộc đời. Ai có thể tin người đàn bà này chỉ mới bước qua tuổi ba lăm chứ?

Dường như trong cô tồn tại một nỗi đau, một niềm hối tiếc khó có thể nguôi ngoai. Lại một năm nữa đã trôi qua nhưng nỗi đau trong cô chưa một phút nào thôi kêu gào.

Cô cứ lặng im ngồi đó, mặc cho từng cơn gió như muốn cắt da cắt thịt đập vào người. Bất chợt, một chiếc áo nhỏ nhắn được đắp lên đôi vai gầy guộc của cô, đôi bàn tay bé nhỏ nhẹ nhàng xoa mái tóc dài đã héo vàng theo năm tháng, giọng nói trong trẻo như tiếng chim sơn ca cất lên bên tai cô.

"Cô không ngoan rồi! Cô giáo bảo người nào không biết tự bảo vệ bản thân, dễ bị cảm lạnh thì là đứa trẻ không ngoan."

Người đàn bà ngơ ngác nhìn về gái trước mắt, đôi mắt to tròn long lanh sáng lấp lánh như ánh sao được bao bọc bởi hàng mi dài cong vút, cái mũi nhỏ nhắn cao cao, môi hồng chúm chím như hai cánh hoa không tô mà đỏ, làn da trắng mịn màng mà không chút tí vết, đây chính là thiên thần sao?

Bàn tay nhỏ bé kéo tay người đàn bà khiến cô bừng tỉnh, đôi mắt xinh đẹp tràn ngập dấu chấm hỏi kia khiến mà nhìn không được mà phì cười.

"Cô bé, sao con lại lạc vào đây vậy?"

Người đàn bà nhẹ nhàng vuốt ve gò má phúng phính kia, trong đôi mắt cô toát lên tia dịu dàng của một người mẹ khiến bé con nào đó nhắm mắt chìm đắm trong suối mắt ngọt ngào kia. Con trai cô chắc cũng lớn như vậy rồi nhỉ.

"Con đang trốn khỏi cái vũ hội nhảm chán ngoài kia ạ. Mấy cô ngoài đó cứ nhéo mặt con hoài làm con khó chịu lắm, thế nên con trốn ra đây. Cô ơi, sao cô ở đây có một mình vậy ạ? Ngoài này lạnh lắm, sao cô không vào trong kia cho ấm?"

Người phụ nữ cũng chỉ cười nhẹ trước câu hỏi ngây thơ của cô bé, ánh mắt của cô nhìn về phía xa xăm, giọng nói nhẹ bằng tan trong không khí, "Cô không thể con à."

Đúng vậy, cô không thể, không thể thoát ra khỏi cái lồng giam chật hẹp này, không thể quang minh chính đại bước ra ngoài sáng, bởi vì... cô đã giao linh hồn mình cho quỷ dữ mất rồi.

Bé con nào đó vẫn không hiểu, cái đầu nhỏ nhắn nghiêng hẳn qua một bên, trên mặt ngập tràn ý tò mò. Tại sao cô lại không ra ngoài được nhỉ? Có phải là do có người xấu đang giam giữ cô giống như trong mấy câu chuyện mà cô giáo hay kể không nhỉ?

"Cô ơi, có phải có người xấu đang bắt giam cô không? Đừng lo, con sẽ nhờ ba hoặc là bác đánh hết bọn người xấu và cứu cô ra ngoài nhé!"

"Thế ba và bác con là ai?" Người đàn bà vui đùa hỏi, đôi tay nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt bầu bĩnh đáng yêu kia.

Cô bé nghe thế thì hai mắt sáng lên, trên mặt ghi rõ hai chữ "tự hào", vui vẻ đáp, "Ba con là Mạc Văn Hạo còn bác là Mạc Văn Vũ, hai người đó chính là thần tượng trong lòng con đó cô."

Trong phút chốc, đôi mắt người đàn bà nọ lóe lên tia thù hận, bác của con sao? Lực đạo trên cái tay đang vuốt ve khuôn mặt cô bé không tự giác mà tăng thêm. Người đàn ông kia sẽ cứu cô sao? Quả là mơ tưởng mà, chẳng phải chính ông ta chính là ác quỷ luôn đeo bám cô không tha hay sao?

Chỉ vì khuôn mặt này, khuôn mặt giống với người phụ nữ hắt ta mãi mãi không thể có được mà hắt đã hủy hoại cả gia đình nhỏ bé của cô. Chồng cô bị hắt hại chết, đứa con trai duy nhất cũng phải lìa xa, bản thân cô lại bị hắt giam ở một nơi khi họ cò gậy thể này chỉ vì thú vui bệnh hoạn của hắt. Mặc Văn Vũ, người đàn ông đó đúng là một con quỷ đội lớp người!

Người đàn bà dần chìm đắm trong hận thù của bản thân, hoàn toàn quên mất bé con nào đó vẫn còn bị mình nắm chặt.

"Ai da, cô làm con đau quá!"

Bé con không thể chịu nổi lực đạo tay của người đàn bà nọ, nhịn không được mà kêu ra tiếng. Người đàn bà như bừng tỉnh khỏi cơn mê, vội vàng xô cô bé ra, giọng nói chứa đầy hăm dọa.

"Cút ngay, cầm mày bèn mần tới nơi này của tao!"

Cô bé hoảng sợ ngồi bệt dưới sàn nhà lạnh như băng, trong mắt vẫn còn ngơ ngác cùng tia không thể tin nhìn về phía người đàn bà. Kiềm nén một tia dao động nơi đáy mắt, người đàn bà tiếp tục quát:

"Mày không nghe tao nói gì à, biến ngay. Còn nữa, nếu mày dám hé răng nửa lời về chuyện hôm nay thì đừng trách tao!"

Cô bé sợ hãi đứng lên, cố gắng kiềm nén nước mắt đang chực trào ra, run run chạy ra khỏi căn nhà đồ nát. Thở dài một hơi, người đàn bà lại tiếp tục thả hồn mình vào những bông tuyết đang lất phất rơi, chỉ là trong mắt bà có thêm một tia sầu muộn...

.....

Kể từ ngày hôm đó, bé con nỏ chẳng những không sợ người đàn bà mà còn ngày ngày bám dính không buông, luôn riu rít bên tai cô kể chuyện trường chuyện lớp, chuyện nghịch ngợm trẻ con, nói chung là kể chuyện trên trời dưới đất.

Ban đầu người đàn bà còn tỏ vẻ khó chịu, nhưng lâu dần đuối mãi bé con không đi thì cũng lờ lẩn, mặc kệ, coi như bé con nào đó là người vô hình.

Có lần người đàn bà nhịn không được tò mò mà hỏi bé, "Tại sao lại không sợ cô?"

Bé con cũng chỉ cười lém lỉnh, quơ quào bàn tay nhỏ xíu, cố làm ra vẻ thần thần bí bí trông rất buồn cười, "Bí mật ạ."

Nói rồi cô bé liền chạy vụt đi.

Hai người cứ thế mà bên cạnh nhau, không biết tự bao giờ bé con đã coi người đàn bà như người bạn tri kỉ, luôn chia sẻ mọi chuyện vui buồn; còn người đàn bà lại coi bé như một thói quen mà khó có thể dứt bỏ được.

Mãi cho tới mùa đông năm ấy, cuối cùng thì thân thể suy kiệt của người đàn bà cũng tới giới hạn, đã đến lúc bà về với Chúa rồi!

Bé con không ngừng rầm rứt khóc bên giường của người đàn bà, khuôn mặt nhỏ tèm lem nước mắt nhưng tuyệt nhiên không kêu ra tiếng nào. Cô bé không ngừng xoa xoa tay của cô, nước mắt hòa với mồ hôi từng giọt nhỏ xuống.

"Vô ích thôi con à, đã tới lúc cô phải về với Chúa rồi." người đàn bà nắm lấy bàn tay nhỏ xíu kia, trên khuôn mặt tang thương hiện lên tia nhu hòa, người đàn bà này thật đẹp, nhưng cái đẹp của cô lại bị dấu vết của thời gian chôn vùi.

"Từ khi gặp mặt tới giờ... cô... chưa từng đối xử tốt với con, con có giận cô không?"

Đưa đôi bàn tay gầy guộc kia lên xoa đôi gò má trắng trẻo của bé con lần cuối, trước khi đi cô muốn có được sự tha thứ của cô bé làm bạn với cô suốt những năm tháng cuối đời.

Cô bé nói trong tiếng nấc nghẹn ngào, "Con không giận gì cô đâu, mẹ bảo rằng là do cô có nỗi khổ riêng nên mới như thế thôi. Chỉ cần con thường xuyên làm bạn và trò chuyện thì cô sẽ dịu dàng giống như mẹ vậy."

"Vậy sao?" người đàn bà thì thầm với hơi tàn của mình, con người luôn tham lam, cô cũng muốn mình tham lam một lần cuối, dù biết là quá đáng nhưng chỉ như thế cô mới có thể nhắm mắt, "Con à, cô có thể thỉnh cầu con một chuyện được không?"

Bây giờ khuôn mặt của bé con đã giàn dụa nước mắt, đôi mắt đỏ hoe nhìn mà đau lòng, "Cô nói đi, con sẽ giúp cô mà."

"Bé con ngoan lắm... cô xin con... xin con hãy tìm con trai giúp cô... thằng bé chính là niềm hi vọng duy nhất của cô." vừa nói, tay của người đàn bà vừa run run lấy từ trong túi áo ra một vài đồng hồ quả quýt cùng một bức thư, dùng toàn bộ sức lực của mình dúi vào tay bé con. "Khi tìm thấy nó... con... hãy đưa bức thư này cho nó... nó sẽ giúp con... giúp con... cô xin con..."

Bàn tay gầy guộc kia như mất đi sức sống mà rơi xuống giường, cuối cùng thì sau bao năm tháng đau khổ, đôi mắt nhuộm màu đau thương của người đàn bà cũng có thể được nghỉ ngơi. Bé con nắm chặt hai thứ đồ mà người đàn bà vừa dúi vào tay mình, nước mắt như nước lũ trào dâng nơi khe mắt.

Cô hãy yên nghỉ đi, con nhất định sẽ tìm thấy con trai cô!

Bão tuyết đang thét lên từng cơn như muốn đánh bật căn nhà siêng vẹo cũ kĩ kia giống như lần gặp mặt năm ấy, chỉ khác là... lần này lại là một cuộc chia

ly không hẹn ngày tái ngộ...

.....

Giật mình thức giấc, Mạc nhiên đưa tay nhẹ nhàng xoa mồ hôi đang chảy dài trên trán. Tại sao cô lại mơ thấy chuyện năm đó chứ?

Đôi mắt xinh đẹp vốn yên tĩnh như mặt hồ lại lẳng tăng ngọn sóng, đây chính là lời nhắc nhở của chính chủ về bước tiếp theo của kế hoạch trả thù sao?

Khỏe miệng cô nhếch lên thành một độ cong hoàn mỹ, Mạc Văn Vũ, ông cứ chờ đi, từ từ mà thưởng thức những gì tôi sắp làm với ông!

P/s: chương này thể nào a, có ảo diệu quá không? Cho mị xin ý kiến đi~

Bạn đang đọc truyện *Xùy Xùy, Các Nam Chính Mau Tránh Ra* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31-2: Ngoại truyện 1: Mạc Mặc Ly (1)

P/s: mị nói trước, khúc đầu có H nhá, ai không coi được thì có thể lược bỏ, nội công của mị cũng chỉ tới đây thôi, vậy nên đừng chê mị viết thiếu muối, mị không biết đầu a! Còn nữa, vì lí do hiện tại mị đang bí ý tưởng cộng với mị đang có việc bận nên sẽ ra chương chậm một chút, chắc đầu tuần sau mới có chương, hãy thông cảm cho mị a. Phần làm nhảm tới đây là chấm hết, mọi người đọc truyện vui vẻ, tạm biệt các nàng a~

Ánh trắng huyền ảo chiếu vào căn phòng tràn ngập hơi thở kích tình nóng bỏng, tiếng thở dốc cùng rên nhẹ và tiếng giường "kéo kẹt" lung lay đan xen vào nhau tạo nên một khúc nhạc mị khiến người nghe phải đỏ mặt. Quần áo rải rác khắp nơi trên nền nhà càng khiến người ta biết hai con người đang quần quít lấy nhau trên giường hiện tại làm chuyện gì.

Giọng nữ ngân nga cao vút dường như không thể chịu nổi kích thích, tiếng nức nở càng lúc càng lớn, càng lúc càng dồn dập.

"A... Em... em không chịu nổi... chậm... chậm một chút... a..."

Nhưng người đàn ông không ngừng chuyển động sau lưng cô làm sao có thể bỏ qua dễ dàng như thế, tiếng rên khẽ của cô chẳng khác nào liều xuân được khiến hắn càng thêm điên cuồng, nặng nhọc thở dốc một hơi nhưng vẫn không quên trêu chọc.

"Thật sự chịu không nổi sao... hả?"

Động tác dưới thân không hề có dấu hiệu dừng lại, thậm chí vì lời cầu xin của cô mà càng thêm dồn dập, chiếc giường không ngừng chóp lên, kèm theo là tiếng nức nở một hồi cùng tiếng thở dốc dồn dập.

Sau một hồi kịch liệt lay động, cuối cùng căn phòng cũng chìm vào yên tĩnh, trong không khí phiêu tán mùi hương đặc trưng nồng đượm.

Nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt đã say ngủ vì một hồi kia, người đàn ông ôn nhu đặt lên trán cô một nụ hôn. Care thận vệ sinh một lượt cho cả hai, hắn mới dịu dàng ôm cô vào lòng, đôi mắt nhìn về phía xa xăm.

Kí ức như chiếc hộp dần dần được mở ra, dần ùa về trong tâm trí hắn.

.....

Một buổi tối của nhiều năm trước, người phụ nữ xinh đẹp đang cố sức trên bàn mổ, khuôn mặt vã đầy mồ hôi chứng tỏ cô đang mệt mỏi tới mức nào, nhưng điều đó không làm quyết tâm trong mắt cô bị lung lay.

Bên ngoài là một hiện trường hỗn loạn, người đàn ông tuần nĩ không ngừng đi đi lại lại, miệng lầm bầm mấy câu kiểu như "Sao lâu quá vậy?" hoặc là "Sao giờ vẫn chưa ra chứ? Không phải bảo là yên tâm sao?"

Một người phụ nữ xinh đẹp khác thì ngồi yên lặng trên băng ghế, khuôn mặt cực kì bình tĩnh lạnh nhạt nhưng bàn tay nắm chặt được giấu bên trong tay áo lại tỏ cáo tâm trạng của cô, trong lòng cô là một bé trai xinh đẹp, khuôn mặt điềm tĩnh đến đáng sợ, đưa ánh mắt hoa đào mê hồn của mình nhìn xung quanh.

"Oe Oe..."

Tiếng khóc như xé tan bầu trời vang lên chấm dứt tình huống hỗn loạn bên ngoài phòng sinh, cánh cửa vừa mở ra, người đàn ông đã không chút chần chừ mà lao ngay vào, để lại phía sau là khuôn mặt ngơ ngác của nữ y tá đang ôm đứa trẻ đỏ hỏn trên tay.

Người phụ nữ đang ngồi trên ghế kia dường như hiểu được sự khó xử của y tá, cô cười ôn nhu tiến lại gần, "Cô có thể cho tôi bế một chút không?"

Y tá nọ vẫn chưa hoàn hồn, hết nhìn vào đứa bé, nhìn vào bóng lưng đã khuất sau cánh cửa của người đàn ông lại nhìn người phụ nữ ngay trước mặt, do dự một chút nhưng vẫn đưa đứa bé cho người phụ nữ ôm.

Nụ cười trên môi của người phụ nữ vẫn không tắt, cô nhẹ nhàng ôm lấy đứa bé, sau đó đưa đến trước mặt con trai mình, trong mắt nhiều hơn một tia ấm áp.

"A Ly, con nhìn xem, đây chính là em của con này."

Bé trai cũng chỉ đưa mắt lên liếc một cái, đôi mắt xinh đẹp kia bình thản không một chút gợn sóng giống như không có bất cứ thứ gì có thể khiến bé xao động. Bé chỉ "ạ" một tiếng, không hề có bất cứ phản ứng nào khác.

Người phụ nữ dường như biết trước con mình sẽ phản ứng như thế, cô vẫn tiếp tục cười ôn nhu, nhẹ giọng giống như đang dụ dỗ con nít nhưng trong giọng nói lại tràn ngập sự nghiêm túc khiến người ta khó mà kháng cự, "A Ly, hãy nhìn cho kĩ này, đây chính là chủ nhân của con, là người con phải mang cả tính mạng ra để bảo vệ, con hãy nhớ thật kĩ, bằng mọi giá phải mang người này lên đỉnh cao vinh quang nhất, phải diệt hết những kẻ ngáng chân, không được bỏ sót cho bất cứ ai, đó là nhiệm vụ của mẹ dành cho con, rõ chưa?"

Bấy giờ bé con mới chịu ngẩng đầu lên nghiêm túc đánh giá cục bông vẫn còn đỏ hỏn trong tay mẹ mình, đôi mắt điềm tĩnh kia có chút xao động.

"Kể cả cha sao?"

Trong mắt người phụ nữ thoáng qua tia chua xót, phải, người đàn ông đó, người đàn ông mà cô dành cả cuộc đời để yêu nhưng không thể chiếm được một góc trong trái tim của hắn, người đàn ông có dã tâm to lớn vô cùng, sớm muộn gì hắn cũng sẽ...

Cay đắng nhắm lại hai mắt, bà cố sức gằn ra tiếng, "Phải!"

Cậu bé như đã hiểu được, khuôn mặt nhỏ bé lại điềm tĩnh như ban đầu, giống như một mặt hồ phẳng lặng không chút gợn sóng, "Con hiểu rồi."

Một câu nhẹ nhàng nhưng lại là lời hứa khắc cốt ghi tâm mà cả đời hắn không thể quên, bảo vệ người con gái đó, đơn giản vì đó chính là nhiệm vụ duy nhất mà mẹ giao cho hắn.

Năm đó hắn Mặc Mặc Ly tám tuổi, Mặc Nhiên vừa chào đời.

.....

Viết tới đây thôi, bữa sau viết tiếp vậy :)

Bạn đang đọc truyện *Xìu Xìu, Các Nam Chính Mau Tránh Ra* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Kể phản bội

Ánh nắng ấm áp hiền hòa chiếu từng tia sáng xuống hành lang dài và hẹp dẫn tới một căn phòng mang đậm phong cách truyền thống trong Mặc gia.

Thiếu niên tuổi mới đi sát sau lưng người hầu trước mặt, khuôn mặt người nọ như được người thợ khéo tay nhất gọt đẽo, khí chất hiên ngang toát lên không mấy phù hợp với gương mặt vẫn còn mang hương vị thiếu niên. Dáng người của người nọ cao dong dong, thon dài cùng khí chất bất phàm khiến ai nhìn vào cũng nhận ra hắn không tầm thường.

Dừng lại trước cửa căn phòng cổ kính, người hầu nhẹ nhàng cúi người một góc 45 độ một cách lễ phép, lặng lẽ lui xuống. Trầm ngâm nhìn cánh cửa kia một lát, trong mắt thiếu niên lóe lên tia phức tạp, nhưng rất nhanh nó lại tĩnh lặng như mặt hồ không chút gợn sóng.

Như nhận thấy sự có mặt của thiếu niên, giọng nói trầm thấp từ trong phòng vọng ra khiến thiếu niên nọ có muốn trốn cũng không được.

"Nếu đã tới rồi thì sao không vào thử một tách trà?"

Vươn tay đẩy cửa vào, đập vào mắt hắn chính là một bức màn mỏng giăng giữa phòng như muốn ngăn căn phòng ra thành hai thế giới riêng biệt, không thể phủ nhận, mắt thẩm mỹ của chủ nhân căn phòng quả là tuyệt vời.

"Ông gọi tôi tới đây có việc gì."

Không chút vòng vo, không chút lảng tránh, Phượng Mặc Dung lập tức vào thẳng vấn đề. Hắn vẫn luôn thắc mắc người đàn ông luôn miệng nói chuyện nhân nghĩa này mời hắn tới vì chuyện tốt gì.

Phía sau bức màn kia, tiếng cười hào sảng trầm thấp vang vọng cả căn phòng, "Rất tốt, rất thẳng thắn, ta thích tính cách này của cậu, cậu đúng là rất

giống mẹ của mình.”

Vừa nghe thấy từ “giống mẹ” kia, trong mắt của Phụng Mặc Dung lại lóe lên tia kích động, hai tay nắm chặt như đang muốn kiểm chế thứ gì đó chực bộc phát.

“Ông biết mẹ của tôi sao?”

Nghe thấy câu hỏi này, tiếng cười của người đàn ông càng lớn hơn, giọng nói có chút hoài niệm, “Sao lại không chứ, đó chính là người đàn bà mà em trai ta đã bắt về và hại chết kia mà.”

Phụng Mặc Dung có thể cảm nhận được ánh mắt nóng rực tràn đầy ý tứ dò xét như xuyên qua lớp màn mỏng chiếu thẳng lên người hắn.

Nhưng phải khiến người nọ thất vọng rồi, khuôn mặt của hắn vẫn không chút biến đổi như thể người vừa được đề cập kia không chút quen biết với hắn. Nhưng đôi bàn tay giấu trong túi quần lại nắm chặt tới mức nổi đầy gân xanh.

“Ông muốn gì?”

“Nếu tôi muốn chúng ta hợp tác giành lấy lãnh địa riêng trong Mạc thị thì sao.”

“Tại sao tôi phải hợp tác với ông?” cười khẩy một tiếng, hắn cũng chẳng chút hứng thú nào với cái Mạc thị kia.

“Nếu là vì để trả thù cho mẹ cậu thì sao? Tôi không tin với khả năng của một hacker hàng đầu lại cúi đầu trước một Mạc Nhiên điều ngoa tùy hứng mà không chút mưu tính gì.” người đàn ông cũng không vội, ông tin với trái tim chất chứa hận thù kia thì không lí nào Phụng Mặc Dung lại từ chối.

Phụng Mặc Dung trầm ngâm, đôi mắt ngưng trọng suy tư, người đàn ông vốn tưởng hiền lành này không hề đơn giản chút nào, sẵn sàng lợi dụng thù hận của hắn với cha của Mạc Nhiên để thực hiện mục đích. Có điều... hình như ông ta gài tròng chỗ ngựa rồi thì phải!

Nhưng sống tới từng này rồi hắn cũng hiểu rõ đạo lý “Chơi dao có ngày đứt tay”, hợp tác với loại người thoát nhìn tốt đẹp nhưng bên trong mưu mô thối nát này thì không thể có kết cục tốt được, hôm nay có thể hắn còn giá trị lợi dụng nên ông ta mềm mỏng vuốt ve, hôm sau khi nhận thấy hắn không có ích thì chẳng chút do dự mà phui áo bỏ đi, thế nên hắn không thể không cân nhắc khi làm việc với loại người này.

Hơn nữa... bóng hình xinh đẹp kia ẩn hiện trong tâm trí hắn như muốn nhắc nhở điều gì đó.

“Tôi muốn...”

.....

Từng cơn gió nhẹ thoảng qua càng khiến mái tóc mây của thiếu nữ đang ngồi trên giường bệnh kia càng thêm xinh đẹp. Khuôn mặt bị che lấp bởi hàng tá lớp trang điểm vẫn không thể che lấp khí chất tao nhã lười biếng.

Ngón tay thon dài thông thả lật từng trang sách, khuôn mặt điềm nhiên không chút cảm xúc, thoát nhìn có chút ngu ngốc, ngây thơ nhưng lại khiến người ta khó mà tiếp cận giống như có một sức mạnh vô hình.

Cánh cửa phòng được mở ra một cách nhẹ nhàng, thân ảnh cao lớn khéo léo lách qua khe cửa cũng rất nhẹ nhàng như thể không muốn làm phiền người đang ngồi trên giường kia, trên tay người nọ là đủ thứ bông hoa trái cây các kiểu đúng tiêu chuẩn đi thăm bệnh.

Đặt trái cây lên bàn, lấy hoa cắm vào bình, Hàn Du thả mình xuống chiếc ghế gần đó, tay cũng tiện thể bóc một bịch bánh để trên bàn.

“Này, cả ngày cô cứ ngồi mãi một chỗ đọc sách như thế không thấy chán sao? Tôi nhìn mấy hôm nay cũng thấy mệt thay cô đấy.”

Miệng vừa nhai nhồm nhoàng, vừa đưa mắt nhìn về con người đang coi hắn chẳng khác nào không khí kia.

Không động, không động đây luôn, ngay cả một cái nhú mày cũng không có, hắn tình nguyện cam bái hạ phong rồi!

Từ sau cái hôm bị “ông chủ” khiển trách, bữa nào hắn cũng vào đây túc trực để lấy công chuộc tội, cơ mà mặc dù biết nhau quá rồi nhưng Mạc Nhiên này có cần phô bày bản chất thật ra thế không à! Nếu hắn không báo cáo thì quả là có lỗi với “ông chủ”, nhưng nếu hắn mà đi báo cáo thì tên Mạc Mặc Ly kia sẽ tha cho hắn sao? Thiệt khó xử mà, bộ giả vờ một tí thì cô ta sẽ chết à.

Tiếng báo có tin nhắn của điện thoại cắt ngang không khí yên lặng đến đáng sợ trong phòng, trầm ngâm nhìn vào màn hình điện thoại vài phút, đôi mắt của Mạc Nhiên âm trầm đến đáng sợ.

“Hàn Du, hắn đồng ý rồi đúng không?”

Giọng nói yếu ớt nhỏ như tiếng muỗi kêu nhưng cũng đủ vang vọng trong căn phòng tĩnh lặng tới mức có thể nghe thấy tiếng kim rơi này, ngữ khí kia có một tia phức tạp như có như không.

Nụ cười đùa bỡn trên môi của Hàn Du chợt cứng lại, nhưng rất nhanh lại khôi phục như ban đầu, “Một số chuyện tôi không thể nói cho cô biết. Cô chỉ cần biết, có vài thứ không biết vẫn tốt hơn.”

Đúng vậy, một số chuyện một khi biết cũng chỉ khiến ta thêm đau lòng, chỉ bằng đừng biết, như vậy có thể tự lừa mình dối người rằng chưa từng có gì xảy ra.

Lặng lẽ nằm xuống, đưa lưng về phía Hàn Du, giọng nói yếu ớt kia lại lần nữa vang lên, “Tôi hiểu rồi!”

Nhìn cái bóng lưng cõ chấp kia, không hiểu sao hần lại cảm thấy mọi chuyện dường như đã chệch khỏi quỹ đạo ban đầu. Lắc đầu, có lẽ cái tính đa cảm này vẫn nên sửa đi thôi a!

Chờ khi cánh cửa khép lại lần nữa, căn phòng chỉ còn lại mình người con gái kia cô độc trên giường, co ro ôm lấy đôi vai gầy guộc, đôi mắt kia mới chịu mở ra. Trên môi cô là nụ cười tỉnh kẻ.

Trò chơi chính thức bắt đầu!

Bạn đang đọc truyện *Xây Xây, Các Nam Chính Mau Tránh Ra* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ww.EbookFull.Net.

Chương 33: Biến động

Căn phòng được bao trùm bởi một màu đen âm u mà mờ mịt, những tia sáng yếu ớt chiếu qua khe hở nhỏ giữa hai mảnh rèm thật dày không làm cái không khí u ám giảm bớt, ngược lại, càng khiến không khí quỷ dị trong phòng tăng lên.

Giữa phòng, chiếc ti vi không ngừng nhấp nháy đủ thứ hình ảnh, đủ thứ tạp âm không theo bất cứ một quy tắc nào. Nhưng mà...

Hình ảnh trên màn hình bỗng nhiên dừng lại, cô biên tập viên xuất hiện với nụ cười chuyên nghiệp trên môi.

Đây rõ ràng là kênh thời sự!

Giọng nói oanh vàng của biên tập viên vang lên như muốn đánh tan không khí kì quái trong phòng.

"Theo tin mà chúng tôi vừa nhận được, dự án đầu thầu MIKE mà các công ti lớn không ngừng giành giật bất ngờ rơi vào tay một doanh nghiệp vừa mới thành lập không bao lâu, đây có thể nói là một cú sốc lớn của nền địa ốc bởi theo nhận định ban đầu của các chuyên gia, dự án này có quy mô tầm cỡ lớn, là một trong những dự án lớn nhất của năm, liệu sắp tới đây chúng ta sẽ có điều bất ngờ gì khác?" (khụ khụ, nói thật thì mị không có khiếu ăn nói lắm, nên bà btv này có nói gì sai thì xin hãy tha thứ cho con tác giả nha!)

Trên môi cô biên tập viên vẫn là nụ cười duyên dáng chuyên nghiệp như thể tin tức mà cô vừa nói ra chỉ là một tin vĩa hè ở chợ cá nào đó chứ không phải là thông tin làm chấn động giới tài chính.

Nuốt một ngụm nước bọt như muốn lấy hơi, cô biên tập viên lại tiếp tục thả thêm một trái bom tin tức vào đầu những con người đang ngồi trước màn ảnh. Bàn tay thon dài trắng nõn chỉ về phía biểu đồ điện tử đang lên xuống xuống bên cạnh.

"Giá cổ phiếu sáng hôm nay của tập đoàn tài chính lớn hàng đầu nước ta_ MK đột nhiên giảm mạnh, hiện tại giám đốc Dạ Tích Phàm vẫn chưa lên tiếng..."

Không chờ cô biên tập viên nói hết câu, ti vi đã vụt tắt, trong phòng lúc này chỉ là một màu đen dày đặc.

Trong không gian mơ hồ có tiếng "phì" thích thú rất khẽ, bóng lưng từ đầu tới cuối vẫn im lặng chìm trong bóng tối cũng bắt đầu rục rịch, dáng người cao dong dong khẽ khàng kéo màn để từng tia nắng lọt vào trong phòng đồng thời để nụ cười hứng thú của y hiện ra một cách rõ ràng và chân thật nhất.

Đưa tay còn lại xoa nhẹ mái tóc vẫn còn đang rối bời, thú vị thật, hần rất tò mò, không biết nhân vật tai to mặt lớn nào có thể giành được dự án lớn như vậy trước mắt một đám cáo già lão luyện lẫn lộn không biết bao nhiêu năm trong thương trường đây, càng tò mò kẻ có thể khiến MK một phen chao đảo a...

.....

Thiếu niên thật tuấn mĩ trong bộ đồ vest hoa lệ, khuôn mặt cương nghị hiên ngang như muốn hợp hồn bao chị em. Chỉ tiếc là trong đôi mắt kia ngoại trừ lạnh nhạt cũng chỉ có lãnh đạm, không một chút tình cảm.

Trong căn phòng vừa to vừa rộng lại hoa lệ như thế này, thiếu niên có vẻ đơn bạc, nhưng bóng lưng kia lại càng theo lạnh lẽo nhiếp hồn người.

Bên kia bức màn mỏng, giọng nói thông dong tường như không màn thể sự lại vang lên như muốn cắt đứt mạch suy nghĩ của thiếu niên. "Cậu làm rất tốt, Mặc Dung. Tôi biết cậu có tài, nhưng việc khiến cổ phiếu của MK giảm chỉ trong một đêm thì quả là rất đáng ngạc nhiên."

Phượng Mặc Dung chỉ trầm ngâm không nói, đôi môi cương nghị mím chặt, đôi mắt vẫn còn hiện rõ tia trần trụi khó giấu kín. Cuối cùng thì hắn cũng đã làm rồi, cuối cùng thì bàn tay này cũng đã nhúng vào một màn ta giành người giết của Mặc thị gia tộc. Cuối cùng hắn cũng có cơ hội trả thù cho mẹ.

Nhưng mà....

Tại sao lòng lại nặng trĩu như vậy? Khuôn mặt xinh đẹp kia không ngừng hiện ra trong tâm trí của hắn như muốn hắn kìm chế cái gì đó.

Cô gái đó...

Hai bàn tay nắm chặt tới mức nổi cả gân xanh. Không được! Không được nghĩ tới cô ta!

Là do hắn chưa làm đủ. Đúng! Là do hắn chưa làm đủ, chỉ cần diệt trừ tất cả trái tim này sẽ không còn trống rỗng nữa, tâm trí cũng không còn nghĩ về người đó nữa!

Nỗi ân hận, giằng xé cùng cảm xúc gì đó mà hắn chẳng biết tên sẽ không còn giày vò hắn mỗi đêm khuya nữa.

Dường như hạ quyết tâm với thứ gì đó, đôi bàn tay kia dần dần nói lỏng.

Từ từ ngẩng đầu lên, trên môi hắn là nụ cười tự tin, "Mặc lão gia không cần phản kích sớm vậy đâu, mọi thứ chỉ vừa bắt đầu thôi, chuyện hay vẫn còn ở phía sau mà..."

Lạnh lùng không chút cảm xúc, không một chút lưu luyến. Đây mới là một Phượng Mặc Dung thật sự, thiên tài máy tính mà bao người mơ ước chiếm làm của riêng.

Người đàn ông phía sau bức màn nghe thế thì cười lớn khoái trá, trong không gian không ngừng vang lên tiếng vỗ tay phấn khích, "Tốt, tốt lắm, ta chờ cái bắt ngờ của cậu!"

"Tôi sẽ khiến ông hài lòng!"

Tất nhiên là phải hài lòng rồi a, ông ta có muốn thất vọng cũng không được nữa rồi.

Nụ cười lãnh khốc trên môi vẫn không có dấu hiện ảm lại, phải, mọi chuyện chỉ mới là bắt đầu thôi!

Bánh xe vận mệnh lại chệch hướng khỏi quỹ đạo ban đầu, mọi âm mưu đã vượt ngoài tầm kiểm soát. Rốt cục thì ai là kẻ cười cuối cùng đây?

.....

Người con gái xinh đẹp thông dong vừa ăn bím bím vừa hát một điệu nhạc đồng dao, có vẻ hoàn toàn không để ý tới cô biên tập viên đang nói trên ti vi.

Đôi chân thon dài trắng nõn còn lắc tới lắc lui trong không khí, hoàn toàn khiến bạn nam nào đó ngồi bên cạnh không muốn chú ý cũng không được.

"Này, công ti người yêu của cô có vấn đề mà sao cô vui quá vậy?"

Hàn Du quả là không hiểu nổi, chẳng phải Mặc Nhiên này si mê Dạ Tích Phàm lắm sao. Vậy sao nghe thấy tin người trong mộng gặp nạn lại có thể vô tư vừa ăn bím bím vừa rung đùi thế chứ? Không lẽ...

"Này, Mặc Nhiên, khai thật đi, có phải cô bỏ Dạ Tích Phàm rồi theo tên nào khác rồi không?"

Dường như cảm thấy câu hỏi của mình còn chưa đủ tính thuyết phục, bạn nhỏ Hàn Tinh còn giương ánh mắt nghiêm túc nhìn cô.

Phụt, lần này thì Mặc Nhiên muốn lờ hắn cũng khó.

Hướng ánh mắt kì quái về phía bạn nhỏ nào đó. Tên nhóc này là giả ngu hay ngu thật vậy trời!

Cô thừa nhận bạn nhỏ này còn nhỏ tuổi hơn cả cô, nhưng cô không tin hắn ngây thơ thế đâu a. Quả nhiên..

"Đầu óc chậm tiêu như cô chắc là đang xử lí thông tin rồi." nói xong còn tiện tay xoa đầu cô một cái. Quả nhiên là đim hàng cô!

Nhàm chán liếc hắn một cái, thôi kệ, người lớn không thèm chấp con nít!

Nhận thấy không còn thú vị nữa, bạn nhỏ nào đó cũng yên phận hơn rất nhiều, tay vờ đại một quyển tạp chí yên lặng xem, ánh mắt xẹt qua tia thâm ý như có như không.

Mặc Nhiên yên lặng ăn nốt bịch bím bím, trong đầu không ngừng xoay chuyển, đôi mắt to tròn đáng yêu đảo loạn, trên môi là nụ cười có chút ngu ngốc.

Bắt đầu rồi!

Bạn đang đọc truyện *Xùy Xùy, Các Nam Chính Mau Tránh Ra* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 34: Mộng

Hoa viên của Mạc gia.

Thiếu nữ thanh tú xinh đẹp đưa ánh mắt linh lung, ngập nước ẩn chứa tia tình cảm mông lung mà da diết hướng về phía bóng dáng thiếu niên rắn rỏi đang tiến về phía mình. Sẽ là một bức tranh đậm chất ngôn tình, lửa tình bốc ra bốn phía của đôi nam tuấn nữ nhã nếu bạn nam chính không đáp lại ánh mắt nồng nàn kia bằng một câu cộc lốc.

"Cô gọi tôi ra đây có việc gì à?"

Lạnh lùng, không một tia cảm tình, đôi mắt sắc bén bắn ra tia sáng lạnh, thậm chí còn có chút không kiên nhẫn xẹt qua.

Nữ chính dường như vẫn chưa cảm nhận thấy tia sáng nọ, hoặc giả cô ta đã biết nhưng vẫn tỏ ra tự nhiên, cười ngây thơ, thân thiết kéo tay nam chính.

"Dung, đừng nghiêm trọng thế chứ, chỉ là ôn lại chút chuyện cũ của hai ta thôi."

Cúi đầu che giấu tia sáng kì dị trong đáy mắt, Mạc Linh Nhi gần như dán sát thân mình mềm mại của mình vào cánh tay của Phượng Mặc Dung, ngấn đầu lên, ánh mắt có vẻ ngây thơ nhưng tràn ngập mời gọi.

Hôm nay cô quyết lấy hết can đảm ra để kéo Dung trở lại như khi xưa. Chẳng phải Dung đã về phe của cha cô rồi sao, đó chẳng khác nào chứng minh rằng suy nghĩ của cô là đúng, từ đầu tới cuối tình cảm của hắn vẫn luôn hướng về phía cô, thế nên cô còn ngại ngần gì mà không tiến sát về phía hắn chứ?

Có lẽ hắn ngại ngần nên mới thế thôi, Dung của cô vẫn luôn như vậy, thật đáng yêu!

Phượng Mặc Dung nhũn chặt đôi mày, đôi mắt rõ ràng tràn ngập tia không kiên nhẫn nhìn về cánh tay bị ôm chặt của mình, cô gái này đang bày trò gì vậy?

Còn nhớ vừa rồi khi hắn vừa bước ra khỏi phòng của người kia, một cô hầu gái mang về mặt ngại ngần tiến lại gần và bảo hắn Linh Nhi tiểu thư đang có chuyện quan trọng muốn nói, bảo hắn đi theo cô ta.

Trầm ngâm một lát, hắn vẫn quyết định đi thử xem cô gái kia có mục đích gì.

Không ngờ bao nhiêu năm trôi qua, cái thói dán vào người khác như bị mất xương sống kia vẫn không bỏ! Nếu là Phượng Mặc Dung khi chưa biết bộ mặt thật của Mạc Linh Nhi thì có lẽ còn cười sùng nịnh xem đó là hành động trẻ con làm nũng, nhưng tiếc là Phượng Mặc Dung của hiện tại lại không thể cảm thấy như vậy.

Cảm giác khó chịu lan tràn trong lòng hắn, cánh tay kia có cảm giác như đang bị thứ gì đó rất bẩn thỉu bám lấy, ánh mắt ghê tởm kia chiếu vào người khiến hắn cảm thấy buồn nôn, khuôn mặt nhỏ nhắn kia lại hiện về trong tâm trí, tự nhiên hắn có cảm giác kì quái, như thể người chồng hồ thẹn khi đi ăn vụng. Hắn cảm thấy thật không kiên nhẫn.

"Nếu Linh Nhi tiểu thư không có việc gì để nói thì tôi xin phép đi trước."

Vội vàng muốn rút tay mình ra khỏi tay cô, kì lạ, tại sao hắn lại có suy nghĩ kì quái thế chứ!?

Nhìn khuôn mặt rồi rắm của hắn, Linh Nhi lại dịch ra thành hắn đang ngại ngần, đôi tay kia càng như bạch tuộc không xương quấn chặt tay hắn, trên mặt còn bay thêm hai rặng mây đỏ hồng, đúng tiêu chuẩn tiểu mỹ nhân ngọt ngào."Ai bảo chúng ta không có chuyện gì để nói chứ, chẳng phải khi xưa em vẫn hay bám anh vậy sao?"

Không nói thì thôi, vừa nghe tới hai chữ khi xưa, mắt của Phượng Mặc Dung lại trầm xuống, khuôn mặt tuy không biểu lộ gì nhưng cũng khiến người ta không tự giác mà sợ hãi.

Cô ta còn không biết xấu hổ mà nhắc lại chuyện cũ à!

"Tiểu thư quá lời rồi, ngày còn nhỏ dại không hiểu chuyện nên mạo phạm, mong tiểu thư đừng trách, tôi có chuyện rồi, xin phép đi trước."

Nói rồi mạnh mẽ rút tay rời đi, hắn có cảm giác nếu còn ngồi thêm một giây một phút nào nữa, hắn sẽ kiềm chế không được mà nôn ra máu.

Nhìn theo bóng lưng vội vàng kia, mặt của Mạc Linh Nhi không tự giác đanh lại. Hắn đang phui bỏ quan hệ với cô đây sao? Cái gì mà nhỏ dại không hiểu chuyện chứ!

Bàn tay trắng nõn nắm chặt nổi đầy gân xanh trông thật ghê người. Dung, anh không thể thoát đâu, anh phải là của em!

.....

Căn phòng u ám mà mị với màu đỏ rượu quỳnh rũ giăng khắp nơi. Trên cái giường nhung đỏ mềm mại, người đàn ông yêu nghiệt khép hờ hai mắt, mồ hôi từng giọt rơi trên gối trắng tinh mềm mại, đôi mày xinh đẹp nhú chặt, môi mỏng mím lại thành một đường thẳng.

Đoàng!

Máu... khắp nơi toàn là máu..

Cậu bé với dáng người mảnh khảnh đứng ngược hướng ánh sáng, bộ đồ loang lỗ máu, trên tay chân và lưng chi chít vết thương, máu trên người cậu không biết là máu của cậu hay là của kẻ thù, trên tay cậu cầm một cây súng vẫn còn khói trắng của thuốc súng bốc ra.

Dưới sàn nhà...

Xác chết ngổn ngang, toàn những đứa trẻ độ khoảng trên dưới mười tuổi, trên trán có một cái lỗ máu thật lớn, khuôn mặt rõ ràng còn đọng lại tia sát khí chưa kịp tiêu tán.

Trên tay nổi đứa trẻ kia đều cầm vũ khí!

Mùi máu trộn với mùi vị ẩm thấp nhàn nhạt trong căn phòng tối tạo nên hương vị quỷ dị, màu đỏ của máu làm căn phòng tràn ngập mùi chết chóc.

Tiếng vỗ tay khẽ khàng vang lên, giọng nói trầm thấp của người đàn ông không biết từ đâu vọng ra.

"Khá lắm con trai, từ nay con là người được chọn."

Đứa trẻ chỉ khẽ xoay người lại, ánh tà dương chiếu lên nửa gương mặt xinh đẹp đầy ma mị... không chút cảm xúc... giết từng này đồng bạn nhưng trên mặt lại không một tia cảm xúc!

Đôi mắt kia đỏ rực, khát máu đến kì lạ. Tàn nhẫn nhưng đẹp như một đóa bỉ ngạn...

Thiếu niên đó...

Giật mình tỉnh giấc, người đàn ông nhếch môi cười yêu nghiệt.

Bao nhiêu năm rồi hắn chưa mơ tới cảnh này, tại sao hôm nay đột nhiên lại nhớ tới?

Có lẽ ông trời đang muốn nhắc nhở hắn chuyện cần phải làm, hình như hắn đã lãng phí khá là nhiều thời gian rồi ấy nhỉ.

Thành thực rút một liều thuốc trong bao, châm lửa, khói thuốc mờ ảo bay trong không gian, càng làm nổi bật gương mặt yêu nghiệt của người nọ.

Bỗng nhiên, bàn tay cầm liều thuốc kia tàn nhẫn bóp chặt, tàn thuốc còn đỏ lửa đâm vào lòng bàn tay, khuôn mặt người nọ vẫn không một chút biểu cảm, vẫn xinh đẹp như vậy, nguy hiểm nhưng khiến người ta không tự giác mà sa vào, như đóa hoa bỉ ngạn quỳnh rũ mà mê muội...

Lần này nên hành động thôi, người kia... có vẻ sắp hết kiên nhẫn với hắn rồi!

Hôm qua còn gửi thư hỏi thúc kia mà.

Cười một tiếng, trong phòng vang lên giai điệu thân quen nào đó. Đôi khi người tưởng như vô can nhất, không đáng để ý nhất lại là kẻ nguy hiểm đến đáng sợ.

Bạn đang đọc truyện *Xây Xây, Các Nam Chính Mau Tránh Ra* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 35: Thú vị

P/s: sau một hồi viết mị chỉ muốn nói câu này để cảnh báo các bạn... anh ấy chưa thích chị nhé! Thế nên đừng kích động, đừng nghĩ lung tung, mị chỉ đơn thuần muốn viết sự hoang mang thôi, không ngờ nó lại giống truyện tình sến súa thế này. Thế nhé!

Ánh chiều tà len qua khe cửa sổ khép hờ buông xuống chiếc giường bệnh trắng tinh, người cô gái nằm trên giường khép hờ hai mắt, khuôn mặt non nớt không một chút son phấn nổi bật dưới ánh vàng của nắng chiều, khiến người ta không nhận được mà cảm thấy yên bình.

Tiếng động khép cửa dù rất khẽ cũng đánh tan không khí yên lặng lúc này, đôi giày da sáng bóng nhẹ nhàng bước từng bước một đến giường, áo sơ mi

trắng phẳng phiu cùng với quần âu trắng tấp làm người bước vào thoát nhìn thật vắn nhả, đôi mắt sâu không thấy đáy trầm tĩnh nhìn người đang nằm trên giường.

Đôi mắt kia dường như có một sức nóng mãnh liệt, tựa như ngọn lửa bùng cháy, lại sâu thẳm như đại dương khiến người ta trầm luân, phức tạp tựa như rừng già Amazon. Hẳn cứ yên tĩnh như thế, bất động mà nhìn.

Không biết qua bao lâu, có thể một tiếng, hai tiếng, hay chỉ vòn vẹn vài phút, hẳn cũng không biết nữa, nhưng hẳn không thể dời ánh mắt của mình ra khỏi người cô, tâm tư hiện tại của hẳn tương đối phức tạp, hẳn không thể hiểu nổi người con gái này.

Ban đầu chỉ đơn thuần là không mấy để tâm, không quan tâm cô là ai, không muốn biết cô làm gì, cũng chẳng muốn tìm hiểu cô là người thế nào, tất cả những gì hẳn biết về cô cũng chỉ qua lời đồn đại, trong mắt hẳn, cô chỉ là một vị hôn thê chưa đính ước có tiếng xấu mà thôi. Thế nhưng...

Tại sao hẳn lại chú ý tới cô nhỉ?

Hắn chẳng nhớ nữa, có lẽ là khi cô và em trai hẳn bắt đầu thân thiết, khi mà hẳn nghi ngờ cô có ý đồ gì đó với em hẳn, hoặc có lẽ là khi cô thoáng lộ chút thông minh trong bữa tiệc kia chẳng. Nhưng gì thì gì, hẳn tin là cô gái này không tầm thường như bề ngoài nhưng cũng có vẻ không thông minh mấy, hay đơn giản hơn, hẳn tìm tới cô vì trong tiềm thức, hẳn luôn nghĩ rằng cô là một quân cờ có vẻ hữu dụng và dễ giám sát, ít nhất là hơn một người thông minh nhưng quá nhiều dã tâm như Mạc Linh Nhi.

Có điều... có vẻ như hẳn nhầm rồi thì phải.

"Anh tính đứng đó nhìn tôi tới bao giờ?"

Đôi lông mi thật dài khẽ rung động, đôi môi mọng đỏ khẽ nhếch lên, lông mày nhũn chặt chứng tỏ tâm trạng người nọ không mấy tốt đẹp.

Người đàn ông cũng không có vẻ gì giống như bị bắt quả tang nhìn trộm con gái nhà người ta, thong dong tao nhã kéo cái ghế con gần giường mà ngồi xuống, động tác lưu loát như đang ở nhà mình.

"Tôi chỉ là không muốn làm phiền giấc ngủ của em thôi."

Lời nói thâm tình cứ như trong tiểu thuyết tình cảm dài tập ấy, người không biết còn tưởng hai người tình nồng ý mật lắm ấy chứ. Mạc Nhiên thăm bữu môi nhìn khuôn mặt dửng dưng như không kia, làm ơn đi, đừng nói mấy câu gây hiểu lầm như thế với bộ mặt đơ thể được không a, trái tim của cô mong manh yếu đuối lắm a. "Tôi nghĩ anh nên diễn sâu hơn một chút nữa."

Cười trừ một tiếng như không để tâm lời châm chọc của cô, Dạ Tích Phàm chỉ thong dong ngồi đó, đáng ngồi tiêu chuẩn của một quý ông thành đạt làm người ta ngưỡng mộ.

Bỗng nhiên, hẳn đưa tay về phía trước vén lọn tóc rơi xuống trán của cô, ánh mắt dịu dàng mà thâm tình, trên môi là nụ cười nhạt như có như không tràn ngập sùng nịnh. Hài lòng nhìn cái nhũn mày ghét bỏ của cô, hẳn nhếch đuôi lông mày như muốn nói: Thế nào, diễn như thế đã đủ sâu chưa?

Không chờ bạn nhỏ nào đó phản ứng, Dạ Tích Phàm lập tức thay thế về mặt trẻ con kia bằng sự trầm tĩnh thường ngày, phản phát như khi nãy chỉ là ảo giác của cô, giọng nói trầm thấp ôn nhu như tiếng violong cũng hẳn khẽ khàn tan trong không khí.

"Hiệu quả mà em mang lại vượt qua sức tưởng tượng của tôi."

"Cảm ơn. Tôi có thể coi đây là lời khen của anh không nhỉ?"

Trên môi cô cũng là nụ cười nhạt, trên mặt không có chút biểu tình dư thừa nào.

"Tùy em thôi!"

Hắn cũng dửng dưng, thật sự mà nói thì hẳn cũng rất ngưỡng thức tài năng của cô, có thể khiến dự án mà bao lão cáo già đầu đầu giành giật rơi vào túi chỉ bằng một chiêu "Trai cò đánh nhau ngư ông đắc lợi" thì quả là không tầm thường.

"Tôi đã giúp anh thực hiện bước đầu kế hoạch của anh rồi, tiếp theo, anh có phải cũng nên giúp tôi không nhỉ??"

Nhẹ nhàng kê cái gối đầu ra sau lưng, rất thong dong bình thản ngồi dậy đối mặt với Dạ Tích Phàm, đôi mắt cô sâu hun hút nhìn thẳng vào đôi mắt như mặt hồ êm đềm không chút gợn sóng kia, tự tin khiến người ta đui mù.

Tiếng cười trầm thấp bỗng chốc vang lên, đôi mắt vốn không chút gợn sóng kia cũng bắt đầu rì rào, "Em quá tự tin, cô gái à. Không biết nên làm gì với em đây."

Cô cũng mỉm cười không nói, yên lặng nhìn thẳng vào người trước mắt.

"Em cũng biết đấy, tôi là một thương nhân. Tôi sẽ không làm những gì lỗ vốn, kể cả khi em đã giúp tôi một số chuyện, kể cả khi em và tôi cùng chiến tuyến."

Đúng, cuộc đời là như thế, không có ai có thể hi sinh vì ai quá nhiều, không có kẻ thù vĩnh viễn, chỉ có lợi ích vĩnh viễn mà thôi. Anh lại là thương nhân, là

kẻ càng hiểu đạo lý trên hơn bất cứ ai.

Anh mắt cô vẫn tự tin như thế, ý cười trên môi càng đậm, "Anh yên tâm, không làm anh lỗ vốn đâu."

"Nói thử xem..."

.....

Trên con đường chính của thành phố hôm nay dường như náo nhiệt hơn thường ngày, trước cổng bệnh viện, hàng trăm phóng viên đứng chực chờ sẵn, trên tay là những đạo cụ ghi hình ghi âm sẵn sàng cho một cuộc phỏng vấn.

Họ ngồi dàn hàng trước cổng bệnh viện giống như là đã chờ ở đó từ rất lâu rồi.

Bỗng... một phóng viên đứng dậy chạy về một phía, tiếp theo đó là hàng trăm người còn lại cũng từ con hoang mang mà chạy theo, Mục tiêu của họ chính là đôi nam nữ tay trong tay đang bước ra từ trong cửa chính bệnh viện.

Đám phóng viên tựa như ong vỡ tổ, bu quanh lấy đôi nam nữ nọ, chỉ thấy người đàn ông có dáng người cao ngất, khuôn mặt ôn nhu cùng với nụ cười nhạt, không hề có chút khó chịu nào, dịu dàng nắm tay che chở cho cô gái bên cạnh, cô gái thì lại khác, cô có vẻ hơi khó chịu, khuôn mặt trét đầy son phấn nhún nhót càng có vẻ mất nữ quan, thân mình dịu dàng nép vào người đàn ông, ánh mắt tình tứ có chút ủy khuất.

Một màn này rơi vào mắt của đám phóng viên càng khiến họ kích động, máy ảnh nháy liên hồi, điện thoại máy ghi âm các kiểu không ngừng chia vào hai người, kèm theo là những câu hỏi tương đối riêng tư.

"Anh Dạ Tích Phạm cho hỏi, tại sao anh và chị Mạc Nhiên đây lại có quyết định đi tới hôn nhân một cách vội vàng như vậy?"

"Cho hỏi, hai người định khi nào làm đám cưới?"

"Cho hỏi, liệu cuộc hôn nhân này có nhằm vào vấn đề nào khác ngoài tình yêu không?"

"Cho hỏi..."

Giữa một rừng câu hỏi không mấy dễ chịu như thế, người đàn ông chỉ nhẹ nhàng nắm tay người phụ nữ trấn an, sau đó trả lời từng câu một, trên mặt luôn treo nụ cười hạnh phúc:

"Cảm ơn mọi người đã tới đây cùng tôi mừng Tiểu Nhiên xuất viện. Hiện tại tôi chỉ có thể nói, tôi và Tiểu Nhiên thật lòng yêu nhau và có ý định hướng tới hôn nhân, tạm thời chúng tôi sẽ đình hôn trước, chờ khi Tiểu Nhiên tốt nghiệp chúng tôi sẽ lập tức tổ chức hôn lễ."

Một tay ôm cô gái bảo vệ trong lòng, một tay gạt đám người đông như kiến ra tìm đường đi về phía chiếc xe đang đậu sẵn ở đó, nhìn hần chẳng khác nào một soái ca bước ra từ trong phim thần tượng khiến bao nữ sinh mê mẩn, lại càng khẳng định thêm lời đồn Dạ- Mạc làm thông gia là không giả.

Không ai hay biết, phía xa xa, một chiếc xe màu đen lặng lẽ rời đi mang theo trái tim rỉ máu của một người. Cũng không ai biết ở quán cafe đối diện, một ánh mắt hứng thú quan sát hết thấy.

Người nọ tao nhã nhấp một ngụm cà phê, ngón tay đang gõ trên mặt bàn bất giác ngừng lại, trên môi là nụ cười hứng thú. Thú vị thật, không biết con hồ ly nhỏ kia đang bày ra trò gì đây, hẳn thật trông chờ a!

Bạn đang đọc truyện *Xìu Xìu, Các Nam Chính Mau Tránh Ra* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 36: Kế hoạch của cô

Chiếc xe màu đen sang trọng chạy băng băng trên đường cao tốc.

Không khí trong xe yên lặng đến đáng sợ, ngoại trừ bản tình ca đang được phát trên đài radio thì không ai trong ba người ngồi trên xe nói chuyện nửa lời.

Giọng của nữ ca sĩ đặc biệt ngọt ngào, thoát nhìn cô gái nhỏ có vẻ đang chăm chú thưởng thức, chỉ là... đôi mắt bỏ câu xinh đẹp kia mệnh mông sương mù

Suốt cả đoạn đường Dạ Tích Phạm hoàn toàn không hé răng nửa chữ, khóe miệng vẫn là nụ cười ôn nhu quen thuộc, đôi mắt sâu như đầm nước kia chăm chú nhìn vào từng cái biển báo vụt qua trước mắt. Nhưng mà...

Nụ cười ôn nhu quen thuộc kia dường như có hơi khác, khóe môi mỏng gợi cảm nhếch lên thành một độ cong hoàn mỹ, dường như đang cao hứng rầm rì một khúc nhạc nào đó, ngón tay thon dài trắng nõn cũng không tự giác gõ gõ lên cửa xe.

Trong đầu anh không ngừng lóe lên tia sáng kì dị...

.....

Ánh chiều tà len qua tấm màn cửa bị gió thổi bay lên phản chiếu lên bức tranh thủy mặc tuyệt đẹp trên tường trắng.

"Em nói thử xem..."

Giọng nam trầm thấp như tiếng violong, quyến rũ như rượu thơm ủ lâu năm vang vọng trong căn phòng nhỏ; ngữ điệu thản nhiên nhưng chỉ cần chú ý một chút, ta có thể phát hiện tia đùa cợt trong đó.

Hắn không nghiêm túc, trong đầu cô thoáng qua tia tức giận, nhưng rất nhanh lại bình ổn trở lại.

Tia sáng tức giận trong mắt cô dù bắn qua rất nhanh nhưng vẫn bị hắn nhìn thấy, nụ cười nghiền ngẫm trên môi hắn càng sâu, cô gái này càng ngày càng khiến hắn tò mò.

"Có vẻ anh không tin tưởng tôi mấy nhỉ?" chết tiệt, tên này cáo hơn cô tưởng, vẫn nghĩ chỉ cần hiển kế cho hắn một lần thì người này sẽ tin tưởng, không ngờ hắn vẫn mang thái độ nửa tin nửa ngờ như vậy. Xem ra là cô quá ngây thơ rồi!

Mắt hắn lóe lên một tia sáng, đôi chân dài vốn đang thong thả vắt lên nhau cũng phải thả xuống tạo thành tư thế nghiêm chỉnh, "Đã có ai từng nói với em rằng, quá thông minh cũng là một cái hại chưa nhỉ?"

"Có vẻ anh là người đầu tiên."

Cười nhạt, hai chân của hắn lại thong thả vắt chéo nhau, ngón tay thon dài gõ lên thành ghế một cách có trật tự, nếu có một người nào đó thân cận với Dạ Tích Phàm đang đứng đó chắc sẽ tự động mặc niệm cho bạn nhỏ trước mắt, đây chẳng phải là hành động quen thuộc của hắn khi tìm được con mồi thú vị hay sao!

Đáng tiếc, người thân thiết với Dạ Tích Phàm không quá nhiều, ít nhất là không nhiều tới mức rải rác khắp nơi.

"Dự án kia tuy nhiều, nhưng vẫn quá mạo hiểm để tôi hi sinh đi đương đầu với Mạc thị và lão cáo già nhà cô. Nếu tôi giúp cô thì tôi còn đường lui sao?"

Bạn nhỏ nào đó hoàn toàn vô tư không biết bản thân đã rơi vào tầm ngắm của một con đại sói xám, thản nhiên như không suy nghĩ thiệt hơn. Cả căn phòng nháy mắt rơi vào tĩnh lặng. Quả đúng là với thế lực hiện tại của Dạ Tích Phàm và cô thì khó lòng toàn thắng khi chọc vào ổ kiến lửa Mạc thị, đặc biệt là lão cáo già kia, có vẻ cô quá nóng vội rồi.

Nhưng mà...

Trong đầu cô chợt lóe lên tia sáng, phải rồi, chẳng phải cô còn thứ đó hay sao?

Dạ Tích Phàm thú vị nhìn khuôn mặt biến đổi liên tục như tắc kè hoa của cô, ban đầu là suy tư, sau đó lại rối rắm, tiếp nữa là ngưng trọng, cuối cùng là... khụ, như lụn được vàng! Nhìn có vẻ khá là vui đó a.

"Ngày mai tôi sẽ xuất viện!"

A? Hắn còn tưởng cô ta muốn núp luôn trong bệnh viện cơ đấy, "Tiếp tục."

Nhấp một ngụm nước, đôi mắt cô sáng như sao, đáng vẻ tràn ngập tự tin, "Chẳng phải chúng ta sẽ đính hôn sao? Thế tại sao không làm sớm hơn một chút, dù gì cũng chỉ là chuyện sớm hay muộn thôi mà."

Vừa nói cô vừa nhìn biểu hiện trên khuôn mặt hắn, chỉ thấy đôi mày kiếm nhướng cao, đôi mắt yên tĩnh như đầm nước kia cũng lóe sáng, ngón tay vốn đang gõ theo nhịp dưới ghế cũng thoáng dừng lại.

Đúng hiểu lầm cô a, cô không phải muốn rước quả bom nổ chậm này về nhà đâu!

Đôi môi mỏng nhếch lên thành độ cong hoàn mỹ, "Đừng làm tôi nghĩ bậy chứ, cô gái!"

Đùa cợt buông một câu, tất nhiên hắn cũng không tự luyến tới mức cho là cô mê mết hắn rồi, chỉ là thật tò mò a, chẳng phải gần đây luôn tránh hắn như tránh thú dữ sao.

"Tôi muốn ép lão già đó ra tay, càng sớm càng tốt!"

Giọng nói tràn ngập kiên định, đột nhiên, Dạ Tích Phàm cảm thấy tin tưởng cô gái trước mắt hơn bao giờ hết, hắn tin rằng, chỉ cần cô muốn, ngay cả chống trời cô cũng có thể.

Bản thân hắn cũng tự thấy suy nghĩ kia thật buồn cười, nhưng không hiểu sao hắn vẫn cứ tin.

"Là 20% cổ phần đó sao?"

Thật ra Mạc gia có một điều lệ mà không ai có thể thay đổi được, con trưởng của dòng chính Mạc gia khi lập gia đình sẽ được quyền nắm trong tay 20% cổ phần công ti. Nghe thì có vẻ không đáng là bao, nhưng với một công ti gia tộc đa cổ đông như Mạc thị thì 20% quả là một con số to lớn, gần như là cổ đông lớn nhất, điều đó đồng nghĩa với việc người nắm giữ 20% cổ phần kia có quyền lực gần như che trời trong Mạc thị.

Nụ cười tự tin trên môi cô càng thêm sâu, "Đó chỉ là một phần của kế hoạch thôi, thứ mà tôi muốn chính là kẻ kia phải sống không bằng chết!"

Đúng vậy, 20% cổ phần so với những gì người kia đã cướp của cô thì có thấm vào đâu, những gì ông ta đã làm, và những gì ông ta cùng con gái ông ta định làm trên người cô sao có thể chỉ trả giá bằng nhiều đó.

Dạ Tích Phàm lặng lẽ nhìn bóng lưng nhỏ gầy kia, bóng chiều tà phản phát khiến cô càng thêm cô tịch.

Rèm cửa trắng muốt sạch sẽ bay lên không trung ẩn hiện quan cảnh chiều thu tuyệt đẹp, trong phòng, có một người đàn ông suy tư nhìn cô gái bé nhỏ bên cạnh.

Không biết sắp tới đây sẽ xảy ra chuyện gì!?

.....

Phòng làm việc đơn giản chỉ với chiếc bàn làm việc cùng một hai kệ sách cồng kềnh khiến căn phòng vốn đã to càng thêm vĩ đại.

Ngoài kia mặt trời đã khuất bóng..

Căn phòng như chìm vào bóng tối hiu quạnh, chỉ độc nhất một cái đèn bàn nhỏ là nguồn sáng của cả một không gian rộng lớn.

Trên bàn ngổn ngang giấy tờ văn kiện, duy chỉ có một tờ tạp chí hiện ngang nằm giữa cái bàn lớn là không thuộc vào phạm trù công việc. Bên kia, ti vi chớp nháy liên tục, giọng nói ngọt ngào của phóng viên vang lên, ta có thể thấy được nơi họ đang ghi hình chính là bệnh viện.

Trên màn hình, đôi nam nữ nắm tay nhau một cách tình tứ, nam thì hết sức che chở người thương, nữ lại thẹn thùng nép vào vai người nam như chim nhỏ.

Hai người cứ như một cặp tiên đồng ngọc nữ.

"Cảm ơn mọi người đã tới đây cùng tôi mừng Tiểu Nhiên xuất viện. Hiện tại tôi chỉ có thể nói, tôi và Tiểu Nhiên thật lòng yêu nhau và có ý định hướng tới hôn nhân, tạm thời chúng tôi sẽ đình hôn trước, chờ khi Tiểu Nhiên tốt nghiệp chúng tôi sẽ lập tức..."

Chưa chờ nam tử nói hết câu, ti vi đã tối đen, bóng người to lớn từ trong bóng tối đi tới trước cửa sổ, ánh trăng phản chiếu nửa khuôn mặt trung niên nhưng không kém phần tuấn mĩ của người nọ, điều này cho thấy khi còn trẻ hẳn người nọ rất tuấn tú.

Cuối cùng thì ông cũng không thể ngăn được ngày này tới sao? Không! Ông không thể để công sức bao năm đổ sông đổ biển như vậy, xem ra bao năm nay ông quá nhẹ nhàng rồi thì phải.

"Coi bộ không thể chơi trò cút bắt này tiếp rồi."

Giọng nói trầm thấp tan trong không khí như tiếng tu la đến đoạt hồn.

Ngày mai sẽ có chuyện gì tiếp đây?

Bạn đang đọc truyện *Xùy Xùy, Các Nam Chính Mau Tránh Ra* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Thừa chuyện

Chiếc xe đen dừng lại trước một khu biệt thự cổ kính, cánh cửa gỗ thật dày đóng im ỉm khiến con đường nhỏ hẹp xung quanh càng thêm âm u.

Người đàn ông vận tây trang lịch thiệp bước ra khỏi xe, cực kì tự giác đi vòng qua bên kia mở cửa xe cho phái nữ bước xuống, dáng vẻ tuấn mĩ phi phàm, ánh mắt ôn nhu có thể chảy ra nước khiến bao phụ nữ ước ao.

Một cái đưa tay tiêu chuẩn mời gọi bàn tay thon dài trắng trẻo của phái nữ khoát lên khuỷu tay mình. Không phụ lòng mong đợi của anh, cánh tay thon dài trắng muốt kia vươn ra, thân thiết chạm vào anh, phù hợp đến mức không ai có thể soi mói.

Tiếp theo đó là đôi chân thật dài được làn váy thướt tha che đi ít nhiều, khuôn mặt trang điểm kĩ lưỡng thái quá cũng trưng ra khỏi xe.

Nam tuần tú cười sùng sùng kéo tay cô gái, nói vài câu gì đó với tài xế, sau đó bước qua cánh cửa lớn, tay trong tay thân thiết biết bao. Mặt cô gái cũng ửng hồng nép sát vào người đàn ông như động vật nhỏ cần được bảo vệ, còn đầu khí chất ngang ngược nổi tiếng khi xưa.

Thoạt nhìn hai người thật giống một đôi tình nhân yêu đương thắm thiết!

Điều này khiến bao nữ giúp việc trong khuôn viên sốc rơi cả tròng mắt, nhìn không được ngửa đầu lên trời cảm thán. Cô gái thẹn thùng, bẽn lẽn vô dụng kia chính là Mạc Nhiên tiểu thư nổi tiếng hồng hạc kiều căng nhà này sao? Quả nhiên sức mạnh tình yêu thật to lớn, có thể đổi tính đổi nết của con người ta a.

Hai nhân vật chính kia lại làm như không thấy biểu hiện có chút thái quá của đám nữ hầu, nắm tay nhau băng qua khu vườn lớn, mục đích chính là khu nhà lớn nhất Mạc gia. Chỉ là trong suốt quãng đường đi, hai người không ngừng liếc mắt nhìn nhau, trao đổi tia hài lòng.

Không một ai chú ý tới ánh mắt ưu thương của một người phía xa xa, hai bàn tay hần nắm chặt tới mức gân xanh nổi lên, hai mắt đỏ ngầu khiến người ta nhìn mà phát sợ.

Mạc Nhiên, em đang chơi trò gì vậy?

.....

Bức rèm trắng ngăn cách căn phòng trang nhã đậm chất cổ xưa thành hai phần riêng biệt. Người đàn ông trung niên ngồi bên này bức rèm, không ai nhìn thấy ông ta, cũng không ai tưởng tượng ra được ông đang làm gì ở bên kia tấm màn mỏng. Mọi thứ đều là bí mật.

Cô hầu có vẻ dầy dặn kinh nghiệm nhẹ nhàng bước tới trước ngưỡng cửa, tư thế cúi đầu kính cẩn, hoàn toàn không dám ngẩng đầu nhìn thẳng vào tấm màn kia, giọng nói khép nép thưa chuyện.

"Thưa ông, đại tiểu thư cùng Dạ đại thiếu gia muốn vào thưa chuyện."

Chỉ nghe một tiếng thở nhẹ bên kia bức màn, màn trắng lay động nhưng tuyệt nhiên không hề nhìn ra khuôn mặt người nọ là thế nào. Ông ta chỉ nhẹ nhàng đưa tay ra khỏi màn, vẫy vẫy vài cái như một loại kí hiệu cho người hầu biết rằng, hai người ngoài cửa được phép vào.

Nữ hầu cúi đầu lui xuống, từ đầu tới cuối không hề ngước mắt lên.

Chốc lát sau, tiếng mở cửa thật khẽ vang lên, hai người một nam một nữ, một trước một sau thân thiết nắm tay nhau bước vào, trên mặt cả hai đều ánh lên tia hạnh phúc, chỉ là trong mắt lạnh nhạt một mảng, tiếc là người đứng sau tấm màn không thể nhìn thấy. "Bác Mạc, hôm nay con và Tiểu Nhiên tới đây để thưa với bác một chuyện trọng đại."

Dạ Tích Phàm từ tốn nói, vừa nói vừa không ngừng liếc mắt về phía Mạc Nhiên, nhìn vào có vẻ như là đang liếc mắt đưa tình, có điều... sự thật thì chắc cũng chỉ có hai người biết thôi.

Trong phòng yên tĩnh một cách không bình thường, thậm chí nếu có một con muỗi bay ngang cũng có thể phát ra tiếng động làm người ta chú ý. Người bên kia bức màn vẫn từ chối cho ý kiến, dường như cũng lường trước được vấn đề này, Mạc Nhiên cùng Dạ Tích Phàm cũng tạo nhã thường trà, không nói nửa chữ.

Hình như đã cân nhắc kĩ lưỡng, bên kia bức màn truyền ra tiếng thở dài, giọng nói ôn nhu có lẽ, "Ra là Dạ tổng, thật thất lễ quá."

Nghỉ một lát, ông ta lại tiếp tục, "Chắc cậu cũng đã biết, Tiểu Nhiên nhà ta vẫn còn nhỏ..."

Không để ông nói hết câu, Mạc Nhiên đã xen ngang. Hừ, biết ngay là lão già này sẽ kiếm cớ thoái thác mà.

"Bác à, cháu đã 17 rồi đó, đâu còn nhỏ nữa chứ." giọng nói nũng nịu khiến người ta nổi một tảng da gà, chỉ là người sau màn chỉ cười nhẹ sùng sùng.

"Cái con bé này... quả nhiên con gái lớn rồi như bát nước đổ đi, chỉ biết có mỗi người thương thôi!"

Dạ Tích Phàm nghe thấy thế cũng nhanh chóng xen vào:

"Vâng, cháu biết Nhiên vẫn còn nhỏ, nhưng tình cảm của chúng cháu là thật, cháu không mong sẽ được chấp thuận kết hôn với em ấy vào thời điểm hiện tại, nhưng mong bác cho phép cháu vào Nhiên đính hôn trước, chờ khi em ấy tốt nghiệp cũng như sự nghiệp của cháu đã ổn định, cháu nhất định sẽ tổ chức một hôn lễ long trọng đón Nhiên về."

Chep, lựa chọn tên này vào vai nam chính ngôn tình quả là không sai, đã nói chân thành tha thiết tới như vậy rồi, có phụ huynh nhà gái nào mà không ưng ý chứ, đúng là cao thủ, cao thủ. Bạn nhỏ nào đó nhìn không được ngồi một bên cảm thán, ánh mắt sáng như sao nhìn bạn nam đang ra sức diễn thâm tình sát bên, chỉ thấy bạn nam âm thầm quảng cáo cho cô một ánh mắt khinh bỉ như muốn nói: Hừ, phỉ lộ, đại ca đây mà ra tay thì còn chuyện gì không xong sao!

Người bên kia bức màn gật gù tỏ vẻ đồng tình, ngữ điệu cũng bớt xa cách hẳn, "Nếu cậu đã nói tới như vậy thì tôi cũng không có ý kiến chuyện hai đứa qua lại, chỉ là chuyện hôn nhân bản bây giờ vẫn còn quá sớm, cần phải cân nhắc kĩ hơn."

Nói rồi, người nọ còn kín đáo ngáp một cái, "Thôi, ta mệt rồi, hai đứa cũng nghỉ ngơi đi, chuyện này để hôm sau bàn tiếp."

Ông nhận ra, nếu cứ tiếp tục day dưa thì chuyện cũng chẳng đi tới đâu, chỉ bằng dùng kế hoãn binh trước, ra tay nhanh gọn sẽ chiếm được lợi thế. 20% cổ phần sao? Mạc Nhiên, mày vẫn còn non lắm, làm sao có thể nuốt hết chứ, cho dù có nuốt đi nữa, tao cũng có cách ép mày nhả ra!

Một nam một nữ bên kia cũng mặt mày ngưng trọng, yên lặng lui ra ngoài, ông ta quả nhiên cáo già, nói không lại nên kiếm kế hoãn binh. Không sao, mục đích của hai người...

Ánh chiều tà in bóng cả hai xuống thăm cỏ, thật nên thơ biết bao.

Yên lặng nắm tay nhau lẻ từng bước ra ngoài, khác với dáng vẻ tình chàng ý thiếp ban đầu, nhưng lại phù hợp đến khó giải thích, cả hai yên lặng suốt cả quãng đường, trên môi luôn chứa nụ cười hạnh phúc, chỉ là trong hai đôi mắt tuyệt đẹp tràn ngập sương mù.

Kế tiếp đây, hai người phải làm gì đây? Thật mong chờ a.

"Có thể cho tôi mượn Tiểu Nhiên một lát được không?"

Giọng nam trong trẻo bỗng vang lên, cắt đứt mạch suy nghĩ của cô, ngược mắt nhìn, chỉ thấy nụ cười ôn nhu đó, khuôn mặt đẹp như một bức họa cuộn tròn từ từ hé mở, ánh mắt mờ mịt khiến người khác không thể đoán ra hắn đang nghĩ gì.

Mạc Mặc Ly!

Không khí của hai bên nháy mắt đông cứng lại, Dạ Tích Phàm thoáng phóng ánh mắt dò xét về phía Mạc Mặc Ly, dù sao hiện tại hắn và Mạc Nhiên cũng chung một thuyền, cô ta mà có chuyện thì hắn cũng sống không yên.

"Được!" rất ôn nhu, rất thân thiện, sau đó Mạc Nhiên đau lòng nhận ra hôn phu đại nhân nhà mình rất tự nhiên đẩy cô về phía anh họ sama, hơn nữa còn cười rất tươi đi về phía trước.

Anh họ cũng không phải dạng vừa, kéo cô vào lòng, sau đó gật đầu coi như cảm ơn, tự nhiên cô có cảm giác mình vừa bị bán a.

"Nhiên, anh ở trong xe chờ em."

Dạ Tích Phàm quay lưng đi còn không quên bỏ lại một câu. Ánh mắt của người nọ cho hắn biết, người nọ không phải kẻ xấu, ít nhất là không làm gì hại tới Mạc Nhiên và hắn.

Bạn đang đọc truyện *Xìu Xìu, Các Nam Chính Mau Tránh Ra* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 38: Tôi sẽ luôn bảo vệ em

Ánh chiều tà in bóng hai người đang đứng đối diện nhau, không ai nói với ai một câu nào, chỉ yên lặng để trầm mặc bao trùm toàn bộ bầu không khí.

Cô giương mắt nhìn hắn, không có dè chừng, không mưu toan, toàn bộ chỉ là một mảng mờ mịt.

Mạc Mặc Ly yên lặng đứng đó, mỉm cười ôn nhu nhìn cô, trong mắt hắn không có chút gợn sóng.

Người đàn ông này vẫn thế, luôn dùng nụ cười ôn nhu như thể thánh nhân để đối mặt với thế gian, cứ ngỡ như vô hại nhưng lại là độc dược chết người!

Nếu Dạ Tích Phàm là một thiếu gia nho nhã, ngọc thụ lâm phong điển hình thì Mạc Mặc Ly chính là một vị tiên nhân không nhiễm chút bụi trần, không màng tới chuyện thế sự, hắn luôn cho cô có cảm giác chẳng chuyện gì có thể làm hắn lung lay.

"Tiểu Nhiên..."

Cuối cùng thì giọng nói trong trẻo ấm áp kia cũng phá vỡ không khí yên lặng giữa hai người, đôi mắt phẳng lặng như đầm nước kia sâu hun hút như muốn hút cô vào trong.

"Em vẫn nhớ lời anh nói hôm đó chứ?"

Trong đầu cô lập tức hiện lên khung cảnh của buổi tối hôm ấy, không giống như hôm nay, bóng lưng đơn bạc của hắn đối diện cô, cô độc khiến tim người ta quặn đau, giọng nói của hắn vẫn nhẹ nhàng như vậy, chỉ là sâu bên trong lại chứa đựng nồng đậm cảnh cáo.

"Hiện tại chưa phải lúc em nên về nơi này, thế nên tránh càng xa càng tốt, và... cẩn thận."

Cô ngẩng đầu lên, bình tĩnh nhìn thẳng vào mắt hắn, cô muốn hắn thấy tia kiên định trong mắt mình, "Vâng, em nhớ, nhớ rất rõ!"

Đúng vậy, hẳn bảo cô chưa thể về đây, hẳn muốn cô tránh đi càng xa càng tốt, chỉ để... mình hẳn đối mặt với mọi âm mưu đen tối dơ bẩn nhất.

Người đàn ông trước mắt cô giờ đây không còn là cậu bé trầm mặc mười mấy năm trước nữa vậy mẹ mình lên lút nhìn cô nữa rồi, hẳn cũng không còn là thiếu niên năm đó ngồi dưới tán hoa đào yếu đuối khóc như mưa. Bây giờ, hẳn chính là người đàn ông thực thụ, người mà khiến cô có thể tin tưởng dựa vào, hậu thuẫn vững chắc mà cha và mẹ đã để lại.

Hắn là Mạc Mặc Ly! Là người đàn ông mạnh mẽ có thể gánh vác mọi thứ!

Đột nhiên cô cảm thấy buồn cười, thì ra mọi đề phòng từ trước tới nay của cô chỉ là vô nghĩa, từ đầu tới cuối hẳn luôn là đồng minh của cô, luôn là người cùng chiến tuyến, là chiến hữu đáng tin cậy nhất.

Nhìn thấy nụ cười của cô, Mạc Mặc Ly có chút ngoài ý muốn nghiêng đầu. Hình như hẳn không có gọi chuyện gì buồn cười hết a, hơn nữa tính cách của hẳn xưa nay đơn bạc không giỏi chọc cười cho lắm, cũng không có khả năng trong lúc vô tình nói cái gì đó chọc cô cười.

"Có gì buồn cười sao?"

"Cũng không có gì, chỉ là nhớ tới chút chuyện thôi."

Đơn giản nói một câu, cô cũng không muốn nhắc tới chuyện cũ, dù sao thì nó cũng đã qua rồi, không phải sao?

Hắn chỉ trầm mặc, đôi mày xinh đẹp nhíu lại, ngón tay thon dài khẽ chạm vào trán cô, "Thế tại sao lại trở về, còn hành động nguy hiểm như thế, em có biết..." nếu tiếp tục thì cả anh cũng không biết phải làm gì không? Nhưng hẳn không thể thốt ra lời, từ nhỏ tới lớn hẳn không giỏi biểu hiện sự quan tâm cho lắm. Ngừng một chút cô lại nói, giọng cô ảm chứa tia kiên định khiến người ta cảm thấy khó lòng mà lung lay quyết tâm của cô.

"Em biết, chỉ là... hãy tin em, em tự có sắp xếp của mình, tới lúc đó chỉ cần anh phối hợp với em là được."

Khuôn mặt cô đang lại quả quyết.

Nhận thấy không thể thuyết phục được cô, hẳn cũng chỉ thờ dài, quay đầu chỉ chừa lại bóng lưng đơn bạc hướng về phía cô... giống như đêm hôm đó.

"Em... hãy cẩn thận. Chỉ cần nhớ một điều... em còn có người anh này, còn có người hộ vệ này... vì thế... tôi sẽ luôn bảo vệ em!"

Nói rồi hẳn lững thững bỏ đi. Cô chỉ đứng yên đó nhìn hẳn, khẽ thì thầm:

"Cảm ơn anh!"

Một câu nói bao hàm mọi sự biết ơn của cô, mong là gió có thể mang câu nói này của cô đến bên hẳn.

Cô không chú ý, bóng lưng Mạc Mặc Ly thoáng cứng đờ, khóe môi hẳn khẽ nhếch lên.

Trước mắt hẳn chính là cây hoa anh đào năm ấy, bé gái năm tuổi mập mạp trắng muốt như cái bánh bao nhỏ cố gắng trèo vào lòng thiếu niên như mất hồn dưới một mảng hồng đào của cảnh hoa, bàn tay mập ú đưa cây kẹo mút lên, miệng không ngừng ê a.

"Anh Ly, anh Ly sao lại khóc. Đừng khóc nữa nha, Nhiên cho anh Ly kẹo này, anh Ly cười lên cái nào."

Chỉ thấy thiếu niên nhẹ nhàng bế bé lên, cúi người hôn nhẹ lên má bé, hai hàng nước mắt lăn dài. Bé không hề biết, trong mắt Mạc Mặc Ly khi đó, bánh bao mập mạp mẽ mẽ chẳng khác nào đóa hoa anh đào kia; bé cũng chẳng biết, từ ngày hôm đó, hộ vệ trên danh nghĩa kia của bé đã hạ quyết tâm trở thành người anh trai bảo vệ bé tới hơi thở cuối cùng.

Hôm đó... Mạc phu nhân_ mẹ của Mạc Mặc Nhiên mất trong bệnh viện, không một người đưa tiễn...

.....

Yên lặng bước qua cánh cửa lớn to bự của Mạc gia, Mạc Nhiên thoáng giật mình nhìn cảnh đẹp phía xa kia.

Chỉ thấy trước mắt cô, ánh tà chiều dừng lại trên dáng người không tính là quá rắn rỏi đang thông thả tựa lưng vào thành xe, ánh mắt hẳn nhìn về phía xa xăm, mũi mịt không biết đang suy nghĩ về điều gì.

Không hiểu sao cô lại cảm thấy hẳn quyền rũ tới chết người, thật giống một thiên thần sa ngã lạc bước xuống nhân gian. Xùy xùy, bầy bọ, con người này làm ác quỷ thì được chứ thiên thần nổi gì!

Thẳng lưng đi về phía "người đàn ông quyền rũ của năm" kia, trong lòng không tự giác khinh bỉ bản thân n lần.

Nhận thấy sự hiện diện của người nào đó, Dạ Tích Phàm đơn giản ngược mắt nhìn cô.

"Cô để tôi chờ hơi lâu."

Sau đó thần nhiên bước vào xe, để mặc bạn nhỏ nào đó đực mặt ra đứng chôn chân tại chỗ.

Hắn đây là chē cô lē mē sao? Hình như người bán cô khi này là hân đó a.

Đang định há mồm cãi lại, Dạ Tích Phàm đã xen ngang, nhanh mồm nói trước.

"Trề gờ rồi đấy, nhanh lên nào!"

Vốn đang tính cãi lại phải nuốt lời muốn nói vào trong lòng, ngu ngơ bước vào xe. Chỉ nghe thấy tiếng cười trầm thấp của hân, giọng điệu trêu cợt lại gắn với bản mặt nghiêm túc khiến người ta khó chịu vô cùng.

"Thì ra đôi lúc cũng không phải cô cố tình giả ngu."

Không chờ cô nổi giận, hân lại tiếp tục, "Đi thôi nào, chúng ta còn phải tới nhà tôi thưa chuyện với mấy lão già phiền toái nữa."

Tiếng động cơ xe rồ rồ cộng với tiếng gió vù vù bên tai làm tâm trí cô hỗn loạn. Liếc nhìn bộ mặt rồi rầm của cô, Dạ Tích Phàm cười nhẹ, đưa tay xoa xoa mái tóc rối bù lên vì gió của mình.

"Yên tâm đi, mấy lão già nhà tôi dễ đối phó hơn con cáo nhà cô nhiều."

Nói rồi hân tăng tốc, chiếc xe màu đen nháy mắt nhập vào đoàn người đông đúc trên đường cao tốc buổi chiều tà.

P/s: Mị muốn nói là, tuần này mị khá rảnh nên có khả năng là ngày nào cũng có chương (chỉ là có khả năng thôi nhé), những tuần sau không rảnh thì mị sẽ cố định ngày t7 post bài.

Còn một điều nữa, truyện mới của mị tên là "Người em từng yêu..." rất mong sự góp ý và nhận xét của mọi người, chân thành cảm ơn.

Cuối cùng, khúc cuối có vẻ hơi xàm nhĩ!

Bạn đang đọc truyện *Xùy Xùy, Các Nam Chính Mau Tránh Ra* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 39: Anh không có tư cách

Khi Dạ Tích Phàm đưa Mạc Nhiên trở về nhà cô thì cũng đã gần 12 giờ đêm rồi.

Thăng xe lại, Dạ Tích Phàm bắt đầu đi nhìn bạn nhỏ ngủ chầy ke tùm lum bên cạnh, âm thầm nhủ mày tỏ vẻ không mấy thích thú. Cũng không thể trách hân a, tướng ngừ của bạn nhỏ kia phải nói là... khụ, không mấy tốt đẹp.

Lại nhớ tới tình hình chiến đấu khi này của cô và hân, thôi kệ vậy, đàn ông bao dung một chút cũng tốt, dù sao hôm nay cô ta cũng mệt mỏi rồi.

Thờ dãi một hồi, không tình nguyện đưa tay lấy vạt tờ khăn giấy, tiện thể lay người nào đó dậy, "Này, dậy đi, tôi nơi rồi kia."

Bạn Mạc Nhiên không hề biết người bên cạnh đã đạt tới giới hạn, liều mạng quơ hai tay, ý định xua cái bàn tay thối đang phá giấc ngủ của cô, bực bội ghê, cả ngủ cũng không yên là sao, con ruồi chết tiệt.

Bếp một tiếng thật vang. Vâng, cái thứ vừa chạm "nhẹ nhàng" vào bàn tay "ngà ngọc" của Dạ đại thiếu gia cuồng sạch sẽ chính là bàn tay mà Mạc đại tiểu thư vừa dùng để quệt nước miếng.

Không khí trong xe nháy mắt đông cứng lại.

Bấy giờ đôi mắt đang híp lại thích thú của bạn nhỏ nào đó mới chịu hé hé ra đôi chút nhìn tình hình, quái lạ, Dạ Tích Phàm chỉnh điều hòa rồi à, lạnh quá a!

"Dạ Tích Phàm, sao anh lại hạ nhiệt độ xuống vậy, thật lạnh."

Nói xong còn không quên hít mũi vài cái, xoa xoa hai cánh tay, sau đó trở người tiếp tục nhắm mắt, nhưng chưa tới một phút sau lại thấy có gì đó không đúng, vội vã mở to hai mắt, vừa nhìn thấy vẻ mặt đen như đất nòi của Dạ đại thiếu gia, Mạc Nhiên lập tức chộp lấy giò, phóng ngay xuống xe.

"À, tới rồi à. Ngại quá, hôm nay làm phiền anh rồi... à... ờ... ngủ ngon."

Nói xong chạy ngay vào nhà như tránh thú dữ, trong lòng không ngừng mặc niệm, thăm rồi thăm rồi, lần này chộc trúng đại nhân vật tầm cỡ rồi, cầu trời cho tấm lòng của Dạ thiếu gia khoáng dung độ lượng không chấp kẻ yếu như cô a!

Mặt của Dạ Tích Phàm phía sau biến đen triệt để, liếc bóng lưng chạy trốn chết kia thêm lần nữa, hắt khởi động xe, lao vút đi trong đêm tối.

.....

Cánh cửa nhà vừa khép lại, Mạc Nhiên tựa đầu vào cửa hít thở sâu, như nhớ ra cái gì đó, cô giơ tay trái lên, tiếng leng rất nhỏ nhưng lại đặc biệt vang trong không gian tĩnh lặng.

Thì ra trên cổ tay trái của cô là một chiếc lắc. Thoạt nhìn nó khá là bình thường, nhưng ánh mắt cô nhìn nó lại vô cùng phức tạp.

Dạ Tích Dương!

Tâm trí cô hiện tại rối rắm hơn bao giờ hết, trong đầu trống rỗng chỉ lặp lại duy nhất tên của hắn. Người con trai đó... cô có thể tin không?

Trước mắt cô lại hiện lên khung cảnh căng thẳng tới nghẹt thở khi nãy, chỉ là, giống như có một phép màu nào đó, trong mắt cô chỉ còn ánh mắt tuy có chút né tránh xen lẫn với tức giận nhưng rất kiên định của hắn, bóng lưng không quá rắn rỏi nhưng vô cùng đáng tin cậy luôn bảo vệ cô bất cứ khi nào cô cần, tự nhiên cô như được rót thêm dũng khí, tự tin đối đáp với cả một ô cáo già Dạ gia đang vờ làm mặt lạnh trên kia. Sờ vào bàn tay đang dần ấm lên của mình, cô lại nhớ tới hơi ấm của hắn khi nắm lấy tay cô, ấm áp mà vững chãi, nhẹ nhàng đeo chiếc vòng cho cô; giọng nói tuy còn chút ngượng ngùng nhưng lại cứng rắn tới lạ.

"Cái này tặng cô coi như quà xin lỗi chuyện đây cô xuống hồ, từ nay cô cũng coi như một nửa người Dạ gia rồi... có chuyện gì thì cứ tới tìm tôi."

Nói rồi bỏ đi mất, cô chỉ kịp nhìn thấy hai vành tai đỏ lựng của hắn.

Phì! Thật đáng yêu! Ánh mắt cô lảng động nhìn về hướng bóng lưng của người nọ đang khuất dần, thì ra Dạ nhị thiếu gia nổi tiếng phá gia chỉ từ lại đáng tin tới như vậy, không hiểu sao, lòng cô thật ấm áp, cảm giác giống như khi Mạc Mạc Ly nói sẽ bảo vệ cô vậy, mỉm cười nhìn chiếc lắc trên tay, tên này cũng thật có mắt thẩm mỹ a, rất hợp ý cô.

Cô hoàn toàn không nhận ra, trong bóng tối, đôi mắt sáng quắc như chim ưng sẵn mồi đang nhìn cô chăm chăm, vừa thấy cô mân mê cái vòng tay, vừa vuốt ve vừa cười dịu dàng, ngón tay thon dài của người nọ lại càng thêm xiết chặt, rốt cục cũng nhịn không được mà châm biếm.

"Rốt cục thì Mạc đại tiểu thư cũng về rồi a, không biết Dạ đại thiếu gia bị trúng bùa gì mà lại chấp nhận rước cô về, tôi thật muốn mặc niệm cho anh ta."

Mạc Nhiên tức giận hướng ánh mắt về nơi phát ra âm thanh, ôn nhu nháy mắt lạnh lùng một mảng.

"Không ngờ anh lại rảnh rỗi tới như thế, theo tôi thấy thì thay vì đi lo chuyện bao đồng, anh nên tập trung vào chuyện cá nhân vẫn hơn, mắc công tôi lại phải vô cớ dính đòn."

Tiếng cười nhẹ tràn ngập tia giễu cợt, đôi mắt vốn đã âm lãnh nay lại càng thêm tối tăm, các ngón tay bị ép chặt vào nhau tới mức hiện lên khớp xương trắng bệch chứng tỏ tâm trạng người nọ không tốt chút nào.

"Ha, không ngờ cũng có ngày Mạc đại tiểu thư nổi tiếng háo sắc cũng phải quan tâm nhắc nhở chuyện cá nhân của tôi cơ đấy."

Hắn từ từ đứng dậy, thong thả bước tới trước mắt cô, mắt hắn đỏ ngầu đáng sợ, thân hình cao lớn không ngừng tỏa ra hơi lạnh, dưới ánh trăng càng thêm dọa người. Nắm lấy cổ tay trái của cô, nhìn ngắm thứ đang kêu leng keng kia, không hiểu sao hắn lại thấy buồn cười.

"Không tệ, mắt thẩm mỹ của Dạ thiếu gia không tồi chút nào, chỉ tiếc... nó ở trên người của Mạc tiểu thư đây thì có chút không phù hợp."

Cô cũng lạnh lùng nhìn thẳng vào hắn, mắt lạnh đến mức có thể đóng băng người khác, khuôn mặt đanh lại, giọng nói cũng trở nên lãnh khốc.

"A? Hóa ra anh lại quan tâm tới tôi như vậy, thật ngại quá."

Dứt lời, cô mạnh mẽ giật tay mình ra khỏi tay hắn, cẩn thận dùng khăn giấy lau qua một lần, toàn bộ hành động từ đầu tới cuối đều lưu loát như vậy, không hề để người trước mặt vào trong mắt, kiêu ngạo tới cực điểm.

"Nhưng mà... Phượng Mạc Dung, anh có tư cách sao?"

Lạnh lùng buông một câu, sau đó xoay lưng bước thẳng về phòng, tiếp tục day dưa chỉ khiến cả hai mệt mỏi mà thôi.

"Em tưởng tôi muốn quan tâm lắm sao?" hắn thều thào, giọng nhẹ nhàng tới mức chính hắn cũng khó mà nghe thấy bản thân nói gì.

Hắn yên lặng đứng đó nhìn bóng lưng cô khuất sau màn đêm, trong mắt chỉ có cay đắng, bàn tay đưa lên trong không trung cũng từ từ buông xuống, nắm chặt.

Đúng vậy, hắn lấy tư cách gì để quản cô? Không phải thân nhân, cũng chẳng phải người yêu, thậm chí chẳng là gì trong cuộc đời của cô cả.

Chỉ là...

Trái tim hắn nhịn không được mà đau nhói khi cô nhìn Dạ Tích Phàm, lòng bức bối nặng trĩu mỗi khi cô cười với người nọ, tức giận mỗi khi cô dùng ánh

mắt trĩu mến nhìn người nọ.

Lúc này đây, chính hắn cũng không biết bản thân mình bị cái quái gì nữa. Ưu tư ngược mắt nhìn bầu trời đêm ngoài kia, khuôn mặt hắn rồi rầm co rút lại, tay sờ lên ngực, bên tai vẫn còn vang vọng câu nói của cô.

"Anh không có tư cách."

Có ai nói cho hắn biết, tại sao tìm lại đau tới khó thở như vậy không?

P/s: viết chương này thật khó a, dù đã lên ý tưởng trước nhưng vẫn ngốn cả buổi tối của mị r, nếu có gì sai sót thì cả nhà cứ góp ý để mị sửa nha, dôn ép nhiều quá sinh ức chế ko tốt đâu. Yêu cả nhà nhiều <3.

Bạn đang đọc truyện *Xây Xây, Các Nam Chính Mau Tránh Ra* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Ganh tị

Trong phòng tối như mực, dưới sàn quần áo vất hỗn loạn, tiếng thở gấp ám mùi cùng tiếng thân thể va chạm không ngừng vang lên. Chỉ nghe một tiếng hừ nhẹ, chuyển động của chiếc giường lập tức ngừng lại, căn phòng nháy mắt trở về với yên tĩnh vốn có.

Dưới ánh trăng mờ, thân hình người đàn ông như báo săn, lười biếng tựa vào thành giường, khói thuốc trắng xóa lượng lớn làm khuôn mặt người nọ càng thêm mờ ảo. Sau khi bình ổn lại hơi thở, người đàn bà yêu mị như rắn nước bò lên vai bạn tình, quỳn rũ thì thầm.

"Chủ nhân đang có tâm sự sao?"

Dứt lời, ngón tay của cô ta nhẹ nhàng di chuyển từ vai xuống ngực người đàn ông, vẽ vài vòng tròn. Đôi mắt người đàn ông sáng quắc không chút cảm xúc, nắm lấy bàn tay đang làm loạn trên người hắn.

"Mị, Đừng làm loạn." nói rồi, người đàn ông lại lâm vào trầm tư, không biết người nọ đang suy nghĩ cái gì.

Người đàn bà được gọi là Mị kia dường như hiểu ra gì đó, đôi tay nghịch ngợm kia ngoan ngoãn vuốt lại mái tóc rối bù của mình, tà mị cong khoe môi, "Đang suy nghĩ cách đối phó con nhóc kia sao? Ha, cuối cùng thì chủ nhân cũng thấy được vấn đề ở con nhóc đó rồi!"

Người đàn ông nhú chặt mày kiếm, giọng điệu có chút khó chịu, "Cũng chỉ là vài ba trò ngớ ngẩn của trẻ ranh thời, không cần quá chú ý."

Thêu thào như đang tự trấn an bản thân, trong mắt hắn, Mạc Nhiên kia nhiều lắm cũng chỉ là con nhóc miệng còn hôi sữa hơn nữa còn là con nhóc ngu ngốc, làm sao có mưu ma chước quỷ gì cho cam.

Mị ngồi bên cạnh thấy nét mặt thờ ơ của người đàn ông thì trong mắt lóe lên tia không hài lòng, trực giác mách bảo con nhóc kia không tầm thường, sao có thể đúng lúc đề nghị đính hôn như vậy chứ?

"Chủ nhân, Mị thấy ngài nên cẩn thận thì hơn, chuyện này có vẻ không đơn giản."

"Đúng là không đơn giản, nhưng mục đích không phải chỉ có 20% cổ phần thôi hay sao, cho dù nó có nuốt vào thì ta cũng có cách khiến nó nhả ra, đừng xếp ta ngang hàng với đám nhóc con đó." trên mặt người đàn ông biểu lộ rõ khinh thường, hừ một tiếng, nhưng trong lòng vẫn có chút không yên. Trầm mặc một lát, hắn lại tiếp tục.

"Ngày mai bảo Linh Nhi thực hiện kế hoạch kia đi, ta có chút không yên tâm."

Đù quyết đoán, đù lạnh lùng, hắn ta biết rõ kế hoạch kia nguy hiểm như thế nào mà. Thật nghi ngờ Mạc Linh Nhi kia có thực sự là con ruột của ông ta không. Mị không nhận được mà âm thầm cảm thán, trong mắt mê luyện càng sâu tựa sát vào người đàn ông, đây đúng là mẫu người đàn ông lí tưởng của cô, lạnh lùng, quyết đoán.

"Thật tàn nhẫn a! Con gái là để thương để yêu đó nha."

Tiếng cảm thán quỳn rũ của người phụ nữ đổi lại nụ cười trầm thấp, trên mặt người đàn ông hoàn toàn vô cảm, "Con gái sao? Cũng chỉ là để phục vụ cho mục đích lớn của ta thôi."

Mị nghe thế thì cười duyên, tự giác xà vào lòng người đàn ông.

Chẳng mấy chốc, trong phòng lại tràn ngập tiếng thở dốc, hai con người đang chìm trong khoái lạc kia hoàn toàn không biết ngoài cửa, ánh mắt cô gái ngoại trừ thống khổ ra thì hoàn toàn trống rỗng, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch run rẩy không thôi. Bước từng bước một cách vô hồn, tại sao cô lại thấy cả người lạnh toát như vậy!

Ngay từ đầu cô đã biết, trong mắt người mà cô luôn miệng gọi bằng cha kia, cô cũng chỉ là một con rối không hơn không kém. Nhưng cảm giác khi biết rõ và chính tai nghe thấy người đó khẳng định là hoàn toàn khác nhau!

Tim thật đau, giống như bị người ta đâm cho một nhát vậy.

Nhớ khi người đàn ông đó dặt tay cô tới cô nhi viện, trên môi ông ta là nụ cười triền miên từ ái của một người cha, cô không tự giác vì điều đó mà tin tưởng, bắt đầu từ giây phút đó, cô đã không còn tự do nữa rồi!

Cô thật sự rất ganh tị với Mạc Nhiên, cô ta ngu ngốc thì sao, háo sắc thì sao, chẳng phải luôn có người thu dọn tàn cuộc, tự tung tự tác làm một đại tiểu thư cao cao tại thượng hay sao?

Còn cô thì sao?

Cũng là tiểu thư Mạc gia, nhưng lại luôn phải sống luồn cúi trước người khác, thậm chí một chút tự do cũng không có, an hận làm con cò cho người ta thích làm gì thì làm, cuối cùng, khi hết giá trị lợi dụng rồi, chẳng phải kết cục của cô cũng chẳng kém Mạc Nhiên kia bao nhiêu hay sao?

Cô ganh tị, ganh tị với Mạc Nhiên, ngay từ giây phút đầu gặp mặt, cô đã ganh tị với cô ta chết đi được! Nhưng... cô cũng chỉ âm thầm gào thét điều đó trong nội tâm, bởi ngay cả biểu lộ cảm xúc của mình cô cũng không được phép!

Ha ha, thì ra mười mấy năm nay, Mạc Linh Nhi cô làm người lại uống phí như vậy...

.....

"Chào buổi sáng cả nhà." Du Tử Nhiên lười biếng ngáp một cái, ngái ngủ đi xuống dưới nhà ăn, chỉ là... nhìn tình hình bên trong nhà ăn khiến hấn không thể ngáp nữa rồi.

Cái quái gì đang xảy ra vậy a!

Trên bàn ăn chỉ đơn giản bày ba cái đĩa đựng bánh mì có quét chút mứt, bên cạnh có thêm ba ly sữa trắng tinh. Nhưng vấn đề không nằm ở chỗ đó, hai con người đang ngồi đối diện nhau trên bàn ăn kia không ngừng tỏa ra hơi lạnh mới là điều đáng để quan tâm.

Đứng hình vài giây, trên môi lại nở nụ cười yêu nghiệt tiêu chuẩn, Du Tử Nhiên thản nhiên bước tới bàn ăn, ngồi xuống, hơn nữa còn tiện tay xoa đầu Mạc Nhiên vài cái.

"Sao hôm nay chỉ có hai người vậy a, Hàn Du và quản gia đâu cả rồi!"

Đáp lại câu hỏi có phần thân thiện của bạn yêu nghiệt chính là vẻ mặt dửng dưng của Mạc đại tiểu thư, hóp hết ngum sữa cuối cùng, Mạc Nhiên cực kì điềm tĩnh, đứng dậy thu dọn bát đĩa, "Tôi ăn no rồi."

Để lại bạn yêu nghiệt với nụ cười cứng ngắc trên môi, chết tiệt, đây là xem thường hấn sao! Vừa quay qua Phụng đại thiếu gia bên cạnh, lại thấy tên kia cũng thu dọn chén đĩa, tiện tay lấy cái khăn lau miệng, sau đó đứng dậy đi thẳng, hoàn toàn không để nhân vật nào đó vào mắt.

Du Tử Nhiên lập tức hóa đá tại chỗ, vẻ mặt như bị táo bón.

Bọn trẻ bây giờ thật bất lịch sự quá a!

Mạc Nhiên và Phụng Mạc Dung hoàn toàn không nói với nhau câu nào, thậm chí ngay cả một cái liếc mắt cũng lười, không khí trong xe yên lặng đến đáng sợ, vẻ mặt của hai người chỉ có thể dùng từ dọa người để hình dung.

Vừa tới trường, Mạc Nhiên đã bước xuống xe đi thẳng, hòa mình vào dòng người đang không ngừng tuôn vào cổng kia, để lại Phụng Mạc Dung trầm tư đứng đó, trong mắt lạnh thấu xương. Cô đang muốn chơi trò chiến tranh lạnh à, được, nếu đã thế thì hấn cũng chơi tới cùng. Lạnh lùng bước vào cổng trường, không quan tâm về mặt của hấn có thể dọa người ta chạy xa ba mét.

Nhưng vẫn có một người bất chấp tất cả, không thèm quan tâm về mặt khủng bố của hấn a. Mạc Linh Nhi không sợ chết chặn đường Phụng Mạc Dung, vẻ mặt muốn nói lại thôi, cuối cùng cũng nhắm mắt nói ra.

"Dung, em muốn nói chuyện với anh, có thể đi với em một chút không?"

Phụng Mạc Dung rơi vào trầm mặc, khóe môi hấn hơi nhếch lên, đôi mắt phức tạp nhìn Mạc Linh Nhi...

Bạn đang đọc truyện *Xùy Xùy, Các Nam Chính Mau Tránh Ra* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Tình yêu ích kỉ như thế

Trên sân thượng gió thổi phần phật làm mái tóc dài đen bóng kia tung bay, cô gái đứng ngược sáng càng khiến khuôn mặt mỹ lệ kia ánh lên tia quý dị. Sân thượng vốn là nơi tương đối ít người lui tới, vì thế nên chỉ có hai cái bóng phản chiếu trên nền xi măng.

Thiếu niên thông thả dứt hai tay vào túi quần, dáng vẻ lười biếng mà quyến rũ, mái tóc đen được cắt tỉa gọn gàng bởi vì gió mà có chút hỗn loạn, nét mặt thông dong bình tĩnh, chỉ là đôi mắt xẹt qua tia không kiên nhẫn kia hoàn toàn bán đứng hắn.

"Có chuyện gì quan trọng sao?"

Cô gái nọ cúi đầu xoắn xuýt ngón tay, vẻ mặt có vẻ như đang suy nghĩ xem nên bắt đầu câu chuyện từ đâu, hoàn toàn bỏ qua tia không kiên nhẫn trong mắt người đối diện, môi đỏ mọng mấp máy.

"Em... Anh có thể dẫn em trốn đi được không?"

Cô gái ngập ngừng, hai má nhện không được mà đỏ ửng lên khả ái vô cùng, chỉ là người đứng đối diện cô từ đầu tới cuối vẫn vô cảm, không hề có chút biểu hiện nào của người vừa được tỏ tình công khai cả.

Chờ một lúc lâu vẫn không thấy người đối diện nói gì, cô gái nhện không được ngẩng đầu lên, chỉ là... bất giác ánh mắt lạnh như băng kia, trái tim cô hoàn toàn vỡ nát.

Tại sao?

Chẳng phải hắn thương cô sao, chẳng phải khi xưa sủng cô lắm sao, tại sao lại lạnh lùng khiến người ta đau tới như vậy? Ngơ ngác nhìn người trước mắt, miệng vô thức nói ra những suy nghĩ trong đầu.

Chỉ thấy ánh mắt thiếu niên xẹt qua tia cười lạnh, trên mặt là ý khinh thường không chút che giấu, "Tại sao ư? Vậy tôi hỏi cô, cái giây phút cô đưa tôi vào mưu tính đen tối của mình, cô có nhớ tới cảm nhận của tôi không? Khi cô sai khiến bọn nhóc đó, cô có nghĩ tới tôi không?"

Nhìn cái miệng nhỏ há to nhưng không thể nói được lời nào của cô gái, tia chế giễu trong mắt hắn lại càng sâu.

"Không nói được đúng không? Tình yêu của cô chính là như thế sao? Thì ra tình yêu chính là bám lấy đối phương một cách ích kỉ tới như vậy! Thế thì yêu làm gì?"

Ánh mắt giễu cợt chiếu thẳng vào mắt cô gái không chút kiên dè, đôi môi gọi cảm nhếch lên càng làm nổi bật tia khinh thường trên mặt hắn.

Cô gái lạng người đi nhìn người con trai trước mặt, ánh mắt như đại ra, hỗn loạn đến mức không thể nhìn ra cô suy nghĩ cái gì.

Cô yêu anh, không phải sao? Thế nhưng tại sao khi nghe anh nói, sâu trong lòng cô lại có cảm giác chột dạ?

Tiếng chuông báo vào giờ học vang lên cắt đứt không khí căng thẳng giữa hai người, thiếu niên ngay cả một cái liếc mắt cũng lười cho cô gái, thân nhiên xoay người bước đi, che giấu tia phức tạp trong mắt.

Yêu sao? Hóa ra tình yêu chính là như thế, rẻ mạt khiến người ta chán ghét, nếu thế tại sao ai cũng muốn đắm đầu vào? Hắn không thể hiểu nổi.

Cô gái lạng người nhìn cánh cửa đóng im ỉm giữa sân thượng, phức tạp trong mắt lóe thành ngọn lửa thù hận cháy rực. Cô yêu anh, đúng vậy, đó là điều trong tâm niệm của cô bao năm nay không thể sai đi đâu được. Tại sao anh lại dùng ánh mắt khinh rẻ như thế nhìn cô chứ?

Bạn đang đọc truyện *Xùy Xùy, Các Nam Chính Mau Tránh Ra* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 42: Dã ngoại

Nắng trưa gay gắt chiếu lên con đường dài và hẹp, tới cả những con ve cũng không chịu được cái nắng mà thu mình trong kén.

Hình như mọi người đều đã đi ăn trưa, trong lớp học vắng lặng yên tĩnh tới không ngờ, chỉ là một cô gái nhỏ vẫn hậm hực ngồi trong lớp, tập trung tinh thần vào mớ giấy tờ trước mắt.

Phịch!

Cuối cùng thì Mạc Nhiên cũng chịu hết nổi rồi a, gục đầu xuống bàn, trong cổ họng không ngừng phát ra âm thanh ư ư tội nghiệp, khuôn mặt giấu sau mớ tóc dài kia mếu máo như đứa trẻ bị đoạt kẹo, đôi mày nhỏ xinh đẹp nhứ chặt vào nhau như muốn thắt lại thành một chiếc nơ hoàn mỹ.

Cô cảm thấy bất lực a!

Nhớ tới cuộc "gặp gỡ" với thầy dạy toán "dễ thương" khi nãy, cô lại nhin không được mà thở dài, bên tai không ngừng vang lên lời "đường mật" của thầy kính yêu:

"Mạc Nhiên, em có biết thành tích của em tệ tới mức nào không hả? Tôi báo cho em biết, nếu em không chịu cố gắng thì đừng nói tại sao các bạn đều lên lớp cả mà em vẫn còn ở lại lớp của tôi."

Nói rồi, thầy quẳng cho cô một xấp giấy dày cộm.

"Làm hết mớ này cho tôi, nếu thiếu một bài thì không cho phép em tham gia buổi dã ngoại sắp tới của trường."

Lại thở dài thêm một hơi, nhìn mấy cái công thức nhân chia cộng trừ trên mặt giấy cô cảm thấy thật rối rắm đó, chỉ có thể trách nguyên chủ trước kia diễn vai học sinh hư hỏng quá chuẩn, trong mắt thầy cô Mạc Nhiên luôn là đối tượng được "ưu tiên". Cô cũng không thể vô duyên vô cớ mà trở nên thông minh đột xuất được, chỉ rước lấy họa vào người; nhưng cô cũng thật nghi ngờ a, nếu cứ tiếp tục ngày ngày vùi đầu trong mớ giấy tờ sách vở này, có khi nào cô bị điên luôn không?

Hơn nữa... thật sự mà nói cô cũng không phải thiên tài gì, nghĩ lâu như thế mà vẫn có thể làm được bài thì chẳng khác nào quái vật rồi còn gì, thế nên xét trên một phương diện nào đó, cô cũng không đáng kịch đâu.

Không chờ Mạc Nhiên rầu rĩ xong, trước mắt cô xuất hiện một hộp sữa tươi và vài cái bánh bơ sữa, ngón tay thon dài như ngọc xinh đẹp thông thả đẩy từng thứ một về phía cô, trên đỉnh đầu vang lên giọng nói trầm ấm mà kiên định.

"Không ăn trưa thì học thế nào được."

Cái mũi dọc dừa kia bắt giác chun lại, trong mắt ánh lên tia hờn dỗi trẻ con, hừ nhẹ một tiếng, hoàn toàn bỏ qua sự hiện diện của người nào đó, tầm mắt nghiêm túc đặt vào những trang giấy.

Bạn nhỏ kia cũng không quan tâm lắm tới hành động trẻ con của Mạc đại tiểu thư, bàn tay xinh đẹp kia tự nhiên như không kéo lấy cái ghế gần đó, thân hình thon dài quẹo rù ngồi phịch xuống trước mắt cô, tiện tay lấy một tờ giấy trong xấp giấy dày thật dày trên bàn, chăm chú đọc.

Không gian nháy mắt lại yên tĩnh như lúc đầu, nếu bỏ qua tiếng ọt ọt từ bụng của bạn nhỏ nào đó.

Ánh mắt của Mạc Nhiên không tự giác liếc về phía bạn nam đang tập trung vào tờ giấy trước mắt, lại đảo mắt về phía đồng hồ ăn trên bàn, trong lòng âm thầm đấu tranh tư tưởng, cuối cùng, hình như con sâu thềm ăn trong bụng cô đã chiến thắng, liếc nhìn bạn nam một lần nữa, cảm thấy người nào đó không để ý tới mình, cái tay hạnh kiểm xấu kia rón rén thò về phía đồng hồ ăn, không một tiếng động bỏ vào miệng, hai mắt còn híp lại đầy thỏa mãn. Cô không hề nhận ra, đằng sau tờ giấy đang giờ cao kia, khóe miệng của người nọ khẽ nhếch lên, ánh mắt tràn ngập sùng nịnh mà chính hắn cũng không phát giác.

Sau n lần "lén lút" đánh chén no say, Mạc Nhiên vỗ vỗ cái bụng căng tròn của mình, khuôn mặt thỏa mãn như con mèo nhỏ lười biếng gục xuống bàn, nhưng dường như nhớ tới chuyện gì đó, ánh mắt lại liếc về phía bạn nam, khẽ hừ một tiếng.

"Tôi chỉ nể mặt đồ ăn của cậu thôi!"

Vô sỉ, rõ ràng là quá vô sỉ a!

Khóe môi người kia cũng nhếch lên thành nụ cười giễu cợt, hai mắt híp lại đầy nguy hiểm, "Vậy thì vinh hạnh cho kẻ hèn này quá."

Nhận thấy ý giễu cợt trong giọng nói của người nọ, cô trừng mắt nhìn người trước mặt, chỉ thấy hắn cũng nhìn cô cười, nụ cười sạch sẽ cứ như một thiên sứ không nhiễm bụi trần.

Hừ, nể mặt đồ ăn mà tạm tha cho hắn vậy!

Chỉ là bạn nữ nào đó có tư tưởng tha cho người ta, nhưng người ta lại không muốn buông tha cho Mạc đại tiểu thư a.

Chăm chú đọc tờ giấy trong tay, càng đọc đôi mày kiếm nhú càng chặt, hai mắt như muốn tóe lửa, cuối cùng cũng nhẫn nại đọc tới dòng cuối cùng, hắn cũng không nhin được mà hít vào một hơi, hướng ánh mắt nguy hiểm về phía bạn nhỏ đang hút sữa sùn sục kia.

"Mạc Nhiên, cái này là sao hả? Học hành như vậy mà coi được à?"

Ngón tay xinh đẹp trắng như ngọc chỉ chỉ vào mấy dòng trên tờ giấy, tay còn lại giật mớ giấy trong lòng cô.

Mạc nhiên theo phản xạ mà co người lại, ánh mắt lóe lên tia tội nghiệp khiến người ta nhin không được mà thương cảm, trên mặt rõ ràng viết to bốn chữ "tôi vô tội a".

"Phượng Mạc Dung a, có phải tôi cố ý đâu, chỉ là nghĩ nhiều quá nên..."

Giọng cô càng lúc càng nhỏ, nhỏ tới mức con ruồi bay qua còn phát ra tiếng động lớn hơn. Phượng Mặc Dung thở dài một hơi, đúng là không thể trách cô.

"Này!" hần tự nhiên kéo ghế ngồi gần cô, lấy vài cuốn tập trong cặp ra đặt trước mặt Mạc Nhiên, giọng đều đều hỏi, "Không hiểu chỗ nào."

Đơ người một chút, cuối cùng đại não của cô cũng nhận ra mục đích tốt đẹp của người nào đó, cô ngoan ngoãn chỉ vào một vài dòng trên trang giấy, trong mắt rồi rầm không thôi, bên tai là giọng nói đều đều chậm rãi của Phượng Mặc Dung khiến cô nhìn không được mà chìm đắm.

Nháy mắt, trong phòng chỉ còn tiếng lật giấy khe khẽ, tiếng giảng ngọt ngào và giọng nữ mơ hồ thỉnh thoảng cất lên, bình dị mà yên bình tới lạ, khiến người ta cảm thấy lòng nhẹ hẳn đi.

Chỉ là... không ai để ý ngoài cửa lớp, đôi chân trắng muốt lấp ló ngoài cửa lớp, đôi môi đỏ mọng bất giác bị chủ nhân cắn đến toét của máu, đôi mắt hạnh phúc hiện lên tia ghen tị nồng đậm.

.....

Trong đêm tối, cô gái không ngừng uốn éo trên thân thể thon dài của người đàn ông, tiếng môi lưỡi chạm nhau khiến người ta nhìn không được mà đỏ mặt, khi hai đôi môi kia tách nhau ra còn kéo theo chỉ bạc ái muội.

Cô gái tựa lên vai người đàn ông thờ dốc như muốn lấy lại chút đường khí vừa bị tước đoạt, giọng nói ngọt ngào mang theo chút khàn khàn quyến rũ như đóa hồng đỏ.

"Tà, người ta rất uất ức nha."

Trong mắt người đàn ông tràn ngập mê say, ánh trăng phản chiếu lên khuôn mặt tuấn mĩ vạn người mê đắm, có điều, sâu trong đôi mắt kia là một mảng lạnh lùng, như thể không có thứ gì có thể chạm tới mắt hần, trên môi là nụ cười cung chiêu, tay dịu dàng vuốt ve mái tóc dài mượt mà của cô gái, khéo léo che giấu tia lạnh ý trong đáy mắt.

"Vậy sao?"

Dường như đã quen với giọng điệu hờ hững của người đàn ông, đôi tay trắng muốt như sen của cô gái mềm mại bò lên vai người nọ, hơi thở như lan phả vào tai hần, nũng nịu tới mức có thể khiến đàn ông trong thiên hạ chết vì cô, "Người ta muốn anh giúp mà."

"Được thôi."

Trong mắt vẫn là một mảng phẳng lặng, một câu tùy ý giống như nói trời hôm nay thật đẹp, lại giống như không mấy quan tâm. Tay của cô gái như có như không sờ mấy cái cúc áo sơ mi của người nọ, quyến rũ mời gọi.

"Tà, hôm nay người ta muốn báo đáp anh."

Bàn tay to lớn chặn đôi tay xấu xa kia lại, hờ hững đứng lên che đi cái nhũ mảy không hài lòng của mình.

"Đề hôm khác đi, hôm nay anh còn có việc. Em ngủ sớm đi!"

Nói rồi quay đầu đi, không liếc mắt nhìn người kia dù chỉ một lần. Cô gái trầm tư nhìn lên bầu trời sao, trên môi là nụ cười ác độc đầy toan tính. Mạc Nhiên, tao sẽ chống mắt nhìn kết cục của mày, muốn đấu với tao sao? Hừ, vẫn còn non lắm.

Trăng hôm nay thật tròn.

P/s: ai nha, sắp có thêm anh đẹp trai lên sân rồi, mọi người thích không nào? Chiều mị sẽ bonus thêm 1 chương nha.

Bạn đang đọc truyện *Xùy Xùy, Các Nam Chính Mau Tránh Ra* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 43: Nam chủ đại nhân giá đáo

Chiếc xe bus chuyên dụng dùng để đưa rước học sinh chạy băng băng trên đường quốc lộ, không khí trong xe ồn ào huyền ảo đến mức khiến người ta máu huyết sôi trào.

Từng đồng học nam thanh nữ tú gi đó thay phiên nhau nhảy múa ca hát, hùng hực khí thế tuổi trẻ.

Chỉ có một bạn nhỏ nào đó thản nhiên tựa vào ghế ngủ ngon lành, hoàn toàn không thèm quan tâm xung quanh xảy ra chuyện gì, thậm chí khỏe môi kia còn mơ hồ có chút nước, chép miệng, tướng ngủ này quả là không thực nữ chút nào!

Hình như trứng phải ỏ gà hay ỏ gì đó tương tự, xe lắc lự một chút khiến cái đầu nhỏ xinh đang gật gà gật gù kia tựa hẳn vào vai người bên cạnh. Chỉ thấy người nọ hơi nhướn mày nhìn sang, bất giác gương mặt say ngủ của bạn nữ thì lại tập trung vào cuốn sách trên tay, trên môi là ý cười sùng nịnh mơ hồ.

Vai người nọ vô thức dịch chuyển một chút, tay nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc dài của bạn nữ như thể muốn cô chìm thêm sâu vào giấc mộng. Bạn nữ cũng chẳng chút khách khí, khuôn mặt cô vùi sâu vào hõm vai của người nọ như muốn chìm đắm vào mùi hương ngọt ngào ôn nhu của thiếu niên, khóe miệng mơ hồ nhếch lên, khuôn mặt tràn đầy thỏa mãn.

Thoạt nhìn hai người cứ như một đôi vợ chồng già, không có quá nhiều mật ngọt, nhưng lại hòa hợp khiến người ta ghen tị.

Chẳng mấy chốc, chiếc xe to bị dừng lại ở một chiếc cổng lớn mang đậm mùi vị cổ xưa, bên kia chiếc cổng là rừng núi trập trùng, nhìn thôi cũng biết địa điểm dã ngoại này khá là hoang sơ.

Nhẹ nhàng bóp nhẹ cái mũi của ai kia, giọng nói tràn ngập ý cười, "Mạc Nhiên đại tiểu thư, tới nơi rồi kia."

Có gái nhỏ khẽ nhú mày, bàn tay nhỏ bé trắng nõn không tự giác niu lấy tay người nọ dùng dằng không muốn rời, giọng mũi ngái ngủ đáng yêu vang lên, "Để yên cho người ta ngủ đã nào!"

Người nọ cười nhẹ sùng nịnh, bàn tay ta ác vẫn không buông tha cái mũi bé xinh kia, chỉ là lực tay có chút giảm, "Nếu em muốn tối nay ở lại đây một mình với ma trơi thì cứ việc ngủ tiếp nha."

Vừa nghe tới hai từ "ma trơi", con mắt của bạn nhỏ nào đó lập tức trợn ngược như có phép màu, tia buồn ngủ trong mắt được thay thế bằng sợ hãi giống như Doraemon nhìn thấy chuột nhắt, "Khụ, Dạ Tích Dương, chúng ta đi thôi."

Nói rồi nhắm mắt đi thẳng, bỏ quên bạn nam ngồi đó cười không khép miệng lại được.

.....

Nói chung thì trường của Mạc Nhiên chọn rừng rậm làm nơi dã ngoại cũng có mục đích riêng của nó. Đa số học sinh trong trường thuộc tầng lớp tiểu thư công tử, mấy ai trải nghiệm qua cái cảnh kham khổ của việc ăn lông ở lỗ... a nhầm, dã ngoại ngoài trời như sống trong rừng đâu, thế nên chuyến đi này cũng là một đợt trải nghiệm hiếm hoi đấy a.

Sau khi làm hàng loạt hoạt động như dựng lều, chuẩn bị thức ăn hay giải thích một số lý thuyết khi đi trong rừng thì mặt trời cũng ngả về tây, từng tốp năm tốp ba tụ họp lại với nhau dưới đồng lửa ở trung tâm khu lều trại, đàn hát vui vẻ. Đường như cảm thấy việc hát múa quá đơn điệu, các đồng học của chúng ta đã nâng cấp lên trò chơi huyền thoại... thử thách lòng can đảm!

Mạc Nhiên có chút nhầm lẫn nhìn mấy "bạn học" kia chơi đùa, trong mắt cô đám công tử tiểu thư kia chẳng khác nào đám trẻ nít hết a, chơi thử thách lòng can đảm thì nên chơi lớn một chút mới vui, ai đòi thử thách gì mà chỉ trong cái khuôn viên bé tí toàn lều với trại thế này.

Ngáp một cái thật dài, đang tính đứng lên đi về phía lều trại của mình, dù sao cô cũng thức mấy hôm nay để làm đồng bài tập ác quỷ kia. Bỗng nhiên, một đôi bàn tay trắng nõn mềm mại nắn tay cô, vừa quay đầu lại đã bất giác nụ cười thân thiện như hoa hậu, thân mình đơn bạc nhu nhược khiến người ta không dám mạnh tay chạm vào.

"Chị Nhiên, hay chị cũng tham gia trò chơi đi."

Mạc Nhiên có chút khó hiểu nhìn thoáng qua cánh tay bị nắm chặt của mình, nhưng rất nhanh, trên môi cô nở một nụ cười thân thiện không kém, như thể hai người chính là chị em thân thiết lắm vậy.

"Linh Nhi a, chị mệt mỏi lắm, hay để hôm khác nha."

Không hiểu sao cô lại có cảm giác không lành về chuyện này, đặc biệt là khi nhìn vào gương mặt thân thiết kia, dự cảm xấu trong cô càng thêm mãnh liệt, Mạc Linh Nhi này hôm nay không bình thường.

Mạc Linh Nhi vẫn không bỏ cuộc, đôi mắt kia lóe lên tia nước như thể cô đang bắt nạt cô ta, tình cảnh này thu hút ánh mắt của không ít người nha, "Chị Nhiên, chỉ một lần thôi mà, không lẽ một lần thôi cũng khó khăn thế sao?"

Vâng, và cô ta đã đạt được mục đích, một số người đứng ở ngoài nhìn cô bằng ánh mắt khinh thường, vài người nhin không được còn lên tiếng chỉ trích, khẽ nhếch môi, thật tò mò không biết nữ chủ trong truyền thuyết bày ra trò gì đây.

Mày nhỏ khẽ nhú lại khó xử, khuôn mặt tha thiết xen lẫn tia khó xử, "Thật khó quá a, thật sự thì chị đang rất mệt mỏi đó..."

Như có như không nhìn thật kỹ biểu hiện trên mặt người đối diện, nhận thấy tia rối loạn trong mắt người nọ, trong mắt cô xẹt qua tia giao hoạt, "Chỉ một lần thôi thì chắc cũng miễn cưỡng được."

Cô muốn nhìn xem Mạc Linh Nhi đang bày ra trò gì đây.

"Thật tốt quá." nói rồi thân thiết kéo tay cô xoay người, che giấu đi tia đắc ý trong đáy mắt.

Quả nhiên, cô bốc trúng lá thăm trở thành kẻ bị thử thách, yên lặng xoay người bước vào khu rừng trước mắt, lần này phạm vi trò chơi đã được mở rộng đúng kiểu "người lớn" trong lòng cô, chỉ là cô lại chẳng thấy vui chút nào, cả người lâm vào trạng thái phòng bị hết mức có thể.

Sau khi đi một quãng đường dài, khẽ liếc bản đồ trong tay, nhíu mày, dường như chẳng có cái gì gọi là đáng sợ hay tựa tựa thế, nhưng cảm giác nguy cơ của cô lại tăng nhanh đột biến, giống như thể cô đang ở thời kì bình yên trước cơn bão.

Dừng bước, khẽ liếc xung quanh, đột nhiên cô quay đầu bỏ chạy thực mạng, phải rời khỏi nơi này, tiềm thức của cô không ngừng hò hét, cô có thể cảm nhận rõ một luồng sát khí đặc trưng bao vây lấy mình.

Chỉ là cô chưa đi được bao nhiêu bước, chỉ nghe tiếng gió khẽ rít bên tai, một con dai sắc lém đã cắm ở trên thân cây đối diện. Tiếng cười trầm thấp vang lên từ một nơi vô định kèm theo đó là tiếng vỗ tay khoái trá, giọng nói của người nọ trầm thấp âm u truyền vào tai cô.

"Khá lắm cô gái, trực giác của cô rất chuẩn."

Khẽ ngẩng đầu nhìn về phía một thân cây to lớn, chỉ thấy một bóng người mảnh khảnh đứng tựa mình vào cây, mặt nạ màu bạc sáng lóa che khuất đi gương mặt, trong mắt hần hoàn toàn không tìm ra một tia cảm xúc nào, phẳng lặng lạnh lẽo kinh người, toàn thân toát ra sát khí tự nhiên áp người ta đến không thở được.

Người nọ là sát thủ, hơn nữa còn là sát thủ rất chuyên nghiệp!

"Xem ra lần này Mạc Linh Nhi kia hạ vốn gốc ra để trừ khử tôi nhỉ?"

Có vẻ như cô đã quá xem thường nữ chủ đại nhân rồi, dù cho không có đàn nam chủ hùng hậu thì cô ta cũng có một cái đầu tương đối khá đấy chứ. Thân nhiên nhìn người trên kia, mái tóc bạc nổi bật trong màn đêm thật sự rất xinh đẹp, không phải là cô không sợ, chỉ là biết rõ sợ hãi cũng chỉ vô ích.

Người nọ thú vị cười khẽ, bạc môi mỏng lạnh bạc khẽ nhếch lên thành độ cong hoàn mỹ, "Cô gái, không sợ sao?"

"Tôi sợ thì anh thả tôi đi sao?" thân nhiên bỏ lại một câu, ánh mắt nhìn người nọ còn có chút khinh bỉ.

Sau khi ngậy người một giây, tiếng cười lớn tràn ngập không gian vốn đang yên tĩnh, "Ha ha, thú vị thật, lần đầu tiên Tà Phong tôi gặp một người như cô, quả nhiên giết đi thì có hơi tiếc."

Ha, lần đầu tiên á, vậy còn nữ chủ của anh thì không tính sao? Khinh bỉ liếc nhìn hần lần thứ n, bạn nhỏ nào đó tự nhiên tựa vào một gốc cây đối diện người kia.

Chỉ là... không ngờ lại gặp được nam chủ ở đây, Tà Phong, sát thủ hàng đầu người người khiếp sợ!

P/s: chương mới đến rồi á~ hẹn gặp lại cả nhà vào thứ 7 tuần sau nhé, hứa hẹn sẽ có điều bất ngờ~

Bạn đang đọc truyện *Xây Xây, Các Nam Chính Mau Tránh Ra* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44: Vực thăm

Ánh trăng huyền ảo phản chiếu lên chiếc mặt nạ bạc càng khiến nó trở nên lung linh huyền ảo, đôi môi mỏng lạnh bạc khẽ nhếch lên tia thích thú, mái tóc màu bạc bay trong gió cùng ánh mắt phẳng lặng lạnh giá như mặt hồ mùa đông càng khiến khí thế trên người hần thêm sắc bén.

Người nọ như một con sói đang tập kích chờ đợi con mồi trong đêm tối.

Hai cái bóng đồ thật dài trên mặt đất gồ ghề đầy những rễ cây sần sùi, không khí giữa hai người quả là quỷ dị kinh người.

Cô đưa ánh mắt bình tĩnh mang theo chút phòng bị hướng về phía người nọ, chỉ thấy dã tính trong mắt hần sâu tới mức khiến người ta sợ hãi. Bỗng nhiên nụ cười trên môi hần vụt tắt, sát khí vốn đang loãng dần khi nãy nay lại nồng nặc như muốn nuốt chửng cô, môi mỏng kia lạnh lùng mím chặt.

"Xem ra cô có dẫn theo đồng bọn tới a, thảo nào lại bình thân tới như thế!"

Đồng bọn? Hướng ánh mắt đầy dấu chấm hỏi về phía người đối diện, chưa kịp mở miệng nói câu nào, chỉ thấy một tia sáng chợt lóe lên, tay cô lập tức bị nắm lấy kéo sang một bên, theo quán tính mà ngã xuống đất.

Liếc nhìn con dao sáng lóa trong đêm tối đang cắm tòn ten trên gốc cây bên cạnh, lại đưa mắt nhìn người đang nằm đè lên mình lúc này, tia kinh ngạc chợt lóe rồi biến mất. Một giây ngay sau đó, cô nắm chặt tay người bên cạnh mình kéo mạnh đi, chạy bán sống bán chết.

Trong đầu cô không ngừng rủa cái con người đang chạy sát phía sau mình, tại sao hồi cô kiểm thì chẳng bao giờ thấy mặt, khi cô không muốn thấy hần

nhất thì lại không không nhào tới ôm cô a! Miệng bắt giác cũng mắng ra tiếng.

"Dạ Tích Dương, có phải anh rảnh hơi lắm không a! Tự nhiên nhào ra làm cái khi gì vậy chứ?"

Người phía sau không nói gì, chỉ là lực đạo trên tay thêm chút ít, tăng tốc chạy, nháy mắt tình thế lại trở thành hấn kéo cô đi.

Hai người hoàn toàn không để ý phía sau, dưới chiếc mặt nạ bạc xinh đẹp kia, đôi mắt sắc như ưng khế nheo lại thích thú, trên môi là nụ cười như thờ săn nhìn thấy con mồi. Vừa rồi, tuy tia hoang mang xẹt qua rất nhanh trong mắt cô thế nhưng hấn vẫn kịp bắt được, bây giờ hấn có thể khẳng định rằng cô không hề biết đến sự hiện diện của người kia, hơn nữa cô ta đang cố gắng dời đi sự chú ý của hấn nhằm tìm cơ hội chạy thoát chỉ là ông trời không muốn cô ta thoát thôi, quả là thú vị nha!

Môi khẽ nhếch lên thích thú, bóng người hấn bỗng chốc lao vút đi trong đêm tối như một con báo săn, mục tiêu chính là hai cái bóng một lớn một nhỏ phía xa kia.

Cảm nhận được luồng sát khí đặc trưng kia đang ngày một tới gần Dạ Tích Dương và Mạc Nhiên đưa mắt nhìn nhau, cứ chạy như thế này cũng không phải là cách, thể lực của Mạc Nhiên vốn rất kém, hơn nữa đối phương có vẻ rất linh hoạt, thân thủ rất tốt trong khi Mạc đại tiểu thư không có một chút võ nghệ nào, chuyện đầu thể lực mà cảm đầu chạy trong vô vọng thế này thì bị bắt kịp là chuyện sớm muộn.

"Chia nhau ra chạy đi, cứ tiếp tục thế này cũng không phải cách," cô vừa thở vừa khó nhọc phun từng chữ, trên mặt đã đầm mồ hôi. Tận sâu trong lòng cô không muốn liên lụy tới Dạ Tích Dương, nếu cứ thế này thì hấn chắc chắn cũng bị cô kéo theo. Cô có thể cảm nhận được người nọ còn muốn vờn với cô, nếu không thì chỉ cần một nhát dao cũng đủ khiến cô đi châu Diêm vương từ sớm rồi. Mây kiếm của Dạ Tích Dương càng nhúu chặt, trong mắt hàng ngàn tia phức tạp đan vào nhau, tay bắt giác kéo mạnh cô về phía mình, ôm cô tiếp tục chạy. Tưởng hấn là đồ ngốc sao, chia nhau ra chạy thì người chết chắc chắn là cô, mục tiêu của tên sát thủ kia chẳng phải là cô ngốc trong lòng hấn hay sao?

"Em mơ đi!"

Bước chân của hấn càng thêm dồn dập, muốn hấn bỏ cô lại một mình à, cửa sổ cũng không có đâu!

Thể lực của Dạ Tích Dương rất tốt, hơn nữa từ nhỏ đã trải qua huấn luyện khắc nghiệt nên thoáng chốc chạy xa một đoạn, chỉ là Tà Phong cũng chẳng vừa, đuổi ngay sát nút phía sau, bộ dáng hấn cực kì thông dong như thể đang chơi trò rượt bắt làm người ta vừa nhìn đã giận sôi.

Mạc Nhiên đưa mắt nhìn cái bản mặt đáng đánh đòn kia thì rủa thầm một tiếng, răng nghiến ken két, mắt tóe lửa nhìn bạn nhỏ đang chơi đùa đằng sau. Chỉ thấy môi Tà Phong mấp máy khẩu hình gì đó, ánh mắt trên tức nhìn cô.

Đang tính chửi ầm lên thì lại nhận thấy bước chân của Dạ Tích Dương chợt dừng lại, gió thật mạnh thổi bay mái tóc dài lên cao, lạnh lẽo thấm vào tận xương tủy. Cứng ngắc quay đầu nhìn, Mạc Nhiên chỉ nhìn thấy một màu đen thui, không hề thấy đây!

Nuốt nước miếng ực một cái, lại quay đầu nhìn người đã dừng lại nhìn cô cười yêu nghiệt kia, trên trán chảy xuống ba vạch đen.

"Dạ Tích Dương, thả tôi xuống."

Do dự một chút, nhưng lại nhận thấy tia cương quyết trong mắt cô, hấn nhẹ nhàng đặt cô xuống đất, ánh mắt phòng bị nhìn chằm chằm người đứng bên kia. Cô nhàn nhạt nhìn Tà Phong, về mặt nghiêm túc.

"Tà Phong, mục đích của anh là gì?"

Cô có thể chắc rằng mục đích của hấn không phải giết chết cô, nếu muốn thì với khả năng của hấn, chỉ cần vẫy tay một cái thì cái mạng nhỏ của cô đã không còn rồi. Chỉ thấy ý cười trên môi hấn càng đậm, thông thả hưởng đôi chân thon dài quynh rũ kia về phía cô mãi cho tới khi hai cái bóng trên mặt đất gần như không thể phân biệt được nữa, hấn mới dừng bước, chậm rãi ghé môi sát tai cô.

Cô có thể cảm nhận được hơi thở lạnh lạnh của hấn phả vào tai mình, mặt nạ sáng lóa kia áp vào mặt khiến cô ớn lạnh, khẽ run lên một cái.

Chỉ nghe thấy tiếng cười trầm thấp của hấn bên tai như trên cột cũng giống như tiếng gió đang điên cuồng gào thét bên tai cô, cuồng ngạo tới cực điểm. Khẽ nhúu đôi mày thanh tú, cô không thích điệu cười này, thật giống như hấn là chúa tể còn cô chỉ là món đồ chơi của hấn vậy.

"Chỉ là muốn đùa chút thôi, cô không thấy cuộc sống quá nhạt nhẽo sao?"

Hấn khẽ thì thầm vào tai cô, khẽ tới mức chỉ có cô và hấn có thể nghe rõ.

Đúng vậy, cuộc sống chỉ đơn thuần chìm vào một màu đỏ rực của máu, sự đen tối của chết chóc thì có gì vui. Lâu lâu tìm ra thứ để chơi đùa chẳng phải sẽ thú vị hơn rất nhiều sao.

Mày của cô nhúu càng sâu, trong mắt một mảng lạnh lùng, không khí nháy mắt đông cứng lại, trên môi cô là nụ cười thích thú, "Vậy sao? Tôi có nên may mắn vì được đệ nhất sát thủ tha mạng không nhỉ? Hay là nên vinh hạnh vì được Tà Phong thiếu gia đây để mắt tới?"

Nụ cười trên môi hấn càng sâu, "Em thích là được rồi!"

Dạ Tích Dương đứng một bên nhìn một màn "ăn ả", trong mắt tràn ngập tức giận, tay không tự giác kéo cô về phía mình, "Mạc Nhiên, đứng gần người

này rất nguy...."

Bùm!

Chưa chờ hần nói hết câu, tiếng nổ mạnh đột nhiên truyền tới, mặt đất rung chuyển dữ dội, mồm đá mà ba người đang đứng không chịu nổi sức nặng mà vỡ ra.

Giây cuối cùng trước khi chìm vào bóng tối, Tà Phong chỉ kịp nhìn thấy một bóng người lấp ló phía sau lùm cây.

Cuối cùng thì hần cũng hết giá trị lợi dụng!

P/s: ahihi, hôm nay ta nhá hàng một chương nhá, mai đăng tiếp. Mọi người thấy anh Tà Phong của mị dễ thương không nào!

Bạn đang đọc truyện *Xìu Xìu, Các Nam Chính Mau Tránh Ra* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ww.EbookFull.Net.

Chương 45: Đau

Trước giây phút bị bóng tối nuốt chửng, Tà Phong chỉ kịp nhìn thấy bóng người đang lấp ló sau bụi cây, quen thuộc tới mức khiến hần đau lòng.

Thì ra hần đã hết giá trị lợi dụng!

Trước mắt hần chỉ có hình ảnh của ngày đó, máu không ngừng chảy ướt cả áo hần, bên tai chỉ có tiếng rượt đuổi nhau, tiếng súng bắn, đạn rơi huyên náo không thể tả, hần có thể hình dung ra tình trạng hỗn loạn bên ngoài, thế giới dường như chỉ còn lại những âm thanh hỗn tạp ghê tởm kia cùng cơn đau khiến hần tưởng như muốn chết đi.

Trong vô thức, bàn tay dịu dàng cùng hương thơm mà cả đời hần cũng không thể quên nhẹ nhàng mon tron như muốn ru hần vào mộng, cơn đau cũng dần dần được xoa dịu, giây phút ấy, trong đầu hần chỉ còn lại hai chữ...

Thiên thần!

Từ ngày hôm ấy, mọi suy nghĩ cùng tín ngưỡng của hần đều xoay quanh một người, người đó bảo hần đi phía đông hần tuyệt đối không đi phía tây, người đó bảo hần chết hần cũng không dám sống, chỉ đơn giản vì... mạng của hần là do người đó vớt được!

Chỉ là, sau ngàn ấy năm, hần lại bị vất bỏ một lần nữa rồi...

Tuyệt vọng nhắm đôi mắt, chờ đợi đau đớn và cái chết đang tới càng lúc càng gần.

Tay... đột nhiên bị níu chặt, kéo theo thân thể ngừng lại giữa không trung, lồng ngực đập mạnh vào vách đá đau đớn khiến hần bừng tỉnh, từ từ mở đôi mắt phượng từng mang theo tia kiệt ngạo bất tuân nhiếp hồn người ra, ngơ ngác.

"Chết tiết, Tà Phong, anh có muốn chết thì cũng đừng chết trước mặt tôi thế chứ!"

Giật dữ nhìn hần, đôi tay theo quán tính níu chặt tay người nọ, cho cô xin đi, dù cho hần có đùa giỡn cô kiểu gì thì cũng chỉ đơn thuần là đùa giỡn mà thôi, không hề động sát ý với cô, hơn nữa cùng là con người với nhau, thấy đồng loại đương đầu với cái chết thì theo bản năng sẽ giúp đỡ nhau thôi, nhất là trong hoàn cảnh đồng bệnh tương liên thế này.

Một tay bấu chặt vào vách đá, tay khác lại nắm lấy Tà Phong, cái trán trơn bóng trắng nõn của cô ướt đầm mồ hôi, ánh mắt lóe lên tia kiên định.

Hần chỉ biết ngơ ngác nhìn thẳng vào đôi mắt kiên định vừa xa lạ vừa quen thuộc kia, tay bất giác nắm lấy tay cô không buông, trong lòng có cái gì đó đang chảy qua, đầu hần xuất hiện một ý tưởng mà chính hần cũng khó tin: cô gái này chính là điểm tựa của hần. Hần tin cô!

Cô gái này...

.....

Đoàn dã ngoại bấy giờ đã loạn thành một đoàn, mọi người nhao nhao chạy khắp nơi cực kì hỗn loạn, mặt mày người nào người nấy đều cắt không còn giọt máu, nhất là những người đang bị "làm việc" phía xa kia.

Đám "bạn học" nam thanh nữ tú người người tái nhợt mặt mày, thậm chí còn có người khóc òa nhìn gương mặt nghiêm trọng của thầy chủ nhiệm. Thầy chủ nhiệm cũng không nói gì, chỉ nghiêm trọng nhìn bọn họ, chỉ là khí lạnh tỏa ra từ thiếu niên ngồi bên cạnh ông khiến không khí xung quanh lạnh đi không ít. Một bạn nữ nhìn có vẻ yếu đuối, vừa lau đôi mắt đỏ hoe, vừa ngáp ngừng, "Em... em không biết gì hết... hic... tui em chỉ đơn thuần chơi thử thách lòng can đảm thôi mà, không ngờ..."

Nói rồi cô ta tựa vào bạn kể bên khóc thầm thiết đồng thời tránh đi ánh mắt sắc như dao của thiếu niên ngồi đối diện. Mây kiếm của thiếu niên nhú lại đầy mắt kiên nhẫn, trong mắt nồng đậm tức giận cùng bất an; hần từ từ đứng lên bước về phía bạn nữ đang khóc rung rức kia, giọng nói lạnh tới tận xương.

"Thật vậy sao? Chỉ đơn giản là thử thách lòng can đảm thôi sao?"

Giương mặt của hần lúc này khủng bố như tu la đòi mạng người khác, chỉ thấy bạn nữ kia càng thêm hoảng loạn, tay bắt giắc nín vào áo của người bên cạnh, răng mơ hồ đánh vào nhau, run rẩy tựa như vật nhỏ gặp phải quái thú.

"Thật... thật mà... Chỉ là trò chơi thôi. Đúng, chỉ là chơi thôi mà..."

Một bạn nam cũng chịu không nổi không khí kinh khủng xung quanh, run rẩy đáp lời, mặt hần ta trắng bệch, trong mắt là sợ hãi cùng hoang mang.

"Vậy sao?"

Thiếu niên cười lạnh một tiếng, trong mắt toàn là lãnh ý, bỗng nhiên tay hần vặn một cái, tiếng la ó đau đớn tràn ngập cả một góc lầu.

"Nói, đã xảy ra chuyện gì!"

"Tụi... tụi tôi không biết thật, không biết thật mà! Chỉ là trò chơi thôi, ai biết được Mạc Nhiên kia lại ngu ngốc lạc trong rừng đâu... Á!"

Tiếng hét đau đớn ngắt quãng, người nọ khó nhọc nhả ra từng tiếng, trước mắt hần bây giờ không phải là bạn học ôn hòa thường ngày, mà là tu la có thể lấy mạng hần bất cứ lúc nào, ép hần không thể thờ nổi, sợ hãi trong mắt càng thêm sâu.

Tay của thiếu niên tăng thêm một chút lực, tiếng hét càng thêm đau đớn, cảm thấy người trong tay mình đã đau tới mức sắp lịm đi, thiếu niên lại đập một phát ngay bụng người nọ, "Nói đi! Sự thật là gì?"

Nam sinh kia chỉ biết run rẩy ôm bụng, miệng chỉ có thể phát ra tiếng "hừ hừ" mơ hồ như muốn thử thách sự kiên nhẫn của thiếu niên.

"Tôi không được kiên nhẫn lắm đâu, tôi đếm từ một tới ba, nếu cậu không nói thật..."

đang sau cái dấu chấm lửng kia thì ai cũng biết sẽ có chuyện gì xảy ra, mọi người đều run rẩy ôm lấy nhau, đôi môi cắn chặt đến bật cả máu.

"Một..."

Tiếng đếm đầu tiên lạnh đến thấu xương, mọi người bắt giắc hít vào một hơi, bầu không khí yên lặng đến đáng sợ tựa như chỉ có mình thiếu niên tồn tại. Nhận thấy không có ai mở miệng, trong mắt thiếu niên xẹt qua tia tàn nhẫn thị huyết, tiếp tục mở miệng.

"Hai..."

Bây giờ không khí đã lạnh tới đỉnh điểm, ngay cả thầy chủ nhiệm cũng chịu không nổi mà mở miệng can ngăn, "Phượng đồng học, hay là thôi đi, dù sao các em ấy cũng nói chỉ là một trò chơi th..."

Chưa kịp nói hết câu, thầy chủ nhiệm đã bị ánh mắt lãnh huyết của Phượng Mặc Dung chặn đứng, không thể thốt nên lời.

"Ba! Xem ra rất cứng đầu nhì!"

Mặt hần hoàn toàn bị bao trùm bởi màu hắc ám, môi cậu lên thành nụ cười tà mị nhiếp hồn người, chân từ từ tiến về phía đám đồng học đang co ro ôm nhau run rẩy kia.

"Khoan... khoan đã..." một giọng nói run rẩy cất lên từ trong đám đông, người nọ đứng lên, trong mắt vẫn còn tia sợ hãi nhưng vẫn cố chấp nhìn thẳng vào đôi mắt sâu như đầm nước của Phượng Mặc Dung.

"Nếu tôi nói sự thật... cậu sẽ thả tôi chứ?"

Hần chỉ cười khẩy một tiếng, tay thông thả dút vào túi quần như thể không mấy quan tâm, "Còn phải xem thái độ của cậu."

"Tụi tôi không biết gì cả, chỉ biết Mạc Linh Nhi đề xuất trò chơi thôi, thật sự đó!"

Vừa nghe thấy cái tên Mạc Linh Nhi, mắt của Phượng Mặc Dung càng thêm tối, chỉ là trên môi vẫn là nụ cười trên cợt không mấy để tâm, "Làm sao tôi biết cậu có nói thật hay không."

Người nọ dường như sợ đến phát điên, vội vã níu lấy người bên cạnh, run rẩy nói, "Mọi người ở đây đều có thể làm chứng cho tôi, không tin thì cậu cứ hỏi cậu ấy đi, còn không thì cậu ấy cũng được."

Đồng học kia tựa như kẻ điên, hết nắm lấy người này lại kéo người khác, đôi mắt điên cuồng như sợ Phượng Mặc Dung không tin lời mình, "Tôi chỉ thực hiện theo lời của Mạc Linh Nhi, dù Mạc Nhiên vào khu cấm địa của rừng này thôi, tôi không biết gì cả, tôi không biết gì cả!"

Nghe xong lời của đồng học nọ, Phụng Mặc Dung vội vàng lao ra khỏi lều trại như tên bắn, nháy mắt đã không thấy bóng dáng hấn đâu.

Phụng Mặc Dung lao về phía rừng cấm, trong mắt tràn ngập lo lắng, lồng ngực vội đến mức khó mà hô hấp.

Mạc Nhiên... Mạc Nhiên... xin cô, xin cô đừng xảy ra chuyện!

Tim, bất giác co rút lại như có bàn tay đang bóp chặt, đau khiến hấn hoa cả mắt. Tại sao khi nghe tin cô mất tích, hấn lại đau tới như vậy, sợ hãi giống như khi mẹ bỏ lại hấn trong cô nhi viện vậy. Chỉ cần nghĩ tới cô xảy ra chuyện, hấn...

Cảm xúc này là gì? Chẳng lẽ là...

Yêu sao?

Bạn đang đọc truyện *Xây Xây, Các Nam Chính Mau Tránh Ra* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 46: Chết tâm

Con gió mạnh mẽ thổi bay mái tóc dài mềm mượt ra phía sau làm nổi bật gương mặt thanh tú, dù được ánh mặt trời chiếu rọi nhưng đôi mắt kia vẫn âm u rợn người, trái tim cô dường như đã băng lạnh, nụ cười trên môi xinh đẹp tới như vậy, tàn nhẫn lại hà hê.

Cô đã đứng đây suốt một đêm chỉ để hướng ánh nhìn sung sướng đen tối của mình xuống đáy vực kia, như thể đang nhìn thấy kẻ thù của mình đau đớn giãy giụa, đôi tay vì những vui thích biến thái của bản thân mà run lên.

Ha ha, cuối cùng thì Mạc Nhiên cũng chết rồi!

Cô có thể cảm nhận rõ ràng máu trong huyết quản đang sôi lên sùng sục, cảm giác thích thú chảy khắp cơ thể, lấp đầy khiến cô thỏa mãn vô cùng, khuôn mặt thanh tú xinh đẹp dường như biến dạng bởi những suy nghĩ độc ác. Cô đang ở trên đỉnh cao của sự vui sướng, cảm giác còn thành tựu hơn cả khi đứng nhất toàn trường.

Thì ra con người ta luôn ẩn trong mình một trái tim u tối như vậy, ích kỉ biến thái đến mức cùng cực. Đôi mắt kia chăm chú giống như có thể nhìn xuyên qua bóng tối của vực sâu mà tận hưởng kẻ thù đau đớn trong vũng máu, tan xương nát thịt. Đôi môi đỏ mọng khẽ mấp máy.

"Đó là cái giá mà cô phải trả, cái kết này thật tuyệt, Mạc Nhiên!"

Đúng vậy, Mạc Nhiên a, mày xứng đáng với cái kết như vậy, đó là cái giá khi mày giành đồ với tao. Nên biết, mọi thứ nên là của cô, đại tiểu thư Mạc gia cao sang kia là cô, ánh mắt ngưỡng mộ xen lẫn ghen tị kia là của cô, ngay cả Phụng Mặc Dung cũng là của cô!

Hít thật sâu một hơi, cô thong dong xoay người, trong mắt hoàn toàn không còn sót lại tia ngây thơ thường ngày, chỉ còn khát máu như một con dã thú cùng hưng phấn bệnh hoạn.

Bỗng nhiên, một lực mạnh đè lên vai khiến cô mất thăng bằng té thẳng xuống đất, cánh tay cả xuống nền đất đầy sỏi đá tóe cả máu. Nhấn mặt nhìn về phía bóng người đứng ngược sáng kia, mắt cô khê xẹt qua tia ngưng đọng, nhưng rất nhanh lại trở nên ngây thơ vô tội như thể cô chỉ là một người qua đường gấp nào đó.

"Dung, sao anh lại tới đây?"

Phụng Mặc Dung chỉ trầm mặc nhìn cô hồi lâu, khí lạnh trong mắt càng đậm, trong một tích tắc nào đó, dường như mọi thứ xung quanh như đóng thành băng, chỉ còn lại ánh mắt cố chấp của Mạc Linh Nhi cùng sự băng lãnh của Phụng Mặc Dung.

"Là cô chủ mưu!"

Vẫn ngắn gọn xúc tích như vậy, không phải nghi vấn ngờ vực mà là một câu khẳng định chắc chắn. Mạc Linh Nhi cười vô tội, nhìn thẳng vào mắt hấn.

"Anh đang nói gì vậy, chủ mưu với không chủ mưu gì ở đây chứ! Em chẳng hiểu gì cả, trò đùa này không vui đâu."

Nói rồi cô nín lấy áo hấn làm điểm tựa, toan đứng lên, chỉ là người nọ lại không tình nguyện, khẽ lùi về sau một bước, Mạc Linh Nhi lại một lần nữa ngã xuống.

Không hề để tâm tới ánh nhìn không mấy hài lòng của cô gái, Phụng Mặc Dung vẫn cố chấp hỏi, ngữ điệu lạnh nhạt lại mang theo tia gấp gáp.

"Mạc Nhiên đang ở đâu?"

Cô nhìn hắn mỉm cười, trên mặt ngây thơ vô tội như một chú cừu nhỏ, thậm chí đôi mắt kia còn ngân ngấn hơi nước uly uly khuất khuất nhìn hắn.

Bạn cũng sẽ thích Không có truyện nào.

”Làm sao em biết được a? Chị ấy chẳng phải ở trong lều trại sao?”

”Mạc Nhiên đâu? Tôi tin là cô biết!”

Trong mắt Phụng Mạc Dung dày đặc gấp gấp cùng điên cuồng, ánh mắt đỏ như xoáy sâu vào Mạc Linh Nhi, bức cô không còn đường lui. Cô nhìn thẳng vào mắt hắn hồi lâu, khẽ cắn môi, trong mắt phức tạp không thể tả.

”Anh không tin em sao?”

Như muốn khẳng định điều gì đó, cô lại hướng ánh mắt mong đợi về phía hắn, chỉ là cô lại thất vọng rồi, người nọ chỉ lạnh lùng đứng đó, trong mắt chỉ có cổ chấp cùng chấp niệm điên cuồng khó mà buông bỏ.

Người dưới đất trầm mặc cúi đầu, mái tóc thật dài che phủ gương mặt cô, thoát nhìn thật quý dị. Bỗng nhiên tiếng cười rộn người từ từ lớn dần phía sau mở tóc đen bóng kia, Mạc Linh Nhi bỗng nhiên ngửa đầu lên trời cười lớn.

”Ha ha ha, Mạc Nhiên... Mạc Nhiên... tại sao trong đầu anh chỉ có cô ta chứ?”

Cô ta dường như phát điên, ngay cả giả bộ ngây thơ cũng không thêm giả bộ nữa, tựa như phát điên hướng đôi mắt hung tợn về phía Phụng Mạc Dung. Bàn tay xinh đẹp đang rỉ máu không ngừng kia ép chặt hai má của Phụng Mạc Dung, ép hắn nhìn vào đôi mắt cuồng dại của cô.

”Nhìn em, hãy nhìn em này, tại sao anh lại không nhìn em chứ? Em có thứ gì không bằng cô ta, em thông minh hơn, khéo léo hơn, hơn nữa em còn rất yêu anh, tại sao chứ?”

Yên lặng nhìn cô hồi lâu, dường như muốn cô phát tiết hết nỗi lòng của mình, từ đầu tới cuối trong mắt hắn không hề có chút độ ẩm, bình thản nhìn cô như người xa lạ trên phố. Chờ cô nói hết, hắn lạnh nhạt mở miệng, chỉ một câu thôi cũng đủ bức cô phát điên.

”Mạc Nhiên ở đâu?”

Thứ hắn quan tâm bây giờ chỉ có bóng hình nhỏ bé kia, ngoài ra chẳng còn gì khác nữa. Yêu sao? Hắn cũng không thể xác định rõ thứ đó là gì, nhưng bản thân hắn biết, hiện tại hắn đang vì một cô gái mà điên cuồng, bất chấp tất cả để đổi lấy bình an của cô.

”Tại sao lại không yêu em? Em đã yêu anh tới như vậy mà!”

Mạc Linh Nhi bây giờ chỉ biết bất lực nhìn hắn, đôi mắt vô hồn, miệng không ngừng lẩm bẩm một câu này. Bỗng chốc, lòng Phụng Mạc Dung cảm thấy thật nặng nề.

”Mạc Linh Nhi, em biết thế nào gọi là yêu sao?”

Hắn thờ dài nhìn cô, lòng nặng như đeo chì. Chỉ thấy cô ngơ ngác nhìn lại hắn, trong mắt là một mảng mờ mịt.

Yêu là gì? Chẳng phải giống như cô hiện tại, điên cuồng muốn chiếm hữu hắn làm của riêng hay sao?

Vô thức nói ra những nghi vấn trong lòng, cô thần thờ nhìn hắn; chỉ là đổi lại một cái lắc đầu cười.

”Thì ra tình yêu của em chính là như vậy. Nhưng mà, cái đó thật sự là yêu sao? Hay chỉ đơn thuần là sự chiếm hữu vì những hoài niệm cũ?”

Là yêu thật sao? Cô không biết, cái gì cũng không biết! Điên cuồng hét lên một tiếng, khổ sở ôm lấy mặt, nước mắt từng giọt nối đuôi nhau chảy trên đôi gò má trắng nõn. Phụng Mạc Dung chỉ im lặng đứng nhìn cô một lúc, lại không đành lòng mà nhìn đi hướng khác. Thật ra Mạc Linh Nhi cũng rất đáng thương!

”Quay đầu đi, bây giờ hối cải vẫn còn kịp.”

Nghe thấy một câu này của hắn, nụ cười điên cuồng trên môi cô bỗng chốc lại biến thành tự giễu, cô hướng ánh mắt đau thương về phía hắn, âm u không một chút ánh sáng.

”Còn kịp sao?”

Cô còn đường để lui sao, ha, đáp án là không! Tay... đã dính máu rồi, sao có thể quay đầu được nữa. Chân... đã bước vào con đường u tối, liệu có thể toàn thân trở ra sao?

Cảm thấy có cái gì đó không ổn, Phụng Mạc Dung vội vàng níu lấy cánh tay của Mạc Linh Nhi, mạnh mẽ lay, trong mắt hắn là gấp gấp cùng lo lắng.

”Mạc Nhiên đâu, em giấu Mạc Nhiên đâu rồi, nói thật đi Linh Nhi!”

Hướng theo ánh mắt của cô, hắn chỉ nhìn thấy một màu đen thăm thẳm, bàn tay nắm chặt cánh tay của Mạc Linh Nhi như không còn sức lực mà xui xẻo, chân như không còn sức lực để đứng vững được nữa.

Mạc Nhiên rơi xuống đó rồi sao?

Tay bắt giắc sờ lên ngực, nơi mà trái tim của hắn đang đau đến chết lặng. Hắn vẫn không kịp nói với cô một câu, hắn thích cô!

P/s: thiệt ra Linh Nhi cũng rất tội nghiệp a, chỉ là em nó đi sai con đường mà thôi, thiệt đáng buồn. Tuần này mọi người cũng đang thi nhi, chúc mọi người thi tốt nha, ta nhất định sẽ có quà giáng sinh:)

Bạn đang đọc truyện *Xìu Xìu, Các Nam Chính Mau Tránh Ra* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 47: Thừa nước đục thả câu

Trên tầng cao nhất của tòa nhà có thể gọi là đồ sộ nhất thành phố, không khí u ám đến ngột ngạt, nhân viên chỉ dám lầm lũi cúi đầu làm xong công việc của mình, sau đó lại không chút tiếng động lui ra, hoàn toàn làm cảm giác tồn tại của bản thân giảm thiểu tới mức thấp nhất.

Trong phòng họp thật lớn, thuần một sắc áo vest đen huyền, sắc mặt người nào người nấy nghiêm trọng như thể đang xảy ra đại chiến thế giới, không một ai nói với ai câu nào.

"E hèm."

Người đứng cạnh ghế chủ vị còn trống phía xa xa kia bỗng lên tiếng phá vỡ không khí căng thẳng xung quanh, khuôn mặt người nọ không hề thay đổi nhìn khắp một lượt những người có mặt trong phòng, từ tốn cất lời.

"Chắc mọi người cũng biết nhau quá rõ rồi, không cần tôi phải giới thiệu gì thêm nữa, vậy để tránh mất thời gian của mọi người, tôi xin đi thẳng vào vấn đề."

Người nọ có vẻ khoảng hai lăm hai sáu, khuôn mặt tuấn tú góc cạnh tràn đầy ý vị đàn ông có thể mê chết mọi cô gái, đôi mắt lóe lên tia tinh anh không thể che giấu càng làm nổi bật khí thế không tầm thường của người nọ, ý tứ ngắn gọn hàm súc lạnh lùng không để bất cứ ai chối từ, thậm chí những người trong phòng hoàn toàn không có ý định chống đối hắn, chỉ nhiều đó thôi cũng đủ thể hiện mặt mũi của người nọ lớn như thế nào rồi.

Một người đàn ông trung niên ngồi một góc bên phải bàn họp khẽ gãi tay, khuôn mặt thường ngày đã đen hôm nay càng như Bao Công, không cần sự đồng ý của ai cả, ông ta tự nhiên đứng thẳng dậy, ánh mắt hùng hổ như báo sẵn phát biểu ý kiến của mình.

"Chẳng phải là chuyện Mạc đại tiểu thư kia không biết còn sống hay đã chết rồi sao, theo tôi cô ta tám phần là chết chắc rồi, không cần phải nói nhiều, cứ trực tiếp bầu người thừa kế mới không phải là nhanh nhất sao?"

Người đàn ông có vẻ khá nóng nảy, đôi mắt ông ta đỏ lên đầy dử tợn, hoàn toàn không hề để ý tới cái khề nhàu mày không hài lòng của người đứng trên kia.

"Lão thất!"

Người đàn ông khác có vẻ đã bước vào ngưỡng ngũ tuần lên tiếng nhắc nhở, khuôn mặt ông ta có vẻ bình thản, nhưng giọng nói có phần căng thẳng kia hoàn toàn bán đứng ông, ngồi ngay bên cạnh người vừa được gọi là lão thất kia, ông ta nín lấy tay người nọ khẽ kéo xuống.

"Không được hồ nháo."

Bấy giờ lão thất mới bình tĩnh trở lại, dường như nhận ra bản thân quá khích, hắn nặng nề kéo ghế ngồi xuống, trên khuôn mặt núc ních thịt kia tràn ngập tia không cam lòng. Người đàn ông trung niên kia khẽ gật đầu ra vẻ hài lòng, đôi mắt hướng về phía thanh niên đứng cạnh vị trí chủ vị, từ tốn hỏi.

"Không biết ý của lão nhị như thế nào?"

Trên mặt người nọ hoàn toàn không chút cảm xúc, lời nói lạnh bạc khiến người khác lạnh run, "Từ lão gia, nhị lão gia có ý tìm kiếm đại tiểu thư một thời gian nữa, chuyện chức vị chủ tịch tạm thời chưa bàn tới."

Trong mắt vị tứ lão gia kia xẹt qua tia sáng phức tạp, nhưng rất nhanh lại biến mất, bộ dáng sao cũng được đứng dậy. "Nếu như thế thì theo ý lão nhị đi, tôi cũng không có ý kiến gì, mọi người cũng nên giải tán đi thôi."

Nói rồi người đàn ông xoay người đi thẳng, trong mắt ông ta tràn ngập sương mù, hừ, lão nhị, không biết ông đang muốn giở trò gì đây, người em trai này mới mắt trông chờ.

Mọi người trong phòng họp thấy tứ lão gia kia đi thẳng thì cũng chẳng nán ná lại thêm, lần lượt xách giò ra về, trong mắt là tia khó hiểu.

.....

Căn phòng mang theo hơi thở cổ kính, người đàn ông tuần tú ngồi trước một bức màn mỏng treo giữa phòng, khuôn mặt lạnh lùng như băng không chút cảm xúc, giọng nói khô cứng như người máy từng chút từng chút đem mọi chuyện báo cáo cho người bên kia bức màn.

Chỉ thấy bên kia bức màn không một tia tiếng động, yên tĩnh như thể không có người, nếu không phải vẫn còn có một cái bóng mờ mờ in lên sàn nhà, có lẽ không ai nhận ra còn có một người nữa tồn tại.

Dường như nói xong hết mọi chuyện, thanh niên tuần tú kia dừng lại, không khí trong phòng bấy giờ yên lặng tới cực điểm, dường như chỉ còn lại tiếng xào xạt của lá cây ngoài cửa sổ kia.

Một lúc lâu sau, dường như cảm thấy sự yên lặng quá mức tẻ nhạt, người phía sau bức màn mới chịu lên tiếng.

"Xem ra lão tứ có vẻ khá an phận nhỉ?"

"Vâng."

Thanh niên lạnh lùng đáp lời, hoàn toàn bỏ qua tia thâm ý bên trong câu nói kia. Người bên kia bức màn nghe thế thì cười khẽ, trong giọng nói tràn ngập tia châm biếm không chút kiêng dè.

"Phong Dật Hàn à Phong Dật Hàn, cậu đang bắt mẫn khi làm việc cho tôi sao?"

Trên mặt của Phong Dật Hàn hoàn toàn không có tia cảm xúc nào, trong mắt lạnh lẽo như băng. "Không dám, nhị lão gia."

Đôi mắt của người phía sau bức màn sắc bén như ưng bắn tia đánh giá về phía Phong Dật Hàn, sau một hồi lâu, người nọ khẽ gật đầu ra về hài lòng, thờ dài, trong giọng nói mang theo chút mệt mỏi.

"Không có thì tốt, nên nhớ ai mới là chủ nhân thật sự của cậu. Ta mệt mỏi rồi, lui xuống nghỉ ngơi đi, hôm nay cậu làm rất tốt."

Phong Dật Hàn nhẹ nhàng đứng dậy, khẽ cúi đầu chào, sau đó xoay người đi thẳng, hoàn toàn không nhìn lại lấy một lần. Đôi mắt của hắn lạnh lùng băng lãnh không mang theo tia cảm xúc nào, chỉ là... đôi tay giấu trong túi quần đã nắm chặt tới bật cả máu.

Mạc Nhiên...

Sau khi Phong Dật Hàn đi ra khỏi cửa, đôi mắt vốn khép hờ của người nọ mới từ từ mở ra, Mạc Nhiên, Mạc Linh Nhi, lần đầu tiên hắn thấy lòng đỏ kị của phụ nữ lại đáng yêu tới như vậy, sẵn sàng giết lẫn nhau chỉ vì tranh giành một thằng đàn ông, ha ha.

Như vậy cũng tốt, đỡ phải bận tay hắn.

Có điều...

Việc này nằm ngoài dự tính ban đầu của hắn, vốn tưởng sẽ từ từ hạ bệ Mạc Nhiên, làm cho nó thân bại danh liệt mà cuốn gói khỏi Mạc gia, nhưng hôm nay lại chết như thế, đúng là có chút không trở tay kịp.

Không biết như vậy là tốt hay xấu hơn đây!

Thôi thì tạm thời làm người tốt vài hôm, dù sao cũng chờ bao nhiêu năm nay rồi, sớm hay muộn gì cái ghế chủ tịch kia cũng về túi của hắn, hơn nữa làm người tốt thế này chẳng phải càng khiến uy tín của hắn thêm lớn sao.

Nhưng điều làm hắn không yên lòng nhất bây giờ chính là lão tứ. Không biết tại sao hắn luôn cảm thấy dè chừng lão tứ vốn không quan tâm tranh đấu kia, hắn luôn cảm thấy người nọ rất không đơn giản.

Là hắn đa nghi quá chăng?

Ngước mắt ngắm nhìn mặt trời đang dần khuất bóng, ánh sáng dần vụt tắt thay thế bằng bóng tối mịt mù, đôi mày của người nọ nhíu càng sâu.

"Ám, nhìn thật chặt tứ lão gia cho ta."

Giọng nói băng lãnh tàn nhẫn tan vào trong khí, lão tứ, đừng để anh phát hiện ra chú có ý nghĩ bất chính, bằng không, đừng trách anh không niệm tình anh em.

p/s: ta đã trở lại và ăn hại hơn xưa, hôm nay có một nhân vật cũ mà mới lên sàn a~ không biết có ai còn nhớ Phong Dật Hàn sama không a~ chương sau là Dạ Tích Phàm ca cùng anh họ ca lên sàn a, mọi người có nhớ anh ấy không nào?

Bạn đang đọc truyện *Xùy Xùy, Các Nam Chính Mau Tránh Ra* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 48: Sóng ngầm

Hai bóng người cao lớn đứng song song với nhau trong hoa viên Mạc gia, không ai nói với ai câu nào, chỉ đơn giản là đứng và nhìn nhau.

Người có vóc dáng rắn rỏi, khuôn mặt góc cạnh lạnh lùng đưa ánh mắt như chúa tể của mình hướng về nụ cười trên môi người đối diện, không hiểu sao bộ dạng ôn hòa của người kia không hề làm hắn thả lỏng chút nào.

Thiếu niên có đôi mắt sáng, khuôn mặt tuy có chút âm nhu nhưng hoàn toàn không khó phân biệt người nọ là nam giới, nụ cười thoát nhìn thân thiện kia lại khiến nhiệt độ giữa hai người hạ xuống không ngừng.

"Chúng ta có thể nói chuyện một chút không, Phong Dật Hàn?"

Thiếu niên cười ôn nhu như gió xuân mờ lời trước, đánh vỡ thế giằng co giữa cả hai, ngữ khí của hắn không cho phép đối phương từ chối, càng không cho phép người nọ lùi bước, khí thế của hắn ép đối phương đến không thở được.

Phong Dật Hàn hơi nhíu đôi mày kiếm, trong mắt vẫn lạnh lùng như băng không chút thay đổi như thể không hề bị khí thế kia ảnh hưởng tới, khóe môi nhếch lên thành đường cong kiêu ngạo, lạnh lùng nói kháy.

"A, không biết ngọn gió nào mang Mạc biểu thiếu gia tới chỗ của kẻ hèn này đây a, thiếu gia đây có vẻ thích trò chặn đường cướp người nhỉ?"

Mạc Mặc Ly hoàn toàn không bị ảnh hưởng bởi lời khiêu khích kia, nhét hai tay vào túi quần, đôi mắt điềm tĩnh như hồ nước sâu xoáy chặt vào Phong Dật Hàn.

"Ra là cậu là người của cha tôi."

Ngắn gọn, xúc tích tới thế nhưng ý nghĩa lại khá thâm sâu nha, chẳng phải hắn đang muốn chế giễu Phong Dật Hàn là kẻ bội bạc hai mặt sao!?

"Không ngờ biểu thiếu gia lại quan tâm tôi như thế, kẻ hèn này thật vinh hạnh. Không biết biểu thiếu gia muốn biết điều gì?"

Che giấu tia phức tạp xẹt qua nơi đáy mắt, thân nhiên nhìn Mạc Mặc Ly cười nhẹ, thông dong trả lời. Rốt cục người này muốn gì đây, hắn không tin một kẻ ẩn giấu sâu như người trước mắt đây tìm tới hắn chỉ đơn giản vì một câu chế giễu, hơn nữa, còn là vì người con gái đó...

Nụ cười trên môi Mạc Mặc Ly thoáng chốc cứng lại, đôi mắt kia sâu tựa đáy biển chiếu thẳng vào người Phong Dật Hàn.

"Không giấu gì cậu, tôi chỉ muốn hỏi thăm chút tin tức của Tiểu Nhiên."

"Không ngờ tình cảm giữa biểu thiếu gia và đại tiểu thư lại sâu nặng như vậy, tôi đây rất ngưỡng mộ a, nói không chừng tiểu thư mà biết được chắc sẽ cảm động tới mức lệ rơi đầy mặt."

Giả hoạt lảng tránh, không hiểu sao khi biết Mạc Mặc Ly muốn tìm hiểu thông tin của Mạc Nhiên, hắn lại nhìn không được mà gây khó dễ người nọ, thậm chí không tiếc lời châm chọc khiêu khích một phen.

"Đừng nói vòng vo, cậu biết tôi cực ghét làm việc với kẻ dài dòng mà, hơn nữa tôi còn biết, cậu cũng như thế!"

Như mảy lée đôi mắt tựa chim ưng của Phong Dật Hàn, Mạc Mặc Ly thông dong mở miệng ngắt lời hắn.

Không khí giữa hai người thoáng chốc lại rơi vào yên lặng, từng tia sáng sắc bén như muốn nhìn thấu đối phương. Sóng lưng của Phong Dật Hàn cứng đờ, nhưng rất nhanh lại bình thường như chưa có chuyện gì xảy ra, từ tốn trả lời tựa như chuyện không có chút liên quan gì tới mình. "Theo nguồn tin hiện tại thì Mạc tiểu thư vẫn chưa được tìm thấy, chỉ là... lạc vào trong rừng cấm, tỉ lệ sống sót..."

Giọng của hắn càng lúc càng nhỏ, mỗi một câu một chữ của hắn đè nặng lên đôi mi thật dài khiến nó càng lúc càng sụp sâu xuống, che đi đôi mắt sắc bén; hắn không nói rõ điều sau đầu lưng chết người kia, nhưng cả hai người đều hiểu rõ, sự thật luôn đau lòng như vậy!

Gần như 0%!

"Cảm ơn cậu."

Mạc Mặc Ly nhẹ giọng nói, đôi mi buông xuống, bộ dáng thông dong tựa như vừa nghe thấy một chuyện không mấy quan trọng giống như "sáng nay trời thật đẹp" vậy.

Nhẹ nhàng xoay người đi, che giấu tia ưu thương xen lẫn chút tuyệt vọng trong đáy mắt, "Tôi hiểu rồi, cố gắng tìm kiếm đi! Hi vọng là sớm tìm thấy."

Đúng vậy, hi vọng... tất cả những gì hần có thể làm bây giờ là hi vọng.

Hần biết bản thân đã lộ ra sơ hở, cũng biết với một kẻ nhạy bén như Phong Dật Hàn thì nhận ra điều đó không phải việc khó, nhưng hần tin, người kia sẽ không báo lại với kẻ hần gọi bằng 'ba', bởi vì...

Nhìn về gốc cây anh đào đang xanh lá kia, bên tai hần bỗng nhiên vang lên giọng nói ngọt ngào của cô ngày đó.

"Cảm ơn anh."

Ấm áp như vậy, ôn nhu như vậy, khiến trái tim sớm đã đóng băng vì thù hận của hần tan chảy thành bọt nước, khiến tâm hồn đen tối của hần trầm luân vạn kiếp bất phục. Vốn tưởng một đời làm anh trai tốt yên lặng phía sau cô, bảo hộ cô khỏi những âm mưu quỷ kế, không ngờ...

Tựa như giọt nước tràn ly, tựa như hòn sỏi làm dậy sóng cả mặt hồ phẳng lặng, chỉ chớp mắt một cái, người đó đã không còn.

Cay đắng khép đôi mi lại, em gái... tại sao tim lại đau tới như vậy?

Phong Dật Hàn im lặng nhìn bóng lưng đang dần khuất của Mạc Mặc Ly, đôi mắt chìm trong mê mang.

Chẳng phải khôn khéo cả một đời hay sao, chẳng phải nguy trang giỏi tới mức không ai có thể soi mói hay sao, thế mà hôm nay chỉ vì một người mà lộ ra sơ hở.

Mạc Nhiên.

Cuối cùng thì em đã chọc bao nhiêu nợ hoa đào đây hả? Phượng Mạc Dung, Dạ Tích Phàm, Dạ Tích Dương, hôm nay còn có thêm cả Mạc Mặc Ly.

Ngay đến cả tôi... không biết khi nào cũng trầm luân vì em mất rồi!

Cô gái vô tâm vô phế này, chẳng phải là háo sắc thành tính sao, sao không lập tức sống dậy mà trái ôm phải ấp mỹ nam đi, tại sao lại chơi trò mất tích ngu ngốc như thế để đùa giỡn trái tim của người khác thế chứ.

Lẳng lặng quay người đi, đầu óc hần bây giờ chỉ toàn hình bóng của cô.

Chỉ là... tình cảm này sẽ đi tới đâu chứ?

.....

Căn phòng thuần một sắc đỏ ghê người, người đàn ông lười biếng tựa yêu nghiệt ngồi trên chiếc giường mềm mại gần cửa sổ, ánh trăng phản chiếu lên khuôn mặt tựa như được thượng đế tạc khắc, xinh đẹp diễm lệ mà nguy hiểm chết người.

Khẽ lay động cái ly trên tay, lặng nhìn chất lỏng màu đỏ như máu đang sóng sánh bên trong, hần thích thú nhếch môi.

"Mạc Nhiên mất tích sao?"

Như vậy rất không vui, cô gái kia mất tích chẳng phải lợi thế sẽ nghiêng về phía lão già chết tiệt đang chực chờ ngư ông đắc lợi ở Mạc gia kia sao, thế thì hành động tiếp theo của hần rất không dễ dàng a.

Hơn nữa, ngồi trong bóng tối nhìn bọn họ đấu đá nhau sẽ vui hơn rất nhiều khi chính hần là diễn viên chính của màn tranh đấu phiến phức chết người ngoài kia, hần rất lười đó nha!

Ngửa đầu hớp cạn chất lỏng sánh mịn trên tay, đôi mắt phượng xinh đẹp mị lên đầy nguy hiểm. Ai da, phải hành động thật rồi sao!

Nhếch mép nhìn lên bầu trời sao, chưa bao giờ hi vọng tiểu Mạc Nhiên kia còn sống như bây giờ, kịch vui vẫn còn chưa diễn xong mà, hần còn chưa kịp góp mặt đâu.

p/s: ai nha nha, viết một hồi lại mất tiêu anh Phàm của mị rồi, hôm nay mị đi chơi về hơi muộn, thế nên cũng viết chương muộn nốt, mấy nàng thông cảm cho mị, xem như đây là quà tết muộn của mị đi :) chương sau Dương ca lên sân rồi, có ai hóng anh ấy không vại a~

Bạn đang đọc truyện *Xìu Xìu, Các Nam Chính Mau Tránh Ra* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49: Không được chết

Thật khó thở!

Cơ thể dường như bị bao vây bởi dòng chất lỏng lạnh lẽo, cô có thể cảm nhận rõ ràng âm thanh của xác thịt va chạm với mặt nước.

Đau quá!

Đầu đau... tay đau... chân đau... lưng mỏi... nói chung là khắp người giống như từng bị xe lu ủi qua mấy lần vậy!

Muốn mở miệng kêu một tiếng, nhưng chỉ vừa hé môi, dòng nước lạnh lẽo lại chui tọt vào, cổ họng đau đớn như bị cào rách chỉ có thể miễn cưỡng ư ư vài tiếng, cơ thể như nhẹ tênh trôi vô định trong dòng nước, cũng nặng nề chìm dần xuống đáy sâu.

Chưa bao giờ cô thèm khát được hít một bụng khí trời thanh mát tới như thế, mũi bị dòng nước bít chặt, lá phổi dường như cũng xung huyết vì thiếu đường khí.

Thì ra cái chết đau đớn như thế a.

Cô thầm cảm thán trong lòng. Đôi khi con người ta tới cận kề với cái chết rồi mới phát hiện ra bản thân mình ngu ngốc tới nhường nào, mãi tới khi thân thể rơi vào trạng thái lơ lửng trong không trung, cô mới thấy mình làm quá nhiều chuyện dư thừa.

Quả nhiên sống càng lâu thì càng ngu ra!

Chẳng phải vốn muốn giải quyết xong chuyện của nguyên chủ rồi trốn đi một nơi tiêu dao tự tại hay sao, khi không lại đi chõ mũi vào chuyện thiên hạ, giờ thì hay rồi, tới mạng cũng không bảo toàn được, đau tới chết đi sống lại.

Chẳng phải cô có thể khoanh tay đứng một bên nhìn kịch vui hay sao, hà cớ gì lại cứ ham vui mà lao vào như con thiêu thân chứ.

Buồn bực rên một tiếng, đôi mắt xinh đẹp cũng từ từ ẩn hiện sau cặp lông mi vừa dài vừa cong, nhìn về phía ánh sáng yếu ớt phía bên kia mặt nước, tuyệt vọng đột nhiên tràn ra như nước lũ lấp đầy tâm trí cô.

Trên đời này có cái gọi là kiếp sau không nhỉ?

Chuyện này còn cần nghĩ sao! Chỉ riêng chuyện cô xuyên tới thế giới này thôi đã là một điều điên rồ rồi thì kiếp sau đã thấm thía vào đâu. Nếu có kiếp sau...

Không có kiếp sau nào nữa!

Trong đầu cô đột nhiên vang lên giọng nói đầy kiên quyết, khuôn mặt kia giống cô như hai giọt nước, ánh mắt kia vừa kiên quyết vừa tức giận. Cô có thể cảm nhận rõ lửa giận ngút trời của người nọ.

Cô không được chết, cô không có quyền chết, không có quyền được mơ tới kiếp sau!

Dường như có gì đó vỡ òa trong cô, trái tim vốn đang đau đớn đến chết lặng kia đột nhiên nhảy lên rộn ràng, đại não đang chìm đắm trong tuyệt vọng cũng dần tỉnh giấc.

Phải rồi, cô vẫn còn rất nhiều chuyện cần phải làm, khuôn mặt của từng người từng người quen có, lạ có lần lướt lướt qua trong tâm trí, bóng lưng cô độc yếu ớt tới mức cô cứ ngỡ hẳn sẽ bay theo cơn gió kia bất cứ lúc nào lại hiện lên rõ hơn bao giờ hết.

Hình như cô vẫn chưa bảo vệ được hân!

Mạc Mặc Ly...

Thân thể vốn đã buông xuôi tất cả, phó mặc cho số phận nay lại bắt đầu cố sức vùng vẫy trong dòng nước, dường như muốn giành lại mạng sống từ tay của tử thần. Không được chết! Không được chết! Không được chết!

Đôi mắt của cô trợn trừng, bất chấp dòng nước làm cho đôi tròng đen bóng rât. Cùng với sự phản kháng của cơ thể, tâm trí của cô không ngừng vang lên ý niệm này. Thù còn chưa trả, người bản thân muốn bảo vệ còn chưa bảo vệ được, sao cô có thể hèn nhát trốn tránh ở một thế giới khác cơ chứ, thật buồn cười.

Bỗng nhiên, mặt nước mạnh mẽ lay động, âm thanh "bùm" một cái tựa như có vật nặng rơi thẳng xuống nước. Cô có thể thấy một cái bóng đen đang bơi thẳng về phía mình.

Cô nhận ra người đó.

Tay quơ quào loạn xạ cố sức muốn bơi về phía trước nhưng lại không được, mỗi một lơ lửng trong dòng nước.

Một đôi bàn tay mạnh mẽ bắt lấy cánh tay mảnh khảnh của cô, ôm trọn lấy thân thể nhỏ bé, ấm áp đến mức khiến cô trầm mê không muốn xa rời. Đột nhiên, một thứ mềm mại áp lên cánh môi của cô, đường khí cứ thế mà tràn vào lồng ngực đã sớm khô cạn, tựa như dòng nước mát tươi tẩm lên cánh đồng khô hạn.

Lim dim hai mắt nhìn vào đôi đồng tử ôn nhu kia, bây giờ mới nhìn kĩ, thì ra mắt người nọ lại đẹp như vậy, trông đen nhạt màu chỉ in mỗi bóng hình của cô.

Nhẹ nhàng ngã vào lòng người kia, trên môi cô là nụ cười dịu dàng, ngoan ngoãn như một con mèo nhỏ nằm gọn trong lòng hắn, đôi mắt mỗi một khép hờ từ từ chìm vào vô thức.

Cô tin tưởng hắn sẽ bảo vệ sinh mạng của cô!

Dạ Tích Dương.

.....

Son động ảm thấp, bốn phía chỉ có vách đá khô cằn xám ngắt không ngừng tỏa ra khí lạnh, đồng lửa be bé phía giữa không gian dường như là nguồn sáng duy nhất của cả một vùng tăm tối. Không khí yên lặng một cách kì dị, ngoại trừ tiếng "lách tách" của củi khô bốc cháy cùng tiếng róc rách như có như không bên ngoài kia thì chẳng còn tiếng động nào khác.

Ngoài kia có vẻ đang mưa.

Dạ Tích Dương nhàm chán quăng một que củi nhỏ vào đồng ức đang cháy, lẳng lặng ngồi một góc, ánh mắt lại thỉnh thoảng liếc về phía Mạc Nhiên đang ngoan ngoãn nằm bất động ở một góc khác.

Hắn liếc mắt nhìn cái đồng hồ đã toi tả trảy trụa trên tay, dường như cảm thấy tới thời điểm gì đó, hắn đứng dậy đi về phía cô, bàn tay to ấm áp sờ vào trán cô để kiểm tra nhiệt độ. Nhận thấy không có gì bất thường, hắn mới yên lặng rút tay về, không tiếng động thở ra một hơi, cứ ngồi như thế nhìn cô không chớp mắt.

Không biết đã qua bao lâu, chỉ thấy đôi lông mi thật dài của cô khẽ rung động, cánh môi nhợt nhạt kia khẽ rên một tiếng, hắn mới vội vã thu tầm mắt.

"Đây là đâu vậy?"

Giọng nói của cô còn mang tia khàn khàn, yếu ớt như tiếng muỗi kêu, đôi mắt xinh đẹp từ từ đảo quanh một vòng đánh giá son động, chỉ là hoàn toàn tìm không ra bất cứ nghi ngờ nào trong đôi mắt kia. Cô chỉ đơn thuần muốn xác định bản thân ở đâu mà thôi.

Nhẹ nhàng vén lọn tóc vô ý rơi trên gò má của cô, Dạ Tích Dương nhẹ giọng trả lời. "Là một son động tôi vô tình tìm thấy. Cô bị sốt mê mang ba ngày nay hơn nửa chúng ta chưa thể tìm ra đường về, thế nên tạm thời ở chỗ này vậy."

Chỉ nghe cô ảo não ừ một tiếng, khẽ động dậy thân người. Hiểu ý, hắn nhẹ nhàng đỡ cô tựa vào một vách đá, cô chỉ khép hờ hai mắt, đưa tay xoa xoa huyệt thái dương, đôi lông mày nhíu chặt.

Dường như nghĩ tới chuyện gì, bỗng nhiên cô ngẩng đầu nhìn thẳng vào bóng lưng của Dạ Tích Dương, tay vươn ra nắm lấy một góc áo của hắn, mắt lại không tự nhiên đảo qua hướng khác, thoáng ngập ngừng, "Cảm ơn."

Nói rồi cô vội xoay người nằm xuống, hai người hoàn toàn đưa lưng về phía nhau, thế nhưng, khóe môi lại không hện mà cùng nhếch lên thật cao.

Không khí yên lặng lại bao trùm cả hang động, thế nhưng lại có cái gì đó hoàn toàn khác, dường như có nhiều thứ ảm áp đang dần lớn lên khiến người ta bất giác trầm mê.

Thế nhưng giây phút bình lặng như thế cũng không kéo dài được lâu, đột nhiên có tiếng bước chân nặng nề vang lên, dường như đang tiến càng lúc càng gần về phía của hai người. Mạc Nhiên cùng Dạ Tích Dương đưa mắt nhìn nhau, sau đó lại đề phòng nhìn về phía phát ra tiếng động kia, trên tay Dạ Tích Dương là con dao sáng lóa, hắn lặng lẽ trốn vào một góc, đưa mắt ra hiệu về phía Mạc Nhiên.

Hiểu ý hắn, cô yên lặng nằm xuống như thể chưa từng phát hiện cái gì, chờ đợi hắn giải quyết mọi chuyện. Chỉ là chờ một lúc lâu vẫn không nghe thấy động tĩnh gì cả, nghi hoặc mở hai mắt ra, cô ập tức trợn trừng.

Người này...

P/s: Ahiihi, quả tết muộn a~ quả là lâu ngày không viết tay nghề xuống hắn, câu cú cùng ngôn từ trong chương này có vẻ không hay lắm, ta sẽ cố gắng vào những chương sau.

Chương này tặng nàng @ChunCC_TNN nhá, cảm ơn nàng đã ủng hộ truyện, đặc biệt là tặng chương cho ta, ahiihi:) chúc nàng năm mới vui vẻ, có nhiều tiền lì xì, học hành ngày càng giỏi hơn và viết truyện hay hơn nhé.

Bạn đang đọc truyện *Xây Xây, Các Nam Chính Mau Tránh Ra* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 50: Không có vô sỉ nhất, chỉ có vô sỉ hơn!

Mạc Nhiên trợn to hai mắt nhìn bạn nhỏ đang đứng chắn trước lối ra vào duy nhất của hang động kia. Cho dù có dùng từ "tả tơi" để miêu tả cũng không có gì sai lầm a.

Quần áo trên người của người nọ bẩn tới mức cô không thể nhìn ra nó vốn có màu gì, thậm chí còn có không ít chỗ rách tuộm. Tay hắn được buộc bằng một mảnh vải dài, treo tòn ten trên cổ chứng tỏ cái tay kia đang bị gãy, trên người hắn cũng loan lỗ máu, vết thương nặng nhẹ có đủ rải rác khắp nơi, chân hắn thậm chí còn không còn sức chèo chống thân thể không thể coi là vạm vỡ của mình mà tựa cả thân người vào tường.

Mạc Nhiên âm thầm cảm thán trong lòng, có phải quá thảm rồi hay không a!

Dường như nhận thấy ánh mắt dò xét như tia laser quét tới quét lui trên người mình, người nọ ngẩng đầu lên.

Không biết có phải là do cô tưởng tượng hay không nhưng mà.... ánh mắt của hắn nhìn cô sáng lóa giống như là... chó nhìn thấy xương!?

Nén một tia bất đắc dĩ vào trong lòng, lại đưa mắt nhìn về phía Dạ Tích Dương, nhận thấy hắn đã cắt dao tự lúc nào, cô mới nuốt một ngụm nước bọt, nhẹ giọng.

"Thật ngại quá, xin hỏi... khụ, chúng ta từng gặp nhau rồi sao?"

Cô có thể thấy rõ ràng vai của người nọ cứng lại trong giây lát, khóe môi của Dạ Tích Dương ngồi bên kia cũng không ngừng co giật, không khí nhảy mất cứng ngắt. Cô có nói gì sai à?

Cũng không thể trách cô được, khuôn mặt của người "lạ" kia bị che khuất bởi bùn đất và râu ria, hơn nữa hắn còn nhìn cô với ánh mắt kì quái như vậy nữa, không đặt nghi vấn mới là lạ đó nha, chỉ là cái quả đầu bạch kim kia có chút quen mắt, nhưng mà nghĩ đi nghĩ lại, nghĩ tới nghĩ lui cô cũng không nghĩ ra có quen người nào giống kẻ trước mắt.

Sau một hồi yên lặng "ngắm" nhau, một tiếng ho khan của Dạ Tích Dương cũng phá vỡ không khí quái lạ bao quanh ba người, hắn cười như không cười nhìn Mạc Nhiên, lại rất thông dong đứng dậy đi về phía "người lạ" trước ánh mắt ngỡ ngàng của cô.

"Bị thương nặng như thế mà vẫn còn sống sót mấy ngày trong nơi nguy hiểm thế này, không biết là tôi nên cảm thán anh quá may mắn hay khen ngợi bản lĩnh của anh đây."

Người nọ cười khẽ một tiếng, mắt phượng tà mị hip lại phong tình hoàn toàn khác xa với hình tượng tả tơi từ nãy tới giờ, giọng hắn rất trầm trầm như âm thanh đến từ địa ngục.

"Không nên nha, tôi không nhận nổi lời khen ngợi từ Dạ nhị thiếu gia nổi tiếng hắc đạo đầu nga, kẻ bạc mệnh này chỉ muốn gặp lại mỹ nhân trong lòng thôi."

Bất chấp ánh nhìn tràn đầy tia khó chịu kín đáo của bạn học Dạ Tích Dương, bạn học lạ mặt hướng ánh mắt khiêu khích rù quyến lộ liễu về phía Mạc đại tiểu thư đang ngồi ngẩn tò te một góc không hiểu chuyện gì đang xảy ra kia.

Mạc Nhiên nheo mắt nhìn người nọ như có điều gì suy tư, sau một hồi lâu thật lâu, dường như nhớ tới điều gì đó, bỗng nhiên cô đứng phắt dậy, miệng há thật to, chỉ tay về bạn nhỏ đang cười vô lại bên kia hét lớn."Anh là Tà Phong?"

Nghe thấy câu hỏi của cô, người nọ chỉ thờ dài một hơi, ra vẻ bi thương cùng cực, không ngừng phóng mị nhãn bất chấp hình tượng hiện tại của hắn có hơi... khụ, không được tiêu sái cho lắm.

"Ai nha, cuối cùng thì mỹ nhân cũng chịu nhớ ra tôi rồi sao? Không biết là nên vui hay nên buồn đây."

Tà Phong vừa nói vừa nháy mắt với Mạc Nhiên, chỉ là bạn nhỏ nào đó bây giờ đã hoàn toàn hóa đá rồi. Đừng đùa với cô như vậy chứ, không vui đâu.

Hắn là Tà Phong, hắn ta là sát thủ Tà Phong nổi tiếng giết người không chớp mắt à, hắn là Tà Phong chỉ mới hôm trước thôi còn lạnh lùng thị huyết trên đũa mạng sống của cô sao, ai đó cho cô biết con yêu nghiệt trước mắt này đang ngộ nhận Tà Phong đi a!

"Anh... anh..."

Tà Phong thú vị chống cằm nhìn bộ dạng không thể thốt thành lời của cô, mặc dù bộ dạng vẫn lời thôi bản thiêu như cũ nhưng phong thái lười biếng mị hoặc kia thì không thể che giấu được.

"Mạc Nhiên a, em làm tôi thật đau lòng quá, tôi chỉ vừa mới tháo mặt nạ, để nhiều râu một tí, bắn đi một tí, bị thương đôi ba chỗ là em đã nhận không ra rồi, uống công tôi chơi rượt bắt với em cả một buổi tối!"

Hắn vô lại nói, tay không biết từ bao giờ đã móc ra cái mặt nạ bạc quen thuộc, không ngừng chơi đùa, trên môi là nụ cười trêu chọc, khơi gợi cho cô về kí ức hôm đó.

Hắn không nói thì thôi, một khi đã nhắc thì khí lạnh lập tức bao trùm cả không gian, vắng, bây giờ không chỉ có một, mà có những hai người tỏa hơi lạnh,

dùng ánh mắt như dao găm bắn về phía bạn nhỏ Tà Phong, chỉ là nội công của người nào đó quá thâm hậu, vẫn ngồi chễm chệ giữa hang, không chút mây may chột dạ.

"Này, hai người có gì ăn không, tôi đói quá đi." sau một hồi hít khí lạnh, bạn nhỏ nào đó càng thêm tự nhiên tìm một chỗ tương đối bằng phẳng ẩm áp mà nằm xuống, cái bụng còn không khách khí kêu ra vài tiếng.

Vô sỉ, quả nhiên rất vô sỉ! Mạc Nhiên thầm mắng một tiếng, tên này không ý thức được hắn không được hoan nghênh ở đây à.

Ở một góc độ Mạc Nhiên không nhìn thấy, khoe môi của Tà Phong kéo lên thành đường cong thỏa mãn, hắn nhẹ nhàng nhắm hai mắt lại, không biết là đang suy nghĩ cái gì.

Dạ Tích Dương từ đầu tới cuối vẫn chưa nói gì, ánh mắt hắn thâm ý liếc người đang nằm dài kia một cái, sau đó tiến tới một góc hang động, xách cái ba lô đã rách nát của mình quăng về phía Tà Phong, hờ hững như không có chuyện gì xảy ra.

"Quần áo của tôi chắc anh mặc vừa, tắm gội trước đi rồi tính tiếp, tôi không thích nói chuyện với mấy kẻ lười thôi."

Nói rồi hắn yên lặng ngồi vào chỗ của mình. Không phải hắn tốt bụng gì cho cam, chỉ là hắn biết cô không muốn nhìn thấy có người vô tội chết trước mặt mình, hơn nữa hắn cũng chẳng muốn tên kia khai ra khi rơi xuống vực hắn đã vắt tên kia ra rìa để có cơ hội với cô đâu.

Đưa tay bắt lấy cái ba lô đang bay vút theo đường Parabol về phía mình, Tà Phong mở đôi mắt phượng mê hồn của mình ta, chậm rãi đứng dậy, trước khi bước ra khỏi hang còn thâm ý liếc Dạ Tích Dương một cái.

Đừng tưởng hắn không biết trong cái đầu đen tối của tên họ Dạ kia có gì, muốn bịt miệng hắn sao, cũng đâu có đơn giản như thế chứ. Nghĩ tới đây, nụ cười trên môi Tà Phong càng thêm vô lại.

Vừa đi tới cửa động, hắn đột nhiên quay đầu về phía Mạc Nhiên, vẻ mặt cực kì nghiêm túc, "Tiểu Nhiên, tôi có rất nhiều chuyện muốn tâm sự với em, hay là mình cùng tắm đi, tiện thể bồi dưỡng tình cảm luôn."

Một câu của hắn chẳng khác nào quả bom nổ tan đại não của Dạ Tích Dương, cắn răng một cái, trong lòng mắng tên chết tiệt nào đó vô sỉ, hắn miễn cưỡng đứng dậy, vội tới quàng tay qua vai của Tà Phong mà kéo đi, miệng cười ha hả.

"Anh đùa vui quá, có gì thì nói với tôi đi, dù sao đàn ông với nhau cũng dễ nói chuyện hơn mà, đúng không?"

Nói xong lại quay đầu nháy mắt với bạn nhỏ Mạc Nhiên đang ngồi đực mặt ra.

"Mạc Nhiên, tôi đi tâm sự 'bồi dưỡng tình cảm' với Tà Phong một tí, lát nữa sẽ quay lại."

Bạn nhỏ nào đó chỉ biết cầm nín nhìn hai cái bóng lưng thon dài kia đi khuất, trong lòng không ngừng cảm thán, cái thời đại gì vậy a, trai đẹp đã ít mà chúng nó còn yêu nhau!

P/s: mị nhân mạnh là mị chỉ viết ngôn tình nhá, ahhihi)

Ôi đạo này cuồng Haikyuu!! a, thế nhưng lại thích mấy bạn trẻ Tokyo ghoul, thiệt là khó xử quá đi đó mà.

Bạn đang đọc truyện *Xùy Xùy, Các Nam Chính Mau Tránh Ra* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 51: Xúc động là ma quỷ

Sau khi xác định đã đi một quãng đường đủ xa để bạn nữ nào đó không thể nhìn thấy bất cứ tiếng gió nào, hai kẻ vốn đang khoát vai nhau tình tình cảm cảm kia lập tức đẩy nhau ra như thể đối phương là thứ bệnh dịch gì đó cần phải tránh.

Thậm chí bạn nhỏ tóc bạch kim còn khoa trương chà xát tay mình vào áo mặc dù bộ quần áo kia cũng không tính là sạch sẽ gì, nói khó nghe hơn là vô cùng lười thôi.

Quăng cho bạn nhỏ tóc bạch kim một ánh mắt khinh bỉ không chút che giấu, bạn nhỏ nhìn có vẻ tươi tắn hơn biau môi khẽ hừ lạnh.

"Tên Tà Phong quái đản. Chà gì mà chà chứ, có sạch hơn được tí nào đâu."

Dường như nghe thấy tiếng lòng của Dạ Tích Dương, Tà Phong càng chà xát tay mình mạnh hơn, trên mặt hiện rõ hai chữ "kì thị" tựa như muốn bảo:

"Ít nhất còn sạch hơn cậu."

Dạ Tích Dương lạnh lùng nhìn hấn một cái, hừ một tiếng rồi đi thẳng, hoàn toàn không thèm để Tà Phong học vào trong mắt.

Tà Phong cũng lười để ý, hấn khẽ nhún vai một cái sau đó lê tấm thân đau nhức đi sát phía sau Dạ Tích Dương, lăn lộn trong rừng mấy ngày hơn nữa còn mang thương tích đầy mình, sức trâu cũng khó mà chịu đựng nổi huống chi hấn cũng chỉ là một kẻ phạm phu tục tử bình thường, à mà có vẻ hơi khác thường một tí thôi.

Hai người một trước một sau đi hồi lâu cũng tới con suối nhìn có vẻ sạch sẽ. Tự nhiên như không quăng đồ xuống đất, sau đó lại thông thả cời từng món đồ trên người, Tà Phong thoáng nhìn xuống phần dưới của Dạ Tích Dương, về mặt cột nhả.

"Thì ra Dạ nhị thiếu gia cũng chỉ có thế."

Bạn nhỏ nào đó "bị che" ngược đôi mắt lạnh lùng quét về phía con hồ ly đang cười gian, trong lòng lửa giận bùng nổ, tên chết tiệt này hình như không nháo không vui hay sao ấy.

Nhận thấy lửa giận ngút trời của Dạ nhị thiếu gia, bạn nhỏ hồ ly chẳng những không biết tự giác mà còn gờ cái móng vuốt của mình đặt lên vai người đang không ngừng tỏa khí lạnh đứng cạnh, trên mặt còn tỏ vẻ tiếc thương, lắc đầu ngoay ngoay.

"Thôi cũng đừng buồn, cậu đang tuổi lớn mà, mà cho dù có không lớn thì với gương mặt này, gia thế này thì thiếu gì người muốn bám theo a. Chỉ tiếc là Tiểu Nhiên... ài!"

"Anh... Chết tiệt!"

Chẳng biết là cố ý hay vô tình nhắc tới "Tiểu Nhiên", nắm đấm đang chực vươn lên cũng yên lặng hạ xuống. Thật muốn chửi thề mà, tên chết tiệt này dám đem Mạc Nhiên ra làm bình phong. Dạ Tích Dương hậm hực bước xuống suối, không thèm nhìn tới con hồ ly đang cười gian trên bờ.

"Không cần phải thử nữa đâu, tôi không nghĩ sát thủ hàng đầu như anh lại có sở thích nói khích người khác để tìm niềm vui đâu."

Ở đây không phải nơi tràn ngập âm mưu ghê tởm như thế giới ngoài kia, không cần phải giả bộ bí hiểm để moi ra mục đích thật của đối phương, đã thế chỉ bằng thẳng thắn với nhau chẳng phải hai bên đều vui vẻ sao.

Nụ cười trên môi Tà Phong khẽ cứng ngắt sau đó lại càng sâu hơn, sâu trong mắt cũng tràn ngập tia thương thức.

"Cũng không có gì, chỉ là tò mò bản lĩnh của Dạ nhị thiếu gia trong truyền thuyết thôi." Dạ Tích Dương lạnh lùng đứng dậy, mặc quần áo vào, "Mục đích của anh là thăm dò hay gì khác tôi cũng mặc kệ, nhưng nếu anh nhắm tới cô ấy..." ánh mắt Dạ Tích Dương thoáng xẹt qua tia thị huyết nhưng rất nhanh lại trong sáng như ban đầu tựa như tia sáng kia chỉ là ảo giác.

Chỉ nghe Tà Phong khẽ "A" khẽ một tiếng thích thú, nụ cười nghiền ngẫm trên môi càng đậm.

Sau khi mặc quần áo xong, Dạ Tích Dương quay lưng về phía Tà Phong, bỏ lại một câu.

"Tôi trở về xem cô ấy, anh cứ tự nhiên, không về càng tốt."

Nói rồi đi thẳng, không quay đầu lại lấy một lần. Tà Phong thích thú nhìn bóng lưng kia, khí phách của thiếu chủ hắc đạo quả là không tầm thường, nhưng lần này hấn đành bất đắc dĩ tranh đoạt một trận cùng người này rồi.

.....

Nghệt mặt ra nhìn hai cái bóng lưng thon dài dần khuất sau mấy bụi cây rậm rạp, trong lòng Mạc Nhiên trăm chuyển ngàn hồi rối như tơ vò.

Đây là loại tình huống gì vậy a!

Cô âm thầm cảm thán. Thờ ra một hơi, lấy tay chống xuống mặt đất nặng nề nâng thân thể đau nhức đứng dậy, chậm rãi bước ra ngoài cửa hang động.

Bên ngoài hang, không khí vẫn còn vương chút mùi ẩm mốc do trận mưa vừa rồi, trên những cành lá còn vài giọt nước li ti chậm rãi rơi xuống đất tạo nên âm thanh tí tách vui tai, bầu trời tỏa ra ráng hồng đỏ rực cả không gian chứng tỏ hoàng hôn đang dần kéo tới.

Trước mắt cô, rừng cây rậm rạp tỏa ra từng hồi khí lạnh tựa như chưa hề có dấu chân người. Những cây cổ thụ cao ngất cả chục người mới có thể ôm xuê, tiếng động vật nhỏ kêu râm ran, nếu chú ý nghe thật kĩ còn có thể mơ hồ nhận thấy tiếng gầm của thú dữ từ nơi rất xa nào đó.

Từng trận sương mù bắt đầu giăng khắp tạo cảm giác kì quái mà nguy hiểm.

Mắt cô dần mờ mịt, tình hình của cô hiện tại quả thật rất tệ, không nói tới bản thân cô bị thương không nhẹ, hơn nữa Dạ Tích Dương và Tà Phong cũng không lành lặn gì cho cam; lạc vào khu rừng này đã là một chuyện hung hiểm rồi. Muốn thoát ra khỏi đây nhất định phải mất một đoạn thời gian không ngắn.

Như vậy...

Nghĩ tới trường hợp xấu nhất xảy ra, mắt cô tối sầm lại. Xem ra lần này không chết cũng bị thương rồi, cho dù có may mắn thoát ra khỏi nơi này, chắc

chấn ngoài kia cũng đã loạn thành một đoàn, mấy lão già kia sao có thể dễ dàng buông tha cho Mạc Thị, hơn nữa chẳng phải còn ông bác thân yêu của cô ngoài kia sao, lão ta nhất định sẽ không bỏ qua cơ hội ngàn năm có một này, như vậy chẳng phải công sức bấy lâu nay của cô sẽ đổ sông đổ biển sao, thế chẳng phải Mạc Nhiên kia hi sinh vô ích sao?

Không! Cô nhất định phải trở về càng sớm càng tốt!

Nghĩ tới đây, đôi chân của cô không tự giác bước về phía rừng già.

Một suy nghĩ chợt lóe lên làm bước chân của cô dừng lại, không được, với cái xác thân tàn ma đại thể này vào rừng cũng chỉ tổ làm mồi cho thú rừng thôi, hành động thiếu suy nghĩ như thế không những tổn thân nơi rừng già mà còn liên lụy tới Dạ Tích Dương.

Quả nhiên xúc động là ma quỷ a.

Đang tính quay bước trở về hang động, tiếng sột soạt cùng tiếng kêu đau đớn phát ra từ bụi cây gần đó lại hấp dẫn sự chú ý của cô, một mùi lạ bay vào mũi khiến đôi mày xinh đẹp kia khẽ nhíu lại.

Nếu cô không lầm thì mùi này chẳng phải...

Chuyển hướng về phía phát ra tiếng động kia, Mạc Nhiên nhẹ nhàng ngồi xuống, sau một hồi lâu chỉ thấy hai mắt cô trợn thật to, hai tay bịt kín miệng ngăn âm thanh kinh ngạc thoát ra khỏi cổ họng. Sự sợ hãi xen lẫn kinh ngạc chiếm cứ cơ thể hoàn toàn, đôi chân cô nặng trĩu không tài nào di chuyển được, trước mắt chỉ một màu đỏ tươi chết chóc, cổ họng chưa lết như chực trào ra.

Cái quái gì đang xảy ra ở đây vậy?

Chỉ kịp cảm nhận một trận đau nhói phía sau gáy, ý thức của cô dần chìm vào bóng tối vô định.

Bạn đang đọc truyện *Xìu Xìu, Các Nam Chính Mau Tránh Ra* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Hắc Ưng Bang

Sâu trong hang động sâu hun hút, nơi mà ánh sáng gần như không thể chiếu tới, thậm chí đưa tay lên cũng chẳng thể nhìn thấy được. Mùi ẩm thấp hòa quyện cùng mùi vị kì quái gì đó làm người ta cảm thấy khó chịu, không gian yên ắng đến lạ, ngoại trừ tiếng tí tách của những giọt nước đang rỉ xuống sàn thì chẳng còn âm thanh nào khác.

Yên lặng khiến người ta rợn người!

Tiếng rên khẽ vang lên đặc biệt vang dội. Người nằm dưới sàn đã tỉnh rồi.

Sau gáy đau buốt khiến cô khó chịu, cơ thể đau nhức mỗi một không chịu nổi, cả người nóng như thiêu như đốt, rõ ràng miệng vết thương cũ bị nhiễm trùng khiến cô sốt mất rồi. Khó nhọc ngồi thẳng dậy, thờ dãi đưa tay xoa cái gáy bị đánh sưng thật to, miệng khẽ lầm bầm gì đấy.

Sau khi mất thích ứng được với bóng tối, Mạc Nhiên lại đưa mắt nhìn quanh đánh giá nơi mình đang ngồi. Cô có thể lờ mờ thấy được những thân cây gỗ nhờ được đèn giọt khá thô sơ xếp song song với nhau thành một buồng giam cách biệt, dưới sàn có trải một lớp rom thật dày, xung quanh bốc lên mùi ẩm thấp khó chịu.

Có vẻ "căn phòng" này chỉ có mỗi mình cô, không khí có chút loãng cộng với mùi vị không mấy dễ ngửi xung quanh khiến cô cảm thấy động tác hít vào thở ra cũng thật khó khăn, cái lạnh toát ra từ vách đá sau lưng làm cô rùng mình, không gian tối tới mức cô cũng chẳng biết bây giờ là ngày hay đêm. Đưa tay xoa xoa mũi...

Cô đã bị bắt.

Trong đầu cô lúc này chỉ nghĩ ra khả năng đó. Quả nhiên quá nhiều chuyện không mang lại điều tốt lành gì. Lại nghĩ tới chuyện mà mình thấy lúc chiều, Mạc Nhiên bất giác rùng mình.

Mùi máu, mùi dầu hỏa, mùi cháy khét và... ánh mắt tuyệt vọng của người phụ nữ đó.

Cô chỉ kịp thấy đứa bé trai đang co ro ngồi run rẩy sau một bụi cây đối diện, đôi mắt hoảng loạn đến mức rồi tỉnh rồi mù nhưng vẫn cố gắng không khóc thành tiếng. Đứa trẻ ấy nhìn cô, đôi mắt vốn nên trong sáng kia ánh lên tia tuyệt vọng như thể sắp đối đầu với cái chết.

Cảm thấy sau lưng bỗng nóng lên.

Chỉ thấy một màu đỏ ghê người loang lổ khắp nơi trên cái áo bần thiu của người phụ nữ thoát nhìn chưa tới ba mươi cái xuân xanh, ngọn lửa hung tợn

như muốn nuốt trọn lấy đôi chân của cô ta, đôi môi dường như sắp bị cắn đến bật cả máu nhưng đôi mắt kia thanh tỉnh lạ kì mang theo chút khản khoản cầu xin nhìn cô.

Lại nhìn người đàn ông thân hình to lớn đang cười man rợ cạnh người đàn bà, cái miệng ngoác to lộ rõ mấy cái răng vàng khè, giọng nói ồ ồ, "Con ranh này quả là cứng đầu, tao cho mày cơ hội cuối cùng, khai ra chỗ của thằng nhóc con kia mau."

Người phụ nữ kia nhất quyết không nói nửa lời, đôi mắt nhắm nghiền chịu đựng cơn đau đang giằng xé thân xác.

Dường như mất hết kiên nhẫn, người đàn ông hung tợn gầm lên một tiếng, cái chân to như cột đình giơ lên toang đá vào thân mình đang chết dần vì đau đớn kia, đột nhiên hắn ta ngừng động tác lại.

Cô khiếp sợ nhìn về phía đứa bé, thì ra vừa rồi thằng bé đã nhìn không được mà nấc lên.

Mất thấy tên đáng sợ kia đang dần tiến về phía thằng bé, ánh mắt của người phụ nữ kia cũng nóng cháy chiếu về phía mình, đầu óc cô hoàn toàn trống rỗng, chưa bao giờ cô cảm thấy bất lực đến thế, cơ thể lạnh toát mà vô lực.

Là cứu... hay không cứu đây?

Nếu cứu, chẳng khác nào chết thay đứa trẻ kia, cô không vĩ đại như thế, nhưng nếu không cứu... Nghĩ tới ánh mắt tuyệt vọng của người đàn bà đang vật vã nằm trên đất, bước chân của cô lại nặng như chì.

Chỉ vài giây ngắn ngủi nhưng mồ hôi trên người cô đã vã ra như tắm, thân thể run rẩy cứng ngắc. Bàn tay mảnh khảnh bất giác đưa lên giật mạnh một cành cây gần đó, thành công kéo sự chú ý của gã đàn ông đáng sợ về phía mình.

Cuối cùng thì tình người cũng chiến thắng sự ích kỉ trong cô, cô cũng chẳng biết nên mắng mình ngu ngốc hay nên tôn vinh lòng tốt của mình nữa.

Đang chuẩn bị sẵn sàng tư thế xoay người bỏ chạy, sau gáy cô lại đau nhói. Chỉ kịp nhìn thấy đôi mắt yêu nghiệt quen thuộc cùng giọng nói ồ ồ khó nghe có ý tôn kính của tên đáng sợ, ý thức của cô dần chìm vào bóng tối.

"Thiếu chủ!"

Chỉ là cô không biết, người nọ phức tạp nhìn cô thật sâu, trong mắt ánh lên tia nghi hoặc nồng đậm. Hắn xoay người ném cô cho tên vai u thịt bắp đang quỳ dưới đất, thông dong đi về phía trước, giọng nói nhàn nhạt vang lên.

"Đem nhốt cô ta lại. Hôm nay thu hoạch không tệ, chúng ta về thôi."

Gã thuộc hạ nghe thế thì nghi hoặc ngẩng đầu nhìn người nọ, nhưng chung quy vẫn không dám hỏi ra miệng.

"Thằng bé kia cũng không trốn xa được đâu, sớm muộn gì cũng sẽ tìm ra nó. Hôm nay như vậy đã đủ rồi."

Dường như biết được nghi hoặc của thuộc hạ, giọng nói nhàn nhạt yêu nghiệt kia lại vang lên, bước chân của hắn không hề ngừng lấy một giây, chậm chạp bước về phía trước.

Ánh tịch dương chiếu lên tấm lưng thon gầy kia lại khiến người ta có cảm giác uy nghiêm bất khả xâm phạm. Con gió phất qua làm tà áo hắn bay phất phơ, lộ ra da thịt màu đồng khỏe mạnh đồng thời cũng lộ ra hình xăm trên thắt lưng người nọ.

Một con chim ưng màu đen bóng giương cánh thật dài_ Hắc Ưng

.....

Mạc Nhiên đưa tay xoa trán, đôi lông mày xinh đẹp nhíu lại, ánh mắt của người kia thật sự rất quen, chắc chắn cô đã gặp người này ở đâu đó rồi nhưng lại không tài nào nhớ nổi.

Trầm tư một lúc lâu, cô lại thấy một trận choáng váng, cơn sốt không cho phép cô thể tập trung phân tích gì thêm nữa.

Thờ dãi một hồi, Mạc Nhiên quyết định tạm thời gác chuyện đôi mắt quen thuộc qua một bên. Cô đứng dậy, đi về phía mấy song gỗ, đánh giá.

Thoạt nhìn mấy song gỗ này được gia công hết sức sơ xài thậm chí có chút mục vì ẩm thấp nhưng khi để ý kĩ lại thì thấy từng khúc gỗ đều được gia công rất chắc chắn, không quá hoa lệ nhưng chất lượng thì khỏi nói.

Vuốt ve thanh gỗ một tí, Mạc Nhiên lại lia mắt ra ngoài nhà giam, chỉ thấy một màu đen sâu hun hút không thấy đáy, không có cái ngục, cũng không có tí ánh sáng nào, mọi thứ đều chìm trong một màu đen vô định. Cô không tài nào nhìn ra trong bán kính 50m có gì.

"Không có cái ngục, chẳng lẽ không sợ mình trốn sao?"

Miệng cô bất giác nói suy nghĩ trong lòng ra ngoài, mắt trần ngập nghi vấn tìm xem có phải mấy người kia liệu có phải không thèm khóa cửa luôn không.

Chỉ là không chờ cô đắc ý bao nhiêu lâu, giọng nói khàn đặc vang lên như tiếng quỷ đoạt hồn đối khát lâu ngày khiến Mạc Nhiên giật nảy mình.

"Cô bé đang khinh thường nhà tù nổi tiếng bậc nhất hắc đạo của Hắc Ưng Bang đấy à? Can đảm thật!"

Ngơ ngác nhìn bóng tối vô định xung quanh tìm kiếm người vừa phát ra âm thanh kia. Hắc Ưng Bang? Là Hắc Ưng Bang nổi tiếng hắc đạo về sự tàn bạo đó sao?

Tự nhiên cô cảm thấy... mình xác định rồi!

Đang lúc bạn nhỏ nào đó hoang mang tột độ, tiếng bước chân vang lên dồn dập ngoài hành lang, cửa phòng giam bật mở, người đàn ông có vóc người to lớn bước vào kéo cô đi như kéo một bao cát.

"Ông chủ có lệnh muốn gặp cô."

Bạn đang đọc truyện *Xìu Xìu, Các Nam Chính Mau Tránh Ra* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53: Người quen cũ

Lúc này Mạc Nhiên mới phát hiện ra, cách buồng giam của cô không xa là một cái buồng giam khác, cả hai hoàn toàn tách biệt với nhau. Men theo những tia sáng ít ỏi từ một lỗ thông gió gần đó, cô có thể thấy được một bóng lưng gầy còm vì mưa bụi thời gian đang hướng về phía cô, mái tóc dài bạc phết che đi gương mặt của người nọ làm cô không thể xác định được giới tính. Nhưng cô có thể thoáng thấy người nọ nghiêng đầu, ánh mắt sắc bén chiếu thẳng lên người cô như tia X khiến cô nổi da gà.

Cũng không chờ bạn nhỏ nào đó nhìn loạn, mái tóc không quá dài cũng chẳng mấy dày của Mạc Nhiên bị gã đàn ông thô kệch thô lỗ giật ngược ra phía sau, kéo lê trên mặt đất gồ ghề, da đầu cô tê rần, da thịt toàn thân dường như bị bóc hết một tầng. Cô cá là chưa gặp được đại ca trong truyền thuyết của bọn họ mà cô đã xơ xác như cái nùi giẻ luân rồi.

Nén một tiếng rên khẽ, cô đưa mắt kín đáo nhìn quanh ngục giam này, nó lớn hơn những gì cô nghĩ, mỗi phòng giam cách nhau không quá xa nhưng cũng không gần tới mức có thể trao đổi thông tin mà không ai hay biết.

Tới một khu có vẻ sáng sủa hơn một tí, bỗng nhiên gã thô lỗ kia thả mạnh cô xuống đất, hất ta trao đổi bằng một thứ ngôn ngữ xì xà xì xồ gì đó với một tên lạ mặt khác, tên kia tựa hồ có vẻ cung kính cúi đầu, sau đó đi lấy tới một miếng vải đen bịt chặt mắt cô lại.

Bóng tối trở lại khiến cảm quan của cô rõ ràng hơn bao giờ hết, cảm giác mình tiếp tục bị kéo đi, cảm giác được từng viên sỏi cào lên da thịt mình, tiếng da thịt ma sát với nền đất thô ráp như muốn thử thách dây thần kinh chịu đựng của cô. Một chút bình tĩnh cuối cùng dường như cũng gần bị mài mòn sạch sẽ.

Khẽ cắn môi kìm nén sự hoảng loạn của bản thân, bây giờ không phải lúc nên mềm yếu.

Chẳng biết là bị kéo lê bao lâu chỉ biết rằng một giây trôi qua tựa như cả một thế kỉ, ý thức của cô dường như đã rơi vào trạng thái mơ hồ, gã thô lỗ mới chịu thả cô ra.

Mạc Nhiên có thể nhận thấy gã kia thoáng quỳ xuống như muốn phục lệnh, sau đó lui ra, hần thoáng qua người cô như một con gió.

Không gian bỗng chốc yên lặng, cô chỉ có thể nghe được tiếng hít thở nặng nhọc khó khăn của bản thân.

Tiếng bước chân đột ngột vang lên, thông dong bình tĩnh, từng bước từng bước một thu ngắn khoảng cách giữa cô và người nọ. Tiếng giày da chạm vào sàn nhà làm cô cảm thấy khó thở, cảm giác tựa như cái chết đang từng bước áp sát vậy, đầu óc trống rỗng không có chút manh mối nào để tự cứu bản thân.

Mạc Nhiên cảm thấy tuyệt vọng tựa như có người trực tiếp cầm dao đâm thẳng vào tim cô.

Dường như cảm thấy khuôn mặt vì hoảng sợ mà tái mét của cô rất thú vị, người nọ cười khẽ một tiếng, hần ngừng bước chân của mình lại, cô có thể nhận thấy rõ hơi ẩm trên người hần, từng nhịp thở lên xuống cùng khí tức nam tính không lẫn vào đâu được.

Khoảng cách giữa cô và hần đang rất gần!

Ý nghĩ này dọa Mạc Nhiên không ít, ý thức muốn kéo giãn khoảng cách của cả hai nhưng cơ thể đau nhức rách nát lại không cho phép cô làm điều đó.

Hần thô lỗ đưa tay lên bóp mạnh vào cằm Mạc Nhiên, ép mặt cô song song với mặt hần. Thân thể trắng trẻo rách mướp, mái tóc đen dài rối tung, khuôn mặt tái xanh vì sợ, một miếng vải đen che đi đôi mắt xinh đẹp, trông cô bây giờ quả là thảm hại. Nhưng hần thích nhìn cô thế thảm như thế.

"Sao nào, chẳng phải mấy hôm trước còn dũng cảm cứu mẹ con nhà kia sao? Sao giờ lại thế thảm vậy rồi a! Mạc đại tiểu thư?"

Giọng nói quyến rũ như rượu vang lâu năm làm người ta nhin không được mà chìm đắm, ôn nhu đến chết người nhưng lại khiến cô khiếp sợ.

Quen, thật sự rất quen thuộc!

Hắn là ai chứ?

"Anh là ai?"

Giọng cô rất khê, nhưng lại vang vọng nổi bật trong không gian yên ắng đến lạ thường này, thành công khiến người nọ cười lớn một tiếng. Hắn dịu dàng vuốt ve gương mặt bần thiêu của cô, nhẹ nhàng đến mức tóc gáy của cô dựng đứng hết cả lên.

"Chẳng phải em đã đoán ra rồi sao, Nhiên Nhiên yêu dấu của tôi?"

Nụ cười trên môi hắn càng thêm yêu dã, dường như càng khiến cô hoảng loạn lại càng làm hắn vui sướng, lực đạo trên tay cũng nhẹ đi.

Mạc Nhiên há hốc mồm nhìn hắn, khớp hàm dường như cứng lại theo từng cái vuốt ve của hắn, cô chưa từng cảm thấy ghét mình như bây giờ.

Phải, cô đoán ra hắn, nhưng lại không muốn thừa nhận. Nếu rơi vào tay tên biến thái ấy thì cô chỉ có nước sống không bằng chết.

Nhưng ông trời quả là muốn trêu đùa cô, người nọ dường như biết được ý nghĩ của bạn nữ nào đó, hắn cười nhẹ một tiếng, tiện tay kéo luôn miếng vải đen trên mặt Mạc Nhiên, thành công trả lại ánh sáng cho cô.

Mạc Nhiên ảo não nhắm tịt mắt lại, chỉ mong một chút hi vọng cuối cùng của mình đừng bị người đàn ông đáng giận trước mắt giẫm nát.

Bị hành động tùy hứng của cô chọc tới, tiếng cười to của người nọ vang vọng cả một sảnh lớn yên tĩnh, hắn không chút khách khí tăng lực đạo nơi bàn tay đang bóp chặt mặt cô.

"Ha ha, Mạc Nhiên a, bình thường sao không thấy cô buồn cười như vậy chứ? Mở mắt to ra đi, tôi không làm hại cô đâu."

Giọng nói của hắn tràn ngập ý cười, nhưng bạn Mạc Nhiên là ai chứ. Hừ, coi cô là trẻ lên ba sao, bảo không hại cô thì cô cứ tin thật à. Tin lời hắn thì heo mẹ cũng leo cây được cả rồi!

Hình như người đàn ông biết được suy nghĩ của cô, khoé môi hắn càng nâng cao, kiên nhẫn giờ giọng dụ dỗ con nít ra.

"Ngoan, mở mắt ra, tôi thật sự không hại cô, nếu không cũng chẳng cứu mạng cô khỏi thù lĩnh."

Cô thêm vào!

Mà khoan, cầu cho cô trước mặt thù lĩnh? Vậy hắn là cái gì, không phải là thuộc hạ quèn sao?

Nghĩ tới đây đôi mắt nhắm tịt của cô không tự giác mở lớn, trong mắt ngập tràn nghi hoặc nhìn con yêu nghiệt trước mắt.

Ánh đèn mờ mờ hắt lên sườn mặt được thượng đế để gọt cẩn thận, đôi mắt phượng mị nhân đầy ý cười nhìn thẳng vào cô như đã thú nhìn con mồi, cái mũi cao thẳng cùng bạc môi mỏng lạnh tình.

Gương mặt quen thuộc mà mỗi ngày cô đều tránh như tránh tà giờ phút này lại gần ngay trước mắt. Rõ ràng như thế, chân thực đến mức cô có muốn chạy trốn cũng không được.

"Sao nào bé yêu, gặp lại tôi em mừng đến mức không nói nên lời sao?"

Vẫn cái giọng điệu cợt nhả mà cô không tài nào yêu thích nổi, nhưng cô biết nếu không phải vì hắn thì giờ cô cũng chẳng thể ngồi đây.

"Tại sao lại cứu mạng tôi? Mục đích của anh là gì? Tôi nhớ là tôi và anh cũng không tình thương mến thương tới mức anh phải cứu tôi như thế."

Cô không tin tên này lại rảnh rỗi đến mức nhàn chán đi cứu cô mà không vì mục đích gì.

Ngón tay mảnh khảnh xinh đẹp của hắn mon tron khuôn mặt cô, khoé môi yêu nghiệt nhếch lên.

"Sao em không nghĩ là vì tôi nghĩ tới tình xưa nghĩa cũ nhỉ?"

Âm thầm bấu môi trong lòng, vẫn câu nói cũ, tin anh thì heo mẹ cũng biết trèo cây.

Hắn đột nhiên đứng dậy, cái lưng thon gầy che đi ánh sáng trước mắt cô. Giọng nói ngọt ngào như rượu vang lên trên đỉnh đầu.

"Cô yên tâm, mạng sống của cô tạm thời được bảo toàn."

Khó hiểu nhìn chằm chằm tấm lưng xinh đẹp kia, Du Tử Nhiên, tại sao anh luôn khó hiểu thế chứ?

Bạn đang đọc truyện *Xìu Xìu, Các Nam Chính Mau Tránh Ra* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54: Dấu vết

Dạ Tích Dương thâm trầm nhìn vật thể đã bị thiêu cháy đen đến mức chỉ có thể miễn cưỡng nhận ra đó từng là hình hài của một con người, mùi máu tươi tanh nồng cùng mùi khét của da thịt lan tỏa tràn ngập trong không khí càng khiến người ta buồn nôn.

Hắn cúi người chạm nhẹ vào cái xác, sau đó quay người đi thẳng. Trên mặt không có lấy một tia cảm xúc, ánh mắt phức tạp lúc tối lúc sáng làm người ta không thể đoán ra hắn đang nghĩ gì.

Vậy mà bạn nhỏ đứng bên cạnh dường như sợ thiên hạ không loạn, trung vệ mặt cười cợt chắc lưỡi, còn không biết sống chết gác khuỷ tay lên vai Dạ Tích Dương, giọng điệu cợt nhả khiến người ta chỉ muốn giẫm vào bản mặt kia vài phát.

"Ai nha, chẳng phải yêu người ta lắm sao, sao giờ nhìn người ta đen thui thế kia lại lạnh lùng vậy a? Như thế là không tốt đâu, làm người không nên quá vô tình vô nghĩa."

Nhàn nhạt liếc cái mặt đáng đánh đòn của Tà Phong, Dạ Tích Dương yên lặng tiếp tục bước về phía hang động, bộ dáng không thèm quan tâm bạn đứng bên cạnh đang nói gì.

"Lại giả vờ thần thần bí bí làm chi vậy, cậu không thấy như thế rất giả dối à?"

Đáp lại hắn vẫn là sự yên lặng. Lần này thậm chí Dạ Tích Dương còn không thèm liếc nhìn con người nhàm chán đến vô vị nào đó nữa cơ.

Người nào đó dường như tự cảm thấy không thú vị, nhún nhún vai đi theo Dạ Tích Dương, bĩu môi xì mũi, người ta cũng chỉ muốn không khí bớt căng thẳng thôi mà, thật không có tế bào hài hước gì hết.

Đi thêm vài bước nữa cuộc bộ của hai người đột nhiên dừng lại, tay của Dạ Tích Dương bất giác nhét vào túi quần, khoe môi của Tà Phong cũng càng cong thành một đường yêu dã.

Bóng đen lao vút trong không trung, mục tiêu rõ ràng là bóng lưng của hai người đang đứng sững lại kia. Vận tốc của vật thể lạ kia quả là không thể khinh thường, chỉ là không thể bì kịp với tốc độ xoay lưng quăng ám khí của bạn yêu nghiệt nào đó mà thôi.

Một tiếng la thảm thiết, sau đó lại là tiếng "phịch" của vật thể nặng từ trên cao rơi xuống. Chỉ thấy một đứa trẻ khoảng bảy tám tuổi đang ôm chân nằm co ro trên mặt đất, khuôn mặt trắng bệch lem lùn bùn đất, bộ quần áo trên người nó bẩn thỉu rách nát đến tội nghiệp, có vẻ vì đau đớn mà thằng bé cắn chặt môi đến bật máu nhưng tuyệt nhiên không rên lấy một tiếng, ánh mắt kiên định đầy thù hận trừng trừng nhìn hai người lớn như thể họ có thâm thù đại hận với nó vậy.

"Xem nào, chúng ta tìm được thứ thú vị gì đây!"

Tà Phong dứt tay vào túi quần, giọng điệu khoa trương giống như hắn vừa tìm thấy thứ đồ chơi hay ho nào đó. Hắn thông thả bước tới gần đứa trẻ, bàn tay thon dài xinh đẹp vươn ra vuốt ve khuôn mặt bẩn thỉu kia.

"Tiểu Dương Dương lại đây xem này, quả là đứa trẻ có khí phách nha, anh đây thích rồi đấy."

Chỉ nghe người phía sau hừ một tiếng khinh bỉ, "Thì ra đại sát thủ Tà Phong lại có sở thích luyến đồng, mà còn là bé trai nữa chứ. Hơn nữa tôi và anh có thâm thù tới mức đặt biệt danh cho nhau thế à?"

Khuôn mặt vốn sáng sủa như mặt trời của Dạ Tích Dương thoáng chốc tràn ngập khinh thường nhìn người nào đó, bước chân không nhanh không chậm tiến tới xốc thằng bé lên vai đi thẳng về phía hang động không một lần quay đầu nhìn lại.

Bạn Tà Phong cũng không vì thế mà sồn lòng nản chí, nhanh nhẩu trung vệ mặt chân chó chạy theo.

Vào tới hang động, Dạ Tích Dương không chút dè dặt ném thằng bé xuống, lạnh giọng ra lệnh cho người vừa mới vào tới cửa.

"Xé bộ đồ bẩn thỉu khi nãy của anh thành từng mảnh nhỏ đi."

Tà Phong ngoan ngoãn nghe lời, rất nhanh sau đó tiếng vải vóc bị xé vụn không ngừng vang lên, xong việc hắn còn biết điều khuyến mãi thêm cho Dạ Tích Dương vài miếng lá thuốc vừa hái được.

Dạ Tích Dương im lặng băng bó vết thương cho thằng bé, chờ khi nó hết giãy dụa, hắn lạnh lùng hỏi, giọng nói băng lãnh làm người ta không thể kháng cự.

"Nói đi, cái xác khi này có quan hệ gì với nhóc?"

Quả nhiên không có gì thoát nổi mắt của Dạ Tích Dương, ngay cả một cái liếc mắt nho nhỏ của thằng bé cũng không may mắn đánh lừa được hắn.

Thằng nhóc yên lặng, đôi mắt phòng bị lại có chút sợ sệt nhìn người đang băng bó cho mình, rõ ràng nó đã nhận ra người trước mắt không phải kẻ thù.

Không nhận được câu trả lời, lực đạo trên tay của Dạ Tích Dương càng thêm mạnh, vẻ mặt vẫn dửng dưng lạnh lùng như thể không có chuyện gì xảy ra.

"Cô gái cứu nhóc đã đi đâu rồi?"

Không phải chứng thực nghi hoặc, hẳn chắc chắn rằng sự biến mất của Mạc Nhiên không ít thì nhiều cũng liên quan tới thằng nhóc này cùng cái xác cháy đen kia. Máu chốt đã xuất hiện, vấn đề bây giờ chỉ là thời gian để lần tìm ra tung tích của cô mà thôi.

Tà Phong thư thái tựa lưng vào vách đá tư thế kia muốn bao nhiêu mị hoặc là có bấy nhiêu. Ha, thằng nhóc Dạ Tích Dương này quả là một tên đáng dè chừng, thảo nào mới từng này tuổi đã có thể lèo lái cả một tập đoàn hắc đạo của Dạ gia. Chỉ mới nhìn một cái đã biết cái xác kia không phải của người hân yêu, đủ bình tĩnh.

Xem ra đi theo bọn họ cũng không quá nhàm chán.

.....

Tại một nơi khác trong rừng, Mạc đại tiểu thư đang mất lớn từng mất bé cùng một... khu... con chó, hơn nữa còn là một bé ngao Tây Tạng bị gài bằng cô, tay trái cầm bàn chải, tay phải cầm vòi xịt nước, bộ dạng anh hùng hi sinh vì nghĩa lớn.

Âm thầm liếc con người đang thông dong ngồi ăn nho phía xa xa, trong lòng Mạc Nhiên không ngừng chửi thầm.

Du Từ Nhiên nhất định cố ý, cố ý mà!

Hắn biết rõ hồi nhỏ Mạc Nhiên từng bị chó cắn suýt mất mạng nên mỗi lần thấy động vật tên "câu" thì luôn mang tâm lý vác chân lên cổ mà chạy. Thế mà hắn lại bảo cô đi tắm cho chó cưng của hắn, rõ ràng là muốn giết người.

Mấy hôm nay ở với hắn quả nhiên cô sống chẳng dễ chịu gì cho cam. Cái nhà to như cái cung điện của hắn chỉ cho phép mình cô dọn dẹp, hơn nữa phải đáp ứng đủ mấy yêu cầu sạch sẽ đến biến thái của hắn, chưa hết, biết cô sợ chó, hắn ngày ngày mang em Ngao ra đùa giỡn các kiểu, hơn nữa còn bắt cô tắm cho nó. Ông trời ơi, con chó ấy còn to hơn cô có được hay không, lỡ một ngày đẹp trời nào đó ẻm ngứa răng mà tấp cô vài phát thì biết làm sao bây giờ a!

Chắc chắn Du Từ Nhiên đang ghi hận cô đây mà.

Một bạn nhỏ thì đang đau khổ tắm chó, một bạn nhỏ khác lại vui vẻ gặm nho vui sướng khi người ta gặp họa. Cũng không nên trách hắn nha, nếu để cô sống quá tốt thì người bị nạn lại là hắn, hơn nữa hắn không thừa nhận là bản thân thừa cơ trả thù riêng đâu.

Chỉ là Du Từ Nhiên cũng chẳng thành thạo được bao lâu.

Đang hưng trí bừng bừng, đột nhiên một bóng đen xuất hiện sau lưng hắn nhưng rất nhanh lại biến mất. Chỉ thấy sắc mặt của hắn nháy mắt tối lại, nụ cười trên môi càng thêm yêu dằm.

Mạc Nhiên, xem ra em xui rồi.

P/s: hôm nay mị đập đổ hình tượng của nhiều giai đẹp quá rồi a. Sau bao tháng ngày nhức não ngược thân tàn tạ cuối cùng mẹ đẻ là mị đây cũng đã cho Nhiên tỷ lãnh lạng được 1 chương, tự cảm thấy mình quá tốt, tự cảm thấy chương sau phải đấu trí tiếp, ahihi. Chương sau boss trong truyền thuyết lên sân nga, tung bóng chào mừng ông ấy nào:) (khu, thiết ngại, hôm nay mị nói nhiều quá)

Bạn đang đọc truyện *Xùy Xùy, Các Nam Chính Mau Tránh Ra* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.